

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 452

ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
27 Μαΐου 1936

ΔΙΣΕΚΤΟ ΚΑΙ ΓΡΟΥΣΦΥΖΙΚΟ

Καμιά από τις διάφορες χαρτοūδες, καφετζούδες, μοιρατζούδες κτλ... δεν μάς προείπε τις μεγάλες συμφορές και μαυρίλες που μάς έπεφύλασσε το γρουσούζικο αυτό 1936 με τις 29 μέρες του φλεβάρη του! Πρώτα απ' όλα αρχίζουν ν' αραιώνουν επικινδύνως τὰ στελέχη του πολιτικού κόσμου: Ένας ένας οι πατέρες του έθνους σπεύδουν νά ανέλθουν στο κριτήριο του Ουρανίου Πατρός... Παράμενει άλλο το πρόβλημα αν εκεί πρόκειται νά συνεχίσουν τὰς μεταξύ των πολιτικές διαμάχας... ή νά κάνουν «ύπηρεσιακή» κυβέρνηση.

Σάν νά μή έφθαναν οι θάνατοι των πολιτικών έχουμε κι' άλλες συμφορές: τις άπεργίες της Θεσσαλονίκης τόν ξεπεσμό της σταφίδος, τόν έμφύλιο σπαρταγμό μεταξύ δυό ελληνικών πόλεων που φέρνει αντιμετώπια «σαράντα παλληκάρια από τη Λειβαδιά» με Ισαριθμούς Θηβαίους έθνοφρουρούς...

Και νάταν μονάχα αυτό; Ό...τιμάρθμος της εγκληματικότητας αυξάνεται τρομακτικά τόν Μάιο: ληστείες, κλοπές, διαρρήξεις φόννοι, αυτόκτονίες, εκβιασμοί, πλαστογραφίες, άπάτες παντός είδους... όλα αυτά είναι στην ήμερησία διάταξη. Ψωμοτούρι τάχει ο Μάης. Τά μόνα «άνθη» λογοτεχνικά αυτά, είναι εκείνα που διαβάσετε — κάτι ονομαστικά άπόλυτοι και λοιποί θαρβαρισμοί που δρέπουν οι άναγνώσται στην στήλη του αστυνομικού δελτίου. Ίδου μερικά: «... έριζομένων και διαπληκτιζουσών της Αικατερίνης Κ. με την Δημητράν Π., έπεμβαίνει ο υιός της δευτέρας Νικολής με δώδεκα μάχαιραν.» Φαίνεται ότι πλησιάζει ή συντέλεια του κόσμου...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΑΣ ΦΥΛΛΟ

άρχίζει ή δημοσίευσις του
άριστουργήματος του
ΣΕΛΒΙΝ ΤΣΕΠΣΟΝ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Είναι ένα υπέροχο αστυνομικό μυθιστόρημα που θα σας καταπλήξει όλους με την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και πρωτότυπη πλοκή του.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Της Έπτανήσου ή ένωση
έπίσημα εορτάζεται —
μετά μπάμ μπουμ και σημαίων,
πλήν, και κωδωνοκρουσιών... —
Ό βασιλεύς παρίσταται
κι' ο κόσμος ένθουσιάζεται...

Η Λεβαδεία επίσημα
πρός πόλεμο έτοιμάζεται —
μετά μπάμ - μπουμ και σημαίων
πλήν και κωδωνοκρουσιών —
γιατί ο Θηβαίος στην πόλη του
ζητάει νά δικάζεται!

Η πόλη Θήβα επίσημα
για ν' άμυνθι γυμνάζεται —
μετά μπάμ - μπουμ και σημαίων
πλήν και κωδωνοκρουσιών —
και ίσως την στιγμή αυτή
ο Έλλην άλληλοσφάζεται!

Και ως συμπέρασμα: ο Ρωμηός
είτε πανηγυρίζει
γλεντώντας εύθυμα, φαιδρά
είτε κορώνει κι' αντιδρά...
πάντα «τά κάνει θάλασσα»
και είναι «θράσε ρύζι»!

Ό Άλκιβιάδης ήτανε
γλεντζές... Μοιραία τὰ όνόματα
ώσαν εκείνον τόν τρανόν
των παλαιών των Άθηνών —
Και γύριζε στο σπίτι του
κατά τὰ ήμερώματα!

Τόν μάλωσε ο πατέρας του
μ' έννευρισμό μεγάλο...
Άνάθει και ο νεαρός:
«Έσύ δεν γλένταγες μικρός;»
Και με σφυριά πληγώνουνε
ο ένας εύθης τόν άλλο!

Φαίνεται τούς παρέσυρε
της έποχής το ρεύμα
και έθεσεν υπό διωγμόν
πιά τόν άλληλοσεβασμόν...
Και ήσανε πατήρ και υιός —
πλήν, όμως χωρίς... πνεύμα!

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Μ' όλη την άκαταστασία του φετινού Μαΐου, που δεν λείει νά σταθεροποιηθί σαν νάσαι κανένα ξεπεσμένο εύρωπαϊκό νόμισμα, ή... ή σημερινή διεθνής κατάσταση, οι θερινοί κινηματογράφοι έτοιμάζονται.

Μερικοί θιαστικώτεροι τους, άρχισαν κιόλας τὰς παραστάσεις των, και οι έωρακότες μεμαρτύρηκαν.

Δηλαδή προς το παρόν μαρτυρούν απ' την νυκτερινή δροσούλα, που είναι άρκετά αίσθητή.

Σ' έναν τοίχο ύπαιθρίου κινηματογράφου έθεάθη και μία τοιχοκόλλησις που τελείωνε έτσι:

...το άριστούργημα της Ούφα, με τόν Βύλλυ Φρίτς

Ψηφίσατέ τον
Άπλούστατα ο κατάλογος των φίλων που θα παιχθούν είχε κολληθι επάνω στην προεκλογική προκήρυξη ενός άποτυχόντος ίσως ύποψηφίου βουλευτού...

13 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Καθως δημοσιεύσαμε και στο προηγούμενο φύλλο μας ο έκδοτικός Οίκος Ι. Σιδέρη κυκλοφορεί μετ' όλίγας ήμερας εις κομψόν τόμον δεκατρία διηγήματα του συνεργάτου μας κ. Άλκη Τροπαιάτη.

Ο κ. Τροπαιάτης είναι άρκετά γνωστός στους άναγνώστας μας ώστε νά περιττεύη κάθε σύστασις.

Το διήγημα άλλωστε που δημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο είναι άπό την συλλογή του αυτή και άρκεί για νά δώση ένα δείγμα της εργασίας του.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
 2. Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
 3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
 4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
- Παιδική κωμωδία του Δημ. Ιωαννοπούλου.

Μπορείτε νά τις προμηθευθίτε άπό όλα τὰ πρακτορεία και ύποπρακτορεία της Έταιρίας Σπ. Τσαγγαλάκη ή από ρηκόν μεσάζον ΈΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΡΘΙΚΩΝ ΜΕΣΑΡΧΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΜΗΤΕΡΙΑ

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΠΙΔΙΟΡΚΩΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΛΟΓΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ

Αυτὸ μεθυσμένοι ἐπιστρέφοντας σπίτι τους ἔχασαν τὸν δρόμο.

—Ξέρεις φίλε; εἶπε σταματώντας ἔξαφνα ὁ ἕνας. Βρισκόμαστε σὲ νεκροταφεῖο!

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Νὰ κι' ἕνας τάφος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ μεγάλος ὁ μακαρίτης: 175 χρόνων.

—Καὶ πῶς τὸν λένε;

—Δὲν βλέπω καλὰ μὰ μοῦ φαίνεται πῶς τὸν λένε... χιλιόμετρα... καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν Λάρισα!

□ □

ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΜΕΤΑΤΕΘΗ

Ὁ δάσκαλος εἶχε γράψει στὸν μαυροπίνακα τὸν ἀριθμὸ 92,7, καὶ γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀλλοίωση ποὺ ὑφίσταται ὅταν πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ 10, ἔσβυσε μὲ τὸ σφουγγάρι τὸ κόμμα.

—Τώρα Γιώργο, εἶπε σ' ἕναν μαθητὴ, ποὺ μετετέθη τὸ κόμμα;

—Στὸ σφουγγάρι! ἀπάντησε ὁ Γιώργος.

□ □

ΤΟ ΠΡΟΣΕΞΕ ΚΑΛΑ

Στὴν Μαρία, ἕνα κοριτσάκι πέντε χρονῶν, εἶπε ἡ μητέρα της νὰ προσέξῃ ἕνα βρεμένο πανί ποὺ εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὴν φωτιά τοῦ τζακινοῦ γιὰ νὰ στεγνώσῃ.

Σὲ λίγη ὥρα ἡ μητέρα της, ἄκουε φωνές: —Μαμά, τὴς φώναζε ἡ Μαρία. Τὸ πανὶ ξηροψήθηκε ἀπὸ τόνα μέρος.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΤΣ...

—Αὐτὸ τὸ μάτς τοῦ μπῆξ ἦταν φαίνεται πολὺ ἐνδιαφέρον: ὁ κουρέας μοῦ τοῦ παράστησε καταλεπτῶς τὴν ὥρα ποὺ μὲ ξούριζε...

Ἡ κόρη τοῦ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ θιβητιανὴ πόλις Κουνμπόμ εἶναι ἕνα ἀπέραντο μοναστήρι ὅπου ζοῦν παραπάνω ἀπὸ 4.000 καλόγεροι τοῦ Βουδδᾶ. Εἶναι μιὰ πόλις σιωπῆς καὶ προσευχῆς. Μιά φορά τὸν χρόνο μονάχα, ἡ θρησκευτικὴ αὐτὴ πόλις ἀλλάζει ὄψη: τὴν 15ῃ μέρα τοῦ πρώτου φεγγαριοῦ ὅπου δίδεται ἡ «Γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν» μεγάλη λαϊκὴ τελετὴ.

Τότε, ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ Θιβέτ καὶ τῆς Μογγολίας, σπεύδει τὸ κύμα τῶν προσκυνητῶν. Οἱ διασκεδάσεις ἀνακατεῖνται μὲ τὶς θρησκευτικὰς τελετὰς. Ὅλες οἱ φυλὲς προσεύχονται καὶ διασκεδάζουν ἀρμονικὰ ἐκείνη τὴν μέρα.

Κι' ὅμως κάποτε—πρὶν ἀπ' τὸν Μεγάλου Πόλεμου—μιὰ τραγωδία ξέσπασε τὴν μέρα ἀκριβῶς τῆς Ἀγίας τελετῆς, στὸ Κουνμπόμ.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ Κινέζοι ποὺ ἔχουν προσηλυτισθῇ στὸν Βουδδισμό δὲν εἶναι καθόλου προσφιλεῖς στοὺς Θιβητιανούς καὶ στοὺς Μογγόλους ποὺ πιστεύουν πῶς ποτὲ ἕνας ὁπαδὸς τοῦ Κομφουκίου δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐλικρινὴς λάτρης τοῦ Θεοῦ Λασά, λόγω τῆς ἀπολυτοῦ ἀντιθέσεως μεταξὺ ὁλιστικῆς φιλοσοφίας καὶ θεοκρατικῶν πεποιθήσεων.

Ἐνας Κινέζος εἶχε ἀκολουθήσει, τότε, τὸ καραβάνι τῶν προσκυνητῶν: ὁ γέρος Χόγκ—Λάι.

—Σκάνδαλο! Ψιθύριζαν πολλοί.

—Βεβήλωση... προσβολὴ στὴν θεότητά! ἔλεγαν οἱ πιδ φανατικοί.

Ὁ Χόγκ—Λάι ἀσπάσθηκε τὴν θρησκεία μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη μας...

...καὶ νὰ μᾶς ξεπουλήσῃ τὰ ἐμπορεύματά του!

—Ὅποιος τὰ ἀγόρασῃ ὅμως διαπράττει ἀνόσιο ἔγκλημα.

Ὁ φανατισμὸς τοὺς ἔκανε νὰ τὸν βλέπουν σὰν ἕνα ἀσπονδὸ ἐχθρό. Καὶ μερικὸι θερμόαιμοι Μογγόλοι ἀποφάσισαν νὰ μαχαίρῳσιν τὸν Κινέζο μπροστὰ σ' ἕνα ὠμό τοῦ Βουδδᾶ, τὴν ἑραβυὰ τῆς γιορτῆς. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐνεργήσουν μὲ χίλιες προφυλάξεις ἀπ' ἐνὸς γιὰ νὰ μὴν προκαλέσωσιν τὴν μὴνιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπ' ἑτέρου γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν καὶ ὀδηγηθοῦν στὸν αὐτοκράτορα.

Ὁ ἕνας τους, γυιὸς ἐμπόρου ἀπ' τὸ Σίνιγκ—Φού, γνωστοῦ στὸν Χόγκ—Λάι, πλησίασε τὸν γέρο:

—Ἐγὼ νὰ σᾶς προτείνω μιὰ πολὺ σοβαρὰ ὑπόθεσις ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου, εἶπε.

Τὰ μάτια τοῦ ἐμπόρου ἔλαμψαν ἀπὸ ἀπληστία:

—Τί πράγμα;

—Σιγώτερα. Κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Πρόκειται γιὰ μιὰ... λεπτὴ ὑπόθεσις, ποὺ μπορεῖ ὅμως νὰ ἀφίσῃ μεγάλα κέρδη.

—Πολλὲς φορές ἐμπορεύτηκα μὲ τὸν πατέρα σας, εἶπε ὁ γέρος. Εἶναι πολὺ γνωστικὸς ἄνθρωπος. Ποῦ θέλετε νὰ συζητήσωμε γιὰ τὴν ὑπόθεσις;

—Σὲ κανένα ἀπόμερο τόπο, ὅπου νὰ μὴ μᾶς κατασκοπεύσῃ κανεὶς. Τὰ ξημερώματα, στὶς τέσσερις μπροστὰ στὸ

ναὸ ποὺ διακρίνεται ἀπὸ δῶ, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

—Σύμφωνοι, θὰ εἶμαι.

Ἡ ἰδέα τοῦ κέρδους παρέσυρε τὸν ἔμπορο στὴν παγίδα.

□ □

Ἡ Βάχνια, κόρη τοῦ Χόγκ—Λάι εἶχε συνοδεύσει τὸν πατέρα της στὸ Κουνμπόμ. Ἦταν δεκαεφτά χρονῶν, καταπληκτικῆς ὀμορφιάς. Μακρὰ μαῦρα μαλλιά πλαισίωναν τὸ χλωμὸ πρόσωπό της ποὺ τὸ φώτιζαν δύο ἀκτινοβόλα μάτια. Ψηλὴ, ἦταν ντυμένη μὲ πολυχρῶμα μεταξωτὰ, κεντημένα λουλουδία.

Ἡ Βάχνια ἀπέφυγε τὶς διασκεδάσεις. Ἐπιδιόταν στὴν ζωγραφικὴ καὶ στὰ κεντήματα. Ἀγαποῦσε ἕνα νέο, γυιὸ πλούσιου Ταρτάρου ποὺ τὴν λάτρευε. Καθὼς οἱ δύο οἰκογένειες εὐνοοῦσαν τὸν γάμο οἱ δύο νέοι εἶχαν ἀρραβωνιασθῇ. Ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸν ἐρχόμενο χρόνο.

Ἐκείνη τὸ βράδυ, ἡ Βάχνια ἦταν κλεισμένη μὲ τὶς ὑπηρετίες της στὸ σπίτι χωρὶς νὰ παίρνῃ μέρος στὶς διασκεδάσεις.

Ξαφνικὰ χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της.

—Τέτοια ὥρα; ἀπόρησε ἡ νεαρὴ Κινέζα.

Ὁ νέος τὴν τράβηξε παράμερα καὶ τῆς μίλησε. Ἦταν λαχανιασμένος.

Ἡ νέα ἔνωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικά.

—Θεοί, φώναξε, γιατί νὰ ἔθελουν νὰ σκοτώσωσιν ἕνα ἀνυπεράσπιστο γέρο.

—Τὸ γιατί δὲν ἔχει σημασία. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Καὶ πρέπει νὰ προλάβωμε τὸ ἔγκλημα.

—Ποῶς ζητᾷ νὰ τὸν σκοτώσῃ;

—Φίλοι μου, ἄνδρες τῆς φυλῆς μου. Μίλησαν μπροστὰ σὲ μένα, ἀγνοώντας τοὺς δεσμούς μου μὲ σένα καὶ πιστεύοντας πῶς θὰ ἐνέκριναν τὸ ἄτιμο σχέδιό τους. Γιὰ νὰ κερδίσω καιρὸ, γιὰ νὰ πρὶν λάβῃ ὁ πατέρας σου νὰ ξεφύγῃ ἐκρουφανατικῶς κακοῦργους. Ὑποκρίθηκα στὴν δολοφονία.

Ἡ νέα ἔτρεμε.

—Δὲν μπορῶ νὰ τρέξω πίσω ἀπ' τὸν Χόγκ—Λάι, συνέχισε ὁ νέος, ἀπὸ φόβο μὴν κινήσω τὶς ὑποψίες. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ ἄλλον ἀπὸ σένα Βάχια, τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τῶν φίλων μου. Οὐτε μπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκτέλεσή τους γιατί ἐσὺ εἶσαι τυφλοὶ ἀπὸ φανατισμὸ. Τρέξε ὅμως, πρόσθε τὸν πατέρα σου καὶ προειδοποίησέ τον.

—Κι' ἂν δὲν τὸν προλάβω;

—Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸν συναντήσῃς καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ φύγῃ ἄμέσως.

Ἡ ἀποψινὴ του συνέντευξε μ' ἕναν δικό μας σημαίνει τὴν θανατικὴ καταδίκη του. Ἐκεῖ θὰ τὸν σφάζουν.

—Ποῦ;

—Στὸν Ναὸ τοῦ Βουδδᾶ ποὺ θρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

□ □

Ἡ Βάχνια, τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀγωνία της ντύθηκε βίαια καὶ ὤρμησε ἔξω.

Ἐσπευσε πρὸς τὴν κατάφωτη πόλη,

Κινέζου

ΤΗΣ ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΡΑΜΟΣ

χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος. Ἀκούγε χιλιάδες κραυγῶν. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὁμορφὴ: τὰ μακρὰ μαῦρα μαλλιά της ἀνέμιζαν πάνω στοὺς ὤμους της, τὰ φώτα τῆς γιορτῆς ἔπαιζαν μὲ τὰ λουλούδια ποὺ ἦσαν κεντημένα στὸ φόρεμά της, σχηματίζοντας τοὺς πιδ παραξένους χρωματισμούς.

Τρέχοντας ἔπρεπε ἐπάνω σ' ἕναν Μογγόλο ποὺ θαμπαμένους ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Τοῦ ἔσφυγε ὅμως καὶ τὸ χυδαῖο ὑποκείμενο τὴν ἔλουσε μὲ βρισιές.

Ὁ φόβος τῆς δυστυχισμένης ὁλοένα μεγάλωνε. Τέλος, μὲ ἀνακούφιση εἶδε μπροστὰ της ἕναν Κινέζο. Τοῦ μίλησε κι' ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε:

—Ὁ Χόγκ—Λάι θὰ εἶναι ἐκεῖ—πάνω, στὴν ἀκρὴ τῆς πόλεως, στοῦ Σαντάρ.

Ἡ νέα τὸν εὐχαρίστησε κι' ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, λαχανιασμένη.

Στὸ Σαντάρ, ἡ Βάχνια ἔμαθε πῶς ὁ πατέρας της εἶχε φύγῃ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ πῇ ποὺ πηγαίνει.

Τὴν ἔπιασε τρεμούλα. Ἡ ὥρα ἦταν ἔντεκα.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας μου δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι, σκεφτόταν ἡ Βάχνια, ἀφοῦ ἀπόψε κανεὶς δὲν κοιμάται στὸ Κουνμπόμ!

Περιπλανήθηκε ὅλη τὴν νύχτα, ἀπὸ μαγαζὶ σὲ μαγαζὶ, ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο. Παντὸ εἶχαν δῇ τὸν Χόγκ—Λάι, εἶχε περάσει, τοῦ εἶχαν μιλήσει, εἶχαν συζητήσει καμμιὰ ὑπόθεσις μαζί του... δὲν ἤξεραν ὅμως ποῦ εἶχε πάει!

□ □

Τὰ ξημερώματα, ἡ Βάχνια ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της.

Ὁ πατέρας εἶναι ἐδῶ; ρώτησε τὶς ὑπηρετίες ποὺ ἦσαν ἀνήσυχες γιὰ τὴν παρατεταμένη ἀπουσία της.

—Ὁχι. Ὁ Χόγκ—Λάι δὲν φάνηκε ἀκόμα!

Τώρα, οἱ φόβοι της γίνονται μεγαλύτεροι: πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ ραντεβού μὲ τὸν θάνατο!

Ἡ εὐγενικὴ νέα, χωρὶς νὰ ξεκουρασθῇ καθόλου, ἔσπευσε πρὸς τὸν ναὸ ποὺ τῆς εἶχε ὑποδείξει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της. Ἐλπίζε νὰ προλάβῃ τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν τράβῃ μακριὰ ἀπ' τοὺς φανατικούς του ἐχθρούς.

Ὁ ναὸς ἦταν ἕνα τετράγωνο κτίριο, ποὺ οἱ γωνιὲς του ἦσαν στολισμένες μὲ γιγάντια ἀγάλματα, παριστάνοντα τὸν Βουδδᾶ μὲ κεφαλὴ ἐλέφαντος.

Ἡ Βάχνια, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμα μέσα στὸ σκοτάδι, εἶχε καταφύγει κάτω ἀπ' τὰ δένδρα ποὺ τριγύριζαν τὸν ναὸ. Μὲ χίλιες προφυλάξεις εἶχε ξεγλυστρήσει ἐκεῖ. Κανεὶς ὅμως δὲν φαίνονταν. Τώρα, περίμενε μὲ δυνατό καρδιοχτύπι.

Τί νὰ περίμενε ὅμως; Ἀσφαλῶς καὶ τὸ φοβερό.

Οἱ θεοὶ ἀκίνητοι, ἀσυγκίνητοι θὰ ἐπέτρεπαν λοιπὸν νὰ διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα;

Ἡ Βάχνια γονάτισε καὶ χάθηκε ὁλόκληρὴ μέσα στοὺς θάμνους. Καὶ

κέτευσε τοὺς θεοὺς νὰ σώσουν τὸν πατέρα της!

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος ὅμως τὴν τράβηξε ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις της. Ἀραγε νὰ ἦσαν ἐθιασισμοί; Ἡ τρίξιμο κλαδιῶν;

Σηκώθηκε καὶ προχώρησε μέσα στὸν μπουσὸ.

Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ. Ὅταν ἡ νέα ἔβγαλε ἀπ' τοὺς θάμνους τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ διακρίνῃ ἂν τὰ γύρω τοῦ ναοῦ ἦταν ἀκόμα ἔρημα, μίᾳ ἀμύδρᾳ ἀκτίνα τῆς αὐγῆς τὴν φώτισε. Καὶ προχώρησε κατὰ ἕνα βήμα, φοβισμένη σὰν τὸ ζαρκαδί ποὺ παραφυλάει ἡ λεοπάρδαλη. Ὅλα τὰ μέλη της ἔτρεμαν ὅχι μόνο ἀπ' τὴν παγωμένη δροσιὰ τῆς αὐγῆς, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὸν φόβο.

Ξαφνικὰ, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ: ἕνα θέλος εἶχε καρφωθῇ στὰ στήθη της, τρυπώντας τὴν καρδιά της. Βγῆκε ὁλωσδιόλου ἀπ' τοὺς θάμνους, προχώρησε λίγο καὶ σωριάστηκε στὶς βαθμιδὲς τοῦ ναοῦ. Τὸ νεανικὸ της, αἶμα ἀρχισε νὰ τρέχῃ, θάφοντας τὸ κατῶφλι τοῦ ἱεροῦ χώρου.

Μόλις πρόλαβε νὰ διακρίνῃ, ἀνάμεσα στὸ θολὸ πέπλο τῆς ἀγωνίας, τρεῖς Μογγόλους ποὺ ὀρμούσαν ἐναντίον της. Εἶχαν νομίσαι πῶς πέτυχαν τὸν Χόγκ—Λάι κι' ὀρμούσαν ἐπάνω της.

Βλέποντας ὅμως σωριασμένη στὰ πόδια τους, θαλάσιμα πληγωμένη, τὴν νέα, σταμάτησαν κατὰπληκτοί.

Ἀπὸ ἕναν γειτονικὸ θάμνο ὅμως, ὅπου περίμενε κρυμμένος τὸν γυιὸ τοῦ ἐμπόρου τοῦ Σίνιγκ—Φού, ὤρμησε ὁ γέρος Χόγκ—Λάι μ' ἕνα βουχνητὸ χτυπημένον θηρίου. Χωρὶς νὰ φυλαχθῇ, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία στὴν ὀρῇ τῶν δολοφόνων, ρίχτηκε ἀπᾶνω στὸ κορμὶ τῆς κόρης του, ποὺ δὲν ὑποπόρε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία της σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀγκάλιασε τὸ παιδί του, ζητώντας νὰ τὸ μεταφέρῃ μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν περισβάλῃ.

Οἱ συναισθήματα ὅμως τὸν κύκλωσαν ἀμέσως, ἀναγνωρίζοντας τὸν καὶ τὸν ἑσφάζαν!

□ □

Μόλις ὁ γέρος σωριάστηκε νεκρὸς, οἱ κακοῦργοι ἔφυγαν.

Λίγο ἀργότερα, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Βάχνια, τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, ἔσπευσε στὸν ναὸ.

Μὲ φρίκη, εἶδε τοὺς νεκροὺς στὸ κατῶφλι.

Ὁ γέρος Χόγκ—Λάι ἦταν κουβαριασμένος, σὰν ἕνα ράκος.

Ἡ Βάχνια ὅμως, πιδ ὁμορφὴ στὸν θάνατο παρὰ στὴν ζωὴ, ἦταν ριγμένη ἀπάνω στὸ κατῶφλι τῆς παγόδας. Ἐμοιαζε μ' ἕνα ἀναποδογυρισμένο εἶδωλο.

Ὁ δυστυχισμένος νέος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν σπαραγμὸ τοῦ, συλλογιζόμενος πῶς ὁ ἴδιος εἶχε στείλει τὴν πολυαγαπημένη του ν' ἀνταμώσῃ τὸν θάνατο...

□ □

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΡΑΜΟΣ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΡΙΖΙΚΗ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἀρρωστοί.—Μιά συμβουλὴ, σᾶς παρακαλῶ, γιαιτῆ. Ὅλα τὰ φάρμακα τὰ δοκίμασα, ἀδύνατον ὅμως νὰ βρῶ ὕπνο. Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κοιμᾶμαι;

Γιατρός (κατόπιν σκέψεως).—Πήρατε μπουσὸ, κλοῦρό;

Ἀρρωστοί.—Ἀπὸ ὅλα πῆρα...

Γιατρός.—Τότε κυττάξτε νὰ διορθώτε στὴ Βουλὴ.

□ □

Η ΜΑΜΑ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΤΗΝ ΦΛΥΑΡΙΑ

Κατὰ τὸ γεῦμα:

Τοτός.—Μαμά, μπορῶ νὰ πῶ κάτω;

Μαμά.—Ὁχι, παιδί μου, ξέρεις ὅτι σοὺ ἀπαγορεύω νὰ μιλᾷς στὸ τραπέζι.

Τοτός.—Μιά μὴν λῆξῃ δὲν μπορῶ νὰ πῶ;

Μαμά.—Ὁχι. θὰ περιμένῃς νὰ τελειώσῃ ὁ πατέρας σου τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος.

Ὑστερα, ἀπ' τὸ γεῦμα, ὁ πατέρας ἀφήνει τὴν ἐφημερίδα.

Μαμά.—Ἐ, λοιπόν, μικρὲ φλύαρε, τί ἤθες νὰ μᾶς πῆς;

Τοτός.—Πῶς τὸ ρομπινὲ τοῦ μπάνιου εἶχε μείνει ἀνοιχτό!

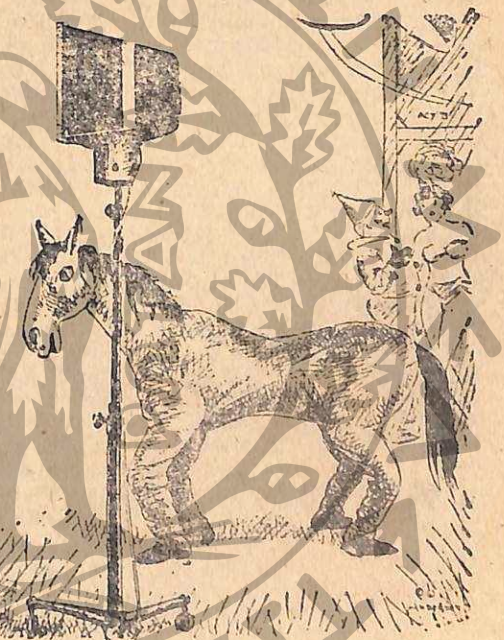
□ □

ΠΡΟΠΑΝΤΟΣ ΟΙ ΤΥΠΟΙ!

Ὑστερα ἀπ' τὸ ναυάγιο.

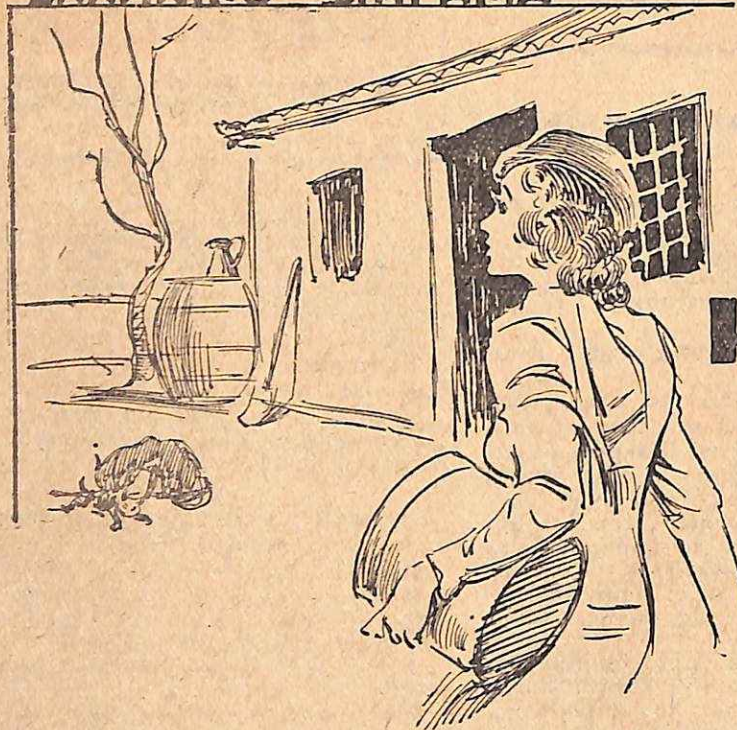
Ναυαγός (στὴν σόμπα).—Ἀφοῦ ἔξω-κεῖλαμε οἱ δύο μας ὁλομόναχοι σ' αὐτὸ τὸ ἐρημνιστὸ, γιατί δὲν μοῦ ἀπευθύνετε τὸν λόγο;

Ἡ σόμπα.—Περιμένετε πρῶτα νὰ βρεθῇ κάποιος νὰ μᾶς συστήσῃ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο!

ΑΠΡΟΟΡΙΤΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

—Σίγουρα πάλι μαλλομένοι θάνατο

Η ΚΙΒΩΤΟΣ του ΝΩΕ

του Κ. ΑΛΚΗ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Λοιπόν, 'Ανέστη; Πού πάμε; Τόσον καιρό πού περπατάμε και δε φτάσαμε. Μά πώς νά φτάσης με τουτό το μονό σου πόδι. Τά δεικανίκια δέν είναι πόδια. "Ας λές πού τά έχεις συνηθίσει. Και λές ακόμα πώς ὠρες, ὠρες περπατάς πιδ καλά κι' από τούς γερούς. "Αλλοτε, πάλι, με κυττάς παράξενα, τά μάτια σου πέφτουν στο ἄδειο μανίκι τοῦ ζερβόδ χειριού μου και σά νά διαβάξω στά μάτια σου κάτι σάν παράπονο, σά νά με φτάνεις, τάχα, πού μένα μου λείπει τό χέρι. Πόσες φορές δέ θά τόχεις θάνει με τό νοῦ σου. «Νά μουλειτουργει και μένα σάν τοῦ Σωτήρη τό ἕνα χέρι...».

Θά τό πῶ κι' ἐγώ σάν κάτι σένα. «Δουλεύω με τό ἕνα χέρι πιδ καλά ἀπό πολλούς πού τά ἔχουν και τά δυό σωστά. "Ὁρες, ὠρες, νάι, μά τό Θεό, σά νά είναι γεμάτο σάρκα, κόκκαλα, νεύρα, δάκκαρο ἀληθινῶ χέρι κείνο τό κρεμασμένο ἄδειο μανίκι. Δέ μπορείς νά πῆς πώς σιάχνεις ἐσθ' πιδ γρήγορα ἀπό μένα τό ματσάκια με τά λουλούδια πού πουλάμε στούς δρόμους. Δέ μπορείς νά φανταστής πόσο πολύ πού τά ἔχω συνηθίσῃ. Τά φτιάχνω μάτσο με τό δεξι τό χέρι, κι' ὕστερα τ' ἀπιθώνω στη ρίζα τοῦ ἀλλουνοῦ χειριού πού μου λείπει. "Ἐχω δυό δάντυλα χέρι περά από τόν ὄμο. Κεῖ δά νά γίνετο σάν ἕνα κούφωμα κι' ἀπιθώνω τό ματσάκι με τά λουλούδια. Κι' ὕστερα, με τ' ἄλλο χέρι, τό γερό, περνάω γύρω τους τήν κλωστή και τά δένω. Εἶναι και γιά μένα θάμα πώς τά καταφέρνω ἔτσι τεχνικά, σάν τόν 'Ανέστη πού τοῦ λείπει τό πόδι μά έχει και τά δυό χέρια γερά γιά νά σιάχνῃ τά λουλούδια του. "Ἐτσι ἀπάνω στη δουλιά, σκέφτομαι καμμιά φορά πώς ὅλα εἶναι σοφά κατωμένα ἐδῶ κάτω... "Ὁλα με τάξη. Νά ποῦμε με μένα. "Αν ἡ μηχανή μου τόπαιρνε δάκκαρο και δέ μ' ἄφηνε δυό δάντυλα χέρι κεῖ, λίγο πιδ κάτω ἀπό τόν ὄμο...

"Ὁ 'Ανέστης εἶναι ἀνῆρ. Μ' ὅλα τά ἔχει κι' ὅλα τά βλαστημάει. Τῇ ζωῇ,

τούς ἀθρώπους, ὅλο τό σύμπαντο. "Ὁ Χρίστος δέ μιλάει. Αὐτός ἔχει σωστά χέρια και πόδια μά ἔχει ἕνα πλεμόνι λιγώτερο ἀπό μάς. Τοῦ τό ἔχει πῇ ὁ γιατρός ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Βήχει ὅλη τῇ μέρα. Νά τοῦ ἔλειπε κι' αὐτοῦνοῦ κάνα χέρι ἢ κάνα πόδι... "Ακόμα και κάνα μάτι. Μά πώς... Λέω ὠρες, ὠρες πώς τοῦ Χρίστου δέ θά ταίριαζε νά τοῦλειτουργει τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. "Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἰμαστε ναιέννα κορμιά. Κακομουτσούνει πού δέν ἔχουμε τό ταίρι μας. Μῆ θαρρεῖς πώς θά εἴμαστε ὁμορφότεροι ἄν εἴχαμε γερά χέρια και πόδια. Μ' αὐτός, ὁ Χρίστος, εἶναι ἄλλο... Εἶναι ἕνα παιδί. "Ὁ 'Ανέστης πού εἶναι ὁ πιδ μέγας ἀπό τούς τρεῖς μας μοιάζει γιά πατέρα τοῦ. "Ὁ Χρίστος εἶναι δέν εἶναι εἰκόσιέξη χρονών... "Ἐχει σκοῦρα καστανά μαλλιά, μάτια μεγάλα, μαῦρα σάν τῇ νύχτα, ἕνα κούτελο μεγάλο, μεγάλο... "Ὅσοι ἔχουν κούτελο μεγάλο λέν πώς εἶναι ἀνῆρωποι σοφοί. Σοφός εἶναι κι' ὁ Χρίστος. "Ἐχει διαβάσει τοῦ κόσμου τά βιβλία. Και μιλάει βροθαί, στοχαστικά, γιά ὅλα τά πράγματα. Λέει, αὐτό τό ἔχω ἀκούσει πολλές φορές, πώς ἡ ζωῇ δέν εἶναι τίποτα δίχως φῶς. "Ἡ καμαρούλα μας πού καθόμαστε ἔχει σκοτάδι ἢ σφοδρασμένη, αὐτός ὁμως μιλάει γιά ἄλλο φῶς, πού ἔρρεται, λέει, μέσα μας και ξεπετιέται ἀπό κεῖ και φωτίζει μάτια, μοῦτρα, νέρια, ὅλα καιρό τόν ἀνῆρωπο. Κάπως ἔτσι τά λέει. Και τήν ὥρα πού μιλάει ἐγώ προσέχω πιδ πολύ τά μάτια σου πού παίρνουν ἕνα φῶς, μά ἕνα φῶς...

Εἴμαστε και οἱ τρεῖς μιά οἰκογένεια, νά ποῦμε. Κι' ἔχουμε κάνα χρόνο πού μένουμε μαζί. Κάτω ἀπ' τό ἴδιο ταβάνι. Στην ἀρχή ὁ Χρίστος δέν καθότανε μαζί μας. Εἶχε δικό του δωμάτιο στην ἴδια αὐλή με μάς. Κείνο τόν καιρό δούλευε ακόμα στο τυπογραφείο. Δέν ἔβηκε οὔτε ἔφτυνε αἷμα τότες. Τώρα ἔχει ἕναν ξεροθῆρα πού σέ πιάνει λύπηση νά τόν ἀκούω. Και φτάνει δλοέννα. "Ὅσο αἷμα τοῦ ἔχει ἀ-

πομείνει στις φλέβες του, στραγγίζει μέρα τῇ μέρα ἀπό τό στόμα του. "Ὅσον καιρό δούλευε τά περνοῦσε μιά χαρά. Ταχτικός στο νοῖκι του, καλοντυνόταν και καλοπερνοῦσε. "Ἦτανε κι' ὁμορφος, λεβέντης. Κείνα τά μάτια του τά μαῦρα εἶχανε κάψει κόσμο και κόσμο. Τότες ἔπιασε και τόν ἔρωτα με τῇ Χριστίνα. "Ἐμενε και αὐτῇ στην ἴδια αὐλή. «Κιβωτό τοῦ Νῶε» τήν εἶγε θγάλει ὁ ἴδιος ὁ Χρίστος τοῦτῃ τήν αὐλή. Και μά τήν ἀλήθεια ὅτι ἤθελες ἔθρισκες και μέσα. "Ἐνα σαρῶ πορτόναι και παραθύρια στη γραμμή. Κι' ἄνθρωποι, νέοι γέροι, παιδιά, ὅτι ἤθελες. "Απ' ὅλα τά εἶδη τῶν ζῶων—τό λεγε ὁ Χρίστος κι' αὐτό. Τῇ Χριστίνα τήν ἔλεγε πώς ἦταν ἡ ἀπεριστερία. Δούλευε σέ καπελλάδικο κι' ἦτανε λουκουμι τό ἄθλιο. "Ὁ 'Ανέστης θαρρῶ πώς τό καλοκύτταζε. "Ἐγώ τόν παίρῶ. «Δέ μασσῶς γέρο...» τοῦ ἔλεγα κάθε πού τόν ἔβλεπα νά ξεροσαλιάζῃ καθώς περνοῦσε τό Χριστινάκι. Κι' αὐτό, νά τό μάτι στην πόρτα τοῦ Χρίστου. Και δός του τσακισμάτα και λιγώματα καθε πού τόν ἔβλεπε. Κείνο τό κορίτσι κείνο τό πλάσμα με τί χέρια νά τ' ἀγκαλιάσης; Τοῦτο τ' ἀναθεματισμένο ἄδειο μανίκι δέν εἶχε οὔτε ἕνα νεύρο γιά νά σφιγῇ...

Τόν καιρό, λοιπόν, πού ὁ Χρίστος δούλευε ἦσαν ὅλα καλά, κι' ἄγρια. "Αργότερα τόν ἔθρικε τό κακό. Τόν θγάλανε ἀπό τῇ δουλιά. Λίγο ἀργότερα τόν θγάλαν κι' ἀπό τό δωμάτιο. Τότες ἦρθε κι' ἕκατος μαζί μας. «"Αμα ξαναγίνῃς καλά θά μάς τά ξεπερῶσης», τοῦ λέγαμε ἐγώ κι' ὁ 'Ανέστης, σάν νά τόν βλέπαμε νά στενοχωριέται πώς τάχατες μάς δίνει ὄρος. Αὐτό δά μάς ἔλειψε νά παίρνουμε γιά ὄρος τήν συντροφία του. "Ὅσο γιά νά γίνῃ καλά...Μέρα τῇ μέρα και πάει στο χειρότερο... Τοῦ ἔχουν μένει τά κόκκαλα. Μόνο τά μάτια του εἶναι πάντα μαῦρα κι' ὁμορφα. "Ὁ γιατρός εἶπε πώς θέλει θουνό. "Από τό μαγαζί πού δούλευε τοῦ δώσαν ἀποζημίωση. Δέ θαρρεῖσαι, ἐνοῦ μηνός δουλιά. "Ὅσα μου δώσανε και μένα σάν πῆρε τό χέρι μου ἡ ρόδα. Λεφτά με οὔρα. Πάλι γαλά. "Ὁ 'Ανέστης πού δέν ἔχει πόδι δέν πῆρε παντάρα τσακιστή. Μά με τόν 'Ανέστη εἶναι ἄλλο. "Ἐμεῖς τά πουλῶσαμε—ὁ Χρίστος τά πλεμόνια του, ἐγώ τό

χέρι μου—στις φάμπρικες. Φτηνά, ἀκριά, μάς τ' ἀγόρασαν. "Ὁ 'Ανέστης τό χάρισε τό πόδι του. Νάι, αὐτός εἶναι ὁ ὑπέρ πατριδός. Φοράει ακόμα και τῇ στολή δίχως τά ἐθνόσημα. Μάς ἔχει μολογήσει πολλές φορές πώς τό ἔχασε τό πόδι του. Πάν ἀπό τότε εἰκοσι χρόνια. Τά μιλάει ὁμως τόσο ζωντανά, πού λές πώς νά, χτῆς ἦταν πού τοῦ τό κόψαν. Και τότες τά μάτια του, τό μοῦτρο του σά νά φωτίζονται. Λέω μήπως εἶναι τό φῶς πού μιλάει ὁ Χρίστος. Μά κείνο τό μοῦτρο πού εἶναι φουσκωμένο και τά μάτια του πού εἶναι μικρά και χαμένα στο πάχος και τό προγοῦλι πού γίνεται στο γαῖμό σέ κάνουν νά θῆς νά σκάσης στά λείκια καθώς τόν κυττάς. Κι' ακόμα νά σκέφτεσαι: Νά ἕνας ἥρωας. Πού δέν ἔχει πόδι. Κανέναν, ἐξόν ἀπό μάς, δέν θά τόν πιστεῦσε ὅταν τόν ἀκούγε.

Λέω πώς ἔμεῖς θά πεθάνουμε δῶ πού θρεθήκαμε, σέ τοῦτῃ τῇ χαμηλοτάβανη καμαρούλα μας. "Ὁ Χρίστος μέρα με τῇ μέρα λιώνει. Βήχει ὅσο πάει και περισσότερο. Τώρα πού ἔχει πάρε ἀνοιξη θγάζει ἕνα σκαμνὶ στην πόρτα και κάθεται. Οἱ πόρτες και τά παράθυρα ἀπ' ὅλες τῖς κάμαρες τῇ αὐλῇς ἀνοίγουν τοῦτῃ τήν ὥρα σάν πεννασμένα στόματα. Και τρώνε ἀέρα και φῶς. "Ὅλοι οἱ τοῖχοι εἶναι σκασιμένοι. Και ὄγροι ἀπό τό νερό. Τοῦτῃ τήν ὥρα ὅλη ἡ αὐλή παίρνει ζωῇ. "Ὁ Χρίστος δέν ξεκολλάει τά μάτια ἀπό τήν ἀντικρινή πόρτα. "Ἐκεῖ κάθεται τό Χριστινάκι με τῇ μάνα του και τόν ἀδερφό του.

—Διαβόλου θρωμοθήλυκο, μурμουρίζει ὁ 'Ανέστης, σά λείπει ὁ Χρίστος ἀπό τό σπίτι.

Μασσάει μέσ' ἀπό τά δόντια του λόγια και βλαστημίες. Πού πάνε γραμμή στην ἀντικρινή πόρτα. Τό Χριστινάκι δέν εἶναι πιδ ὅπως ἦτανε. Τώρα μεγαλώσαν οἱ δουλιές του. Κι' οὔτε σηκώνει τά μάτια νά κυττάξῃ τό Χρίστο.

—"Ὅταν εἶχε δεκάρες νά τοῦ τῖς μασάει ἦταν καλός, ξαναλέει ὁ 'Ανέστης. Τώρα, πού σ' εἶδα πού σέ ξέρω...

Τοῦτος ὁ 'Ανέστης εἶναι ἄλλος ἀνῆρωπος. Εἶναι ταγγούνης στα λόγια του. Βαρύς και στην καρδιά. "Ἐτσι τόν ἔλεγα ἄλλοτε. Δέ σοῦ λέει ποτέ μιά ζεστή κουβέντα, νά σέ γλυκάνῃ ἄμα εἶσαι πικραμένος. Τόν βλέπω με τόν Χρίστο. Δέν ἀλλάζουν πολλές κουβέντες. Συχνά, πυκνά ὅμως, τά βράδια πού γυρίζει σπίτι, θγάζει ἀπό τήν τσέπη πότε τυλιγμένες στο χαρτί ἕνα, δυό μπριτζόλες, ἄλλοτε μιά σακκούλα με πορτοκάλια, με ὅτι ἄλλο. "Ἔναι μόνος του τό κρέας και τό θάζει δίχως λέξη στο πιάτο τοῦ Χρίστου. Εἶναι ἄλλος ἀνῆρωπος ὁ 'Ανέστης. Τότες σηκώνει τά μάτια ὁ Χρίστος και τόν κυττάζει και θέλει νά μιλήσῃ και κείνα τά μάτια ἔρχονται και θαμπώνουν και τά λόγια του υπερδεύονται.

—Αὐτό εἶναι πολύ, τοῦ λέει.

"Ἡ:

—Δέν εἶναι σωστό... κάθε μέρα...

Κάτι τοῦ ἀπαντᾷ μέσ' ἀπό τά δόντια δίχως νά τόν κυττάξῃ ὁ 'Ανέστης κι' ἀμέσως ἀλλάζει κουβέντα. Εἶχε βρεῖ, λέει, ἀπόψε ἕνα παλιδ φίλο, σύντροφο ἀπό τόν πόλεμο. Εἴκοσι χρόνια εἶχε νά τόν ἴδῃ. Κείνος εἶχε ξεπερῶσει μ' ἕνα «τυφλῶ» στο μῆρας. Μά τά κατάρρε καλὰ μαζί του. Πῆρε παράσημο κι' αὐτός και δυό περίπτερα. Εἶναι και τά δυό σέ κεντρική θέση και κάνει χρυσές δουλιές. Παντρεύτηκε κι' ὅλας, ἔχει και παιδιά. Κι' εἶναι κι' ἥρωας.

"Ὁ 'Ανέστης πουλάει τά βράδια λου-

λούδια στα κέντρα. Βγάζει πιδ πολλά ἀπό μένα πού κάνω τήν ἴδια δουλειά. Πολλές φορές δίπλα ἀπό μένα. Φαντάζει πιδ πολύ τό κομμένο πόδι ἀπό τό λειψό χέρι, ὅσο νάνε... "Ὁρες, ὠρες σά νά τόν ζηλεύω. Γιατί νά μὴ μου ἔλειπε και μένα τό πόδι... Θά ἔβγαζα κι' ἐγώ ὅσα και ὁ 'Ανέστης. Και θά ἔφερνα πότε, πότε κι' ἐγώ κάνα μπριτζόλακι στον καμμένο τό Χρίστο.

□ □

Τοῦτῃ ἡ ἀνοιξη νά μὴν ἔρχεται πότες. Στιγμές, στιγμές ξεγελιέσαι και λές πώς μπορείς νά τῇ χαρῇς. Μ' ἕνα χέρι, μ' ἕνα πόδι, με μισό πλεμόνι. Λές πώς ἦρθε μονάχα γιά σένα. Γιά νά σου μερέψῃ τόν πόνο. Εἶναι μιά μυγδαλίτσα στη μέση τῇς αὐλῇς. Λουλούδισε και φέτος. "Ὁ Χρίστος τῇ βλέπει και τά μάτια του πάνε νά θουρκώσουν. Πρόπερσι σάν τώρα εἶχε κόψει ἕνα ἀνθισμένο κλωνὶ και τό εἶχε πετάξει ἀπό ἑραδὶς στο ἀνοιχτό παράθυρο τῇς Χριστινῆς.

—Δέν ἀξίζει νά χάνεσαι γι' αὐτήν, τοῦ λέω ἄλλες φορές.

Γυρίζει και με κυττάζει σιωπηλά. "Ἐστερα μου λέει:

—"Ἡ ζωῇ δίχως ἀγάπη εἶναι νύχτα δίχως φῶς...

Τόν κυττάζω πού κάθεται ἀντίκρου μου. "Ἐχει γεράσει μέσα σ' ἕνα χρόνο. Δέν εἶναι παιδί ὅπως ἄλλοτε. Τό κούτελό του ἔχει χαθεῖ μέσ' στις ρυτίδες.

"Ὅλο του τό μοῦτρο εἶναι σκοτεινῶ. Και τά μάτια του δέν ἔχουν τό φῶς πού εἶχαν ἄλλοτε.

.....

Τόν φοβάμαι πώς θά πεθάνῃ σύντομα. Θά πεθάνῃ μέσα στην ἀνοιξη. Μαζί με τά λουλούδια. "Ἦταν κι' αὐτός ἕνα λουλούδι πού δέν ἀνθισεν, ἄς ποῦμε. "Ὁ 'Ανέστης τοῦ φέρνει κάθε βράδυ μπριτζόλες. "Ὁ Χρίστος δέν ἔχει ὄρεξη και καταλαβαίνω πώς τῖς τρώει με τό στανιδ γιά νά εὐχαριστήσῃ τόν 'Ανέστη. "Ἐγώ ἔχω ἀπό μέρες στο νοῦ μου νά πάω νά βρῶ τῇ Χριστίνα. Νά τῇς πῶ: "Ὁ ἀνῆρωπος πεθαίνει. Ξέρεις τήν ἀγάπη πού σοῦ ἔχει. Μιά φορά νάρθῃς νά τόν ἴδῃς θά κάνῃς ἄγρια πράξη. Τί ἔχεις νά φοβῇς; Μήπως θά ξαναγίνῃ ποτέ του καλὰ αὐτός;

Τήν παραφυλάω στην πόρτα τῇς. Θαρρῶ πώς τώρα τελευταία ἔχει σκολάσει ἀπό τό καπελλάδικο. "Αλλοτε τό κρατοῦσε αὐτῇ τό σπίτι. Με τό δικό τῇς μεροκάματο. "Ὁ ἀδερφός τῇς εἶναι ἕνα χαμένο κορμί. "Ὅλη τῇ μέρα ξάπλα και ραχάτι. Μά τώρα πού ἡ Χριστινῆ δέν πηγαίνει στο καπελλάδικο τό σπίτι θρίσκει καλύτερα. Κι' αὐτῇ κάθε τρεῖς και καινούργιο φουστάνι. Τήν πέτυχα με τά πολλά ἕνα πρωῒ—δέκα θά ἦταν ἡ ὥρα—πού ἔβγαине ἀπό τήν κάμαρά τους. "Ἰσα με πού νά φορέσω τό σάκκο μου εἶχε περάσει τήν οὐλώπορτα. Μά λίγο πιδ πέρα τήν περίμενε ἕνας καλο-

Και κάθονται και τοῦ λέω γιά νά τοῦ δώσω κουράγιο

ντυμένος. Την πήρε από το μπράτσο κι έφυγαν.

□ □

Πώς να τὸ πῶ τοῦ Χριστοῦ κείνο πού εἶδα; Ὁ Ἀνέστης μου λέει νὰ μὴ μοῦ φύγῃ λέξη. Μοῦ λέει ἀκόμα πὼς τοῦ ἔχουν ὑποσχεθεῖ κάτι καλὸ γιὰ τὸ Χρίστο, πὺ ἀμα γίνεῖ θὰ σωθῇ. Ὁ φίλος τοῦ μὲ τὸ τραῦμα σὺ μὴραῖο—θυμάμαι—ἔχει τὰ μέσα καὶ φροντίζει νὰ τὸν θάνουν στὴν «Σωτηρία». Ἐχει πολ- λὲς ἐλπίδες. Μὰ πᾶναι ἕνας κόμπος σὺ τοῦ λαιμοῦ. «Θὰ χάσουμε τὸ Χρίστο... Μ' αὐ- τὸς εἶναι σὰν κάτι ἀπὸ μᾶς.» Τότε ὁ Ἀ- νέστης μὲ κυττάζει κάπως ἀγρύ- στὰ μάτια. Σὰ νὰ μοῦ λέει: «Ἐδῶ κιν- τυνεύουμε νὰ τὸν χάσουμε γιὰ πάντα. Ἀ- πὸ τὴ ζωὴ...»

Νὰ πεθάνῃ ὁ Χρίστος... Δὲν τὸ χω- ραίει ὁ νοῦς μου. Ὅμως μπορεῖ καὶ νὰ ζῇ. Ἐγὼ πιστῇ ἀπὸ μιὰν ἐλπίδα. Στὰ μάτια μου, ἔμπναι ἡ κοιμισμένη, φτεροκοπᾶ ἀδιάκοπα—τὶ παράξενο— ἡ εἰκόνα ἐνὸς ἀνθρώπου—δὲν ξεχω- ρίζω τὴ φάτσα τοῦ—πὺ ἔχει ἕνα τυ- φλὸ τραῦμα σὺ μὴραῖο, ἔχει ἕνα μι- κρὸ παράσημο καὶ δυὸ μεγάλα περι- πτερά πὺ κάνουν «χρυσὲς δουλιές» καὶ πὺς αὐτὸς ὁ ἅγιος ἀνθρώπος σηκώνει στὴν ἀγκυλιά τοῦ τὸ Χρίστο καὶ τοῦ φυσάει ζωὴ, σὰ θεὸς, ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὸν στεριώνει ζωντανὸ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔμπναι καὶ λέω πὺς τίποτα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς τὸν γλυτώσῃ. Ἡ Χριστινὰ πάλι; Ναι, αὐτὴ, τὸ Χριστινά- κι, ἂν ἔρθῃ στὴν καμαρούλα μᾶς καὶ κάτσει πλάι σὺν ἄρρωστο καὶ τοῦ μι- λήσει καὶ τοῦ γελᾶσει καὶ τὸν χαϊδέψῃ τὸ κουτέλο πὺ εἶναι γεμάτο ρυτίδες καὶ ἰδρὸς... Ἄς μὴν τὸν φιλήσῃ. Μόνον νὰ κάτῃ πλάι τοῦ καὶ νὰ τὴν δῇ...

Ἐμεινε πέντε, ἕξι μέρες σὺ στρῶ- μα ὁ Χρίστος. Ὑστερα σηκώθηκε. Σὰ νὰ ἦταν καλύτερα. Βγῆκε καὶ ἔδω. Νὰ κἀν ἕναν περίπατο, νὰ τὸν χτυπήσῃ λίγος ἥλιος. Ἦρθε ὅμως τὸ μεσημέρι καὶ ἀκόμα νὰ γυρίσῃ. Ὅλα τὰ κακὰ θάναμε μὲ τὸ νοῦ μᾶς. Δὲ βγῆκα τ' ἀ- πόγιομα γιὰ νὰ τὸν περιμένω νὰ γυ- ρίσῃ. Ὁ Ἀνέστης βγῆκε γιὰτὶ ἔχει ν' ἀνταμώσῃ τὸ φίλο τοῦ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Χριστοῦ. Ὅσον πᾶς καλονοσμένα ὅλα. Αὐριο, μεθαῦριο θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν ἀνεβάσουμε σὺ «Σωτηρία». Καὶ σὲ καλὸ κρεβάτι καὶ συστημένο στοὺς γιαιτρούς.

Ἐἶχε νυχτώσει πὺ γύρισε ὁ Χρίστος. Τσακισμένος ὅπως δὲν εἶχα καὶ καμ- μιὰ ἄλλη φορά. Σέρνοντας πῆγε καὶ πλάγιασε σὺ στρῶμα τοῦ. Ἀμίλητος.

—Τὶ ἔγινε ὅλη τὴ μέρα; τὸν ρωτῶ.

Μιλᾶ ὁ Χρίστος. Πῆγα καὶ ἀναψα τὴ λάμπα. Τότες ἦρθε καὶ μεγάλωσε σὺν τοῖχο ἡ σκιά τοῦ καὶ τὸν γέμισε. Κι' αὐτὸς μιὰ χοῦφτα κόκκαλα σὺ στρῶ- μα τοῦ. Κεῖ πὺ καθόμαστε ἀμίλητοι καὶ οἱ δυὸ μοῦ μίλησε πρῶτος:

—Ἀκου, μοῦ λέει, δὲ θὰ τὸ βγάλω πέρα. Ὅπου νᾶνε...

—Τὶ λές, Χρίστο τοῦ κάνω καὶ ἔργομαι κοντά τοῦ. Καὶ κάθουμαι καὶ τοῦ λέω γιὰ νὰ τοῦ δώσω κουράγιο πὺς σὲ κό- νει δυὸ μέρες θὰ τὸν πᾶμε σὺ «Σωτη- ρία» καὶ πὺς ἐκεῖ θὰ ξαναβρῇ τὴ γειά τοῦ, θὰ ξαναγίνῃ ὅπως ἦταν.

Μιλᾶ καὶ δὲν τὸν κυττάει σὺ μά- τια. Δὲν πιστεύω καὶ ἐγὼ σ' ὅσα τοῦ λέω. Κεῖνο τὸ κορμὶ πὺ ἔχει πᾶσαι μὶδες ἀ- κριας γὰρ σὺ στρῶμα δὲν ἔχει σταλιά σῖμα σὺς φλέβες τοῦ. Κεῖνο τὸ μάτι δὲν ἔχουν φῶς. Θὰ πεθάνῃ. Μὰ κάνε,

Θέ μου, νὰ μὴν εἶναι ἀπόψε...

—Τὴν εἶδα τὸ πρῶτ, μοῦ λέει ἀργότε- ρα. Μέσα σ' αὐτοκινητάκι τελευταία μάρκα. Σταμάτησαν μπροστὰ σὲ ἕνα μαγαζὶ πὺ πούλουμε μπουρούδες. Ὁ φί- λος τὸς κατέβηκε καὶ ἔτοιμαζόταν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ κατέβῃ καὶ αὐτὴ μὰ κείνη τὴν ὥρα φαίνεται πὺς θὰ μ' εἶδε γιὰτὶ τὸν ξαναβέβαισε τὸ φίλο τὸς καὶ φύγαν σὰν ἀστραπή. Φόραγε ἕνα ἄσπρο φουστάνι καὶ ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέ- λο...

Ὁ Ἀνέστης ἦρθε ἀργότερα. Ἐφερε καὶ ἀπόψε μπριζόλες. Μὰ ποὺς θὰ τὶς φᾶ; Ὁ Χρίστος δὲ θὰ ξανασηκωθῇ ἀπὸ τὸ στρῶμα τοῦ. Αὐριο; Μὰ ὡς νὰ ξημερώσῃ μᾶς λείπουν τόσες ὥρες. Ὁ Χρίστος ἔχει. Λίγο πρὶν ἔβγαλε αἷμα. Γιόμισε μιὰ μεγάλη πετσέτα. Μιὰ κρυά- δα μὲ περνᾶει σ' ὅλο τὸ κορμὶ, καθὼς θάλεω κείνο τὸ ματωμένο κορμὶ. Μιὰ κρυάδα πὺ φτάνει ἴσα μὲ τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ ζερβὶ μου χέρι. Δὲν ἔχει πᾶς οὐ- τε σταγόνα ἀπὸ αἷμα κείνο τ' ἄρρωστο κορμὶ. Ἄν τὸ σκίσις κάπου θὰ βρῇς μονάχα στεγνές, στραγγισμένες γάρ- κες.

—Ἀκου, τοῦ λέει ὁ Ἀνέστης, καθὼς σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ.

Ὁ Χρίστος ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Τοῦτα τὰ μάτια πὺ ἦσαν χαμένα σὲ θαθεῖς λακούβες σὰ νὰ ἔχουν ξεπετα- χτῇ καὶ νὰ ἔχουν γεμίσει ἀπὸ ἕνα φῶς ἄλλοκοτο. Ζητάει νὰ μᾶς θάλεῃ σὺ μάτια, μὰ ἐμεῖς χαμηλώνουμε τὰ δικά μᾶς. Δὲν κυττάω σὺ μάτια οὐτε τὸν Ἀνέστη. Λέω πὺς θᾶνε καὶ αὐτοῦν ὁ- λά. Σὰν τὰ δικά μου. Αὐτὸς μιλᾶει τῶ- ρα τοῦ Χριστοῦ:

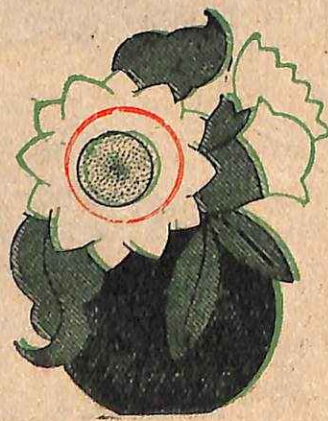
—Αὐριο θὰ πᾶμε σὺ Σωτηρία. Θέσ; πρῶτης τάξεως. Ὁ φίλος μου τὰ κανό- νισε μιὰ χαρά. Καὶ περιποίηση ἔξτρα...

Τοῦ λέει ἀκόμα.

—Οἱ γυναῖκες... Μὴ δίνεις πίστη... μοῦ ἔτυχε καὶ μένα τὸ ἴδιο μιὰ φορά. Ἦ- ταν κάποια πὺ ἀγαποῦσα πρὶν πᾶς σὺν πόλεμο. Σὰ γύρισα μὲ δίχως πόδι ἔγινε ἀφαντῇ. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ μὴ- κα σὲ μιὰ μύρα ἐξοχικῇ—ἴδιος και- ρὸς σὰν τῶρα, ἀνοιξή—καὶ πῆγα νὰ δώσω λουλούδια σὺ ζευγάρι ἐνὸς τρα- πεζιοῦ. Κεῖνη μὲ γνώρισε καὶ εἶπε μὲ τρόπο τοῦ φίλου τὸς νὰ μὲ διώξῃ. Τό- τες τὴ γνώρισα καὶ ἐγὼ, μοῦ ἀνέθηκε τὸ αἷμα σὺ κεφάλι καὶ σηκώσα τὴν πατερίτσα κατακέφαλα σὺ φίλο τὸς... Τὶ τοῦ τὰ λέει ὅλα αὐτὰ ὁ Ἀνέστης; Ὁ Χρίστος τὸν κυττάει πάντα σὺ μά- τια μὰ δὲν τὸν ἀκούει. Μονάχα ἐγὼ τὸν ἀκούω. Μὰ ἐμᾶς, ἐμᾶς Ἀνέστη ποὺς μᾶς ἀκούει;

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

(Εἰκονογράφησις Ἀλ. Κοντοπούλου)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πατρίδα

Πάλε ξυπνάει τὴς ἀνοιξὸς τ' ἀγέρι
στὴν Πλάση μουσικῆς ἀγάπης γλυκά,
σὰ νύφ' ἡ γῆ, πῶχει ἄμετρα ἄιθη,
πρόικα,
λάμπει ἐνῶ σβυέται τὴς αὐγῆς τ' ἀστέρι.

Πεταλοῦδες πετοῦν ταῖρι μὲ ταῖρι,
ἐδῶ βουίζει μέλισσα, ἐκεῖ σφήκα.
τὴ φύση στὴν καλὴ τὴς ὥρα εὐρήκα,
λαχταρᾷ ἡ ζωὴ σ' ὅλα τὰ μέρη.

Κάθε μοσκοβολᾷ καὶ κάθε χρῶμα
κάθε πουλιοῦ κελαῖδημα ξυπνάει
πόθο σὰ φυλλοκάρδια μου καὶ ἐλπίδο

νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα
νὰ ξασιδῶ καὶ τὸ δικό σου Μᾶη,
ὁμορφὴ μου, καλὴ, γλυκεῖα πατρίδα.

Λ. ΜΑΒΙΑΝΣ

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα ἐστιατόριο ὅ- που τρῶνε... σιωπῇ, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἐστιατό- ριο ὅπου δὲν ἀκούει κανεὶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν κουταλοπήρουνων σὰ πᾶτα.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν τὸ συχνάζουν Ἀγγλοι ἐκκεντρικοί, ἢ τὰ μέλη καμμιᾶς Ἀέσχης Σιω- πηλῶν.

«Ὅταν ἔφθασα σὺ Βερολίνο, διηγείται ὁ Γάλλος δημοσιογράφος πὺ ἀναφέρει τὴν ἱστορία, ἀκούσα ἄλλως γιὰ τὸ ἐστιατόριο χω- ρὶς ὅμως νὰ μάθω καὶ τίποτε περισσότερο. Ἐρεζα ἀμέσως νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ, καὶ διεπίστωσα ὅτι πραγματικά, εἶναι τὸ σιωπη- λότερο ἐστιατόριο πὺ γνώρισα σὺ τὴν ζωὴ μου.

«Οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν ἐκεῖ χωρὶς νὰ μιλοῦν, χωρὶς οὐτε νὰν νὰ χτυποῦν τὰ χεῖ- λη τῶν ἢ νὰ πλαταγίζουν τὴν γλῶσσα τῶν. Τὰ γκαρσόνια περιφερόνταν σιωπηλά, ἀνάμε- σα σὰ τραπέζια, μ' ἕνα χαμόγελο ὑπερτά- τος γλυκύτητος σὰ χεῖλη καὶ ἐπαιρναν τὶς παραγγελίες τῶν πελατῶν μὲ νεύματα.

«Ἐπίσης κανένας θόρυβος κατὰ τὴν ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ, καμμιὰ διαμαρτυρία καὶ τὸ τίποτα: γιὰ ἕνα ποτήρι ὄχι καὶ τόσο καλο- σκουπισμένο, γιὰ ἕνα πηροῦνι πὺ μύριζε φᾶρι κτλ.

Μόνο μιὰ φορά ἀκούθηκε ἕνα γέλιο ἀπὸ μιὰ γωνιά, ἀλλὰ καὶ αὐτό... σιωπηλό, διακριτικό. Γύρισα καὶ εἶδα αὐτὸν πὺ γε- λούσε: ἀκούε τὸν ὁμιογράφεζο τοῦ πὺ τοῦ διηγότανε μὲ νεύματα καὶ μὲ σχήματα μιὰ εὐθυμῇ—ὅπως φαίνότανε—ἱστορία.

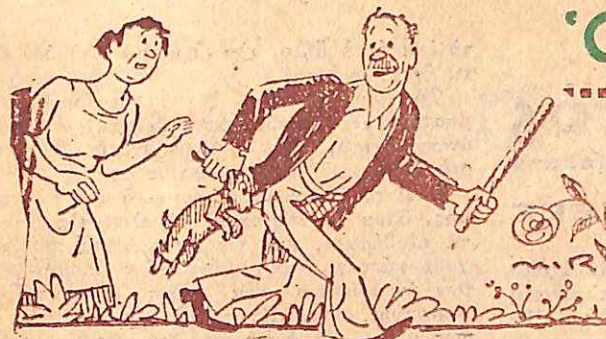
«Σκανδαλισμένος τότε φώναξα τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ ρώτησα:

—Βοσκώμασθε, χέρεν, σ' ἕνα ἐστιατόριο «σιωπῶν»!

«Ἐμεῖνα κατὰπλητος. Καὶ ὅταν συνῆλ- θα, σέφθηκα ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ μέσα ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος καὶ δὲν αὐτοῦ. Γιατὶ, ὁ- λοὶ τοὺς καταλαβαίναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἐγὼ δὲν καταλάβαινα κανένα!.

Ὁ Κολιμπάρ καλοπερνᾷ

ΕΥΘΥΜΑ ΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤ

πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ ἄς συνωμό- σουν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

»Ἀρχισε τὶς προσκλήσεις. Καὶ φθάνει ἡ μέρα τοῦ τσαγιού.

—Μιμίλ, λέγει ἡ Βαρβάρα, πε- τάξου ὡς τὸ μπακάλι νὰ μοῦ φέρῃς τσάι καὶ ἀπ' τὸ καλό...

»Ὁ Μιμίλ γίνετα λαγὸς καὶ

σὺν θεοὶ καὶ δαίμονες!

τὸ κάνεμε ξεπότηδες, γιὰ νὰ τοὺς παίξου- με φάρσα! Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα, μᾶς γύρισαν τὶς πλάτες!

»Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα αὐτὸ, ἀναστέ- ναξε ὁ Κολιμπάρ. Στὸν κῆπο μου εἶχα φυτέψῃ μπιζέλια, φασόλια, σαλάτες, κ.τ.λ.

»Ἐνα πρῶτ, ξυπνῶ καὶ πᾶω νὰ δῶ πὺς πηγαίνουν τὰ λαχανικά:

»Καὶ τί βλέπω;... Ἐνα τόσο-δὰ κου- νέλι ἔτρωγε τὰ μαρούλια μου. Ἐσὺ τί θὰ τόκανες σὺ τὴ θέση μου;

—Στιφάδο!

—Αὐτὸ σκέφτηκα καὶ ἐγὼ, μ' ἐμπόδι- σε ὅμως ἡ Βαρβάρα: «Ἄν μαθευτῇ ὅτι φά- γαμε τὸ ξένο κουνέλι, θὰ γίνῃ ἀνάστατο τὸ χωριό. Πιάστο καὶ κλειστο σὺν μικρὴ ἀποθήκη».

»Βουτάω τὸ κουνέλι καὶ τὸ κλείνω μέ- σα σὺν ἀποθήκη. Ὑστερα παρακαλῶ τὸν μπάμπια Ψύλλο πὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δια- νομέα καὶ τὸν νεκροθάφτη, κάνει καὶ τὸν ντελάλη καὶ τὸν πληρώνω γιὰ νὰ πλη- ροφορήσῃ τὸ χωριό πὺς ὅποιος εἶχε χά- σει τὸ κουνέλι τοῦ νὰ πάγῃ σὺν κ. Κο- λιμπάρ...

»Μόλις βγῆκε ὁ ντελάλης, ἔρχεται μιὰ γεϊτόνισσά μᾶς, ἡ κυρὰ Στοκέ:

—Βρήκατε τὸ κουνέλι μου; λέει.

—Ναί, κυρά μου, τὴς λέω.

»Πᾶμε σὺν ἀποθήκη, ἀλλὰ τὸ κουνέ- λι... εἶχε γίνῃ λαός, ἀπὸ μιὰ τρύπα!

—Τόσκασε τὸ κουνέλι σας, τὴς εἶπα, λυποῦμαι πολὺ...

—Τὸ κουνέλι μου! Πὺ τὸ εἶχα ἀγορά- σει δέκα φράγκα! μῆγει τὶς φωνές...

—Τὴς δίνω δέκα φράγκα γιὰ νὰ πά- ψῃ τὴν γκρίνα. Τὴν συνοδεύω ὡς τὴν πόρ- τα καὶ τί βλέπω; Εἴκοσι δυὸ Μαρωτετα- ριανούς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ κάνουν οὐρά γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ κουνέλι πὺ εἶ- χαν γάσει!

»Μόνο πὺ δὲν μὲ σκότωσαν! Μοῦ κά- ναν τὸν βίτ ἀβίτωτο. Λέγαν πὺς ἤθελα νὰ φαρμακώσω τὸν κόσμο πὺ καλοῦσα σὺ σπῖτι, πὺς ἤμουν κλεφτοκουνελάς, κ.τ.λ...

»Τὰ μούτζωσα ὅλα καὶ γύρισα σὺ Παρίσι! Καὶ κόλλησα ἔξω ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ ἐξαδέλφου Βερτυσὸν μιὰ πινακίδα «ΠΩΛΕΙΤΑΙ»...

ΡΑΝΤ

—Εἴκοσι δυὸ Μαρωτεταριανοὶ ἔπαιζαν φάρσα!

8
ΕΝΑ ΙΩΒΗΛΑΙΟ
Φρόϋδ και Φροϋδισμός

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΕΩΣ

Στὰς 6 Μαΐου, γιορτάσθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἡ 80ετηρίς τοῦ μεγάλου σοφοῦ Σιγμουίνδου Φρόϋδ.

Ὁ ἑορτασμός αὐτὸς ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ Ἰωδηλαίῳ, ἦταν μιὰ ἀποθέωση, τόσες ὑπῆρξαν οἱ ἐκδηλώσεις καὶ οἱ τιμὲς ποὺ ἔγιναν παντοῦ στὸν ὑπερόχο ἀνθρώπῳ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Πραγματικά, μεγάλη, κολοσσιαία εἶναι ἡ θέση ποὺ κατέχει σήμερα στὴν ἐπιστήμην τὴν φιλοσοφίαν, καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ «ψυχανάλυση» τὸ περίφημο αὐτὸ σύστημα τοῦ σεβαστοῦ διεννέξου καθηγητοῦ, ποὺ μᾶς ἀνοίξε τὸν δρόμῳ στὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Στὴν Γαλλίαν, ἡ Ψυχαναλυτικὴ Ἐταιρία τοῦ Παρισιῶ διωγράνευσε γιὰ τὸν ἑορτασμό τοῦ Ἰωδηλαίου τοῦ Φρόϋδ μιὰ μεγάλη τελετὴ στὴν Σορβόννη, κατὰ τὴν ὁποία μίλησε ἡ πριγκίπισσα Μαρία Βοναπάρτη, μεγάλῃ μεταφράστριά τοῦ Φρόϋδ στὴν γαλλικὴ.

Ἡ θεωρία καὶ γενικὰ τὸ ἔργο τοῦ Φρόϋδ ἔχει συζητηθῇ πολὺ, ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ ἔργο τοῦ Παστέρ.

Εἶναι ἡ τύχη ὅλων τῶν μεγάλων καινοτόμων, τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος τῶν ὁποίων οἱ θεωρίες ἐτάραξαν τὰ ἥσυχά νερά τῶν ρουτινιερῶν τῆς ἐπιστήμης. Καὶ τί δὲν εἶπαν τοῦ Φροϋδισμοῦ: διαβολικὸ, διεφθαρμένο, συστηματικὰ ἀπευθυνόμενο στὰ πιδ χαμηλὰ ἐνστικτὰ τοῦ ἀνθρώπου, πρό-στυχο!... Ἦσαν οἱ φωνεῖς τῶν ἡμιμαθῶν ἡ τῶν κακοπίστων. Τίποτε ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι ὁ Φρόϋδ ἐδημιούργησε μιὰ θαυμασιὰ μέθοδο γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἀξιοθηρήματα θύματα τῆς νοσηρᾶς ἀγωνίας, τῆς νευρώσεως, τῶν ἐμμένων ἰδεῶν. Μᾶς ἔδωκε τὸ μέσο νὰ χτυπήσουμε κατακέφαλα τὰ τέρατα αὐτὰ ποὺ μᾶς καταστρέφουν τὴν ζωὴ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὁ Φρόϋδ ὑπῆρξε ἕνας ἐξαγνιστής, ἕνας «ἐξορκιστής».

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Φρόϋδ εἶναι ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἕνας ἄσπὸς κατὰ τὸ δυνατόν, περὶ ὧντας ἥσυχά-ἥσυχά τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἀνάμεσα στὰ πολυάριθμά του παιδιὰ, καὶ ἐγγόνια, καλλιεργώντας, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Βίκτωρ Ωγκώρ τὴν «τέχνην τοῦ νῆμαι κανεὶς παπποῦς». Γιὰ νὰ τὸν κρίνῃ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ διασθῇ πολὺ: δὲν φτάνει νὰ νοιώσῃτε μέσα σας μιὰ ἐντονη πνευματικὴ ζωὴ, γιὰ νὰ βρεθῇ στὸ ὕψος τῶν μεγάλων αὐτῶν προβλημάτων. Ἀναφέρομε ἐδῶ τὸ χαριτωμένο ἀνέκδοτο ποὺ ἀποδίδεται στὸν ἴδιον τὸν Φρόϋδ:

Μιὰ νέα κοπέλλα παρουσιάστηκε μιὰ μέρα γιὰ γυναικερὰντα παιδιῶν σὲ μιὰ οἰκογένεια.

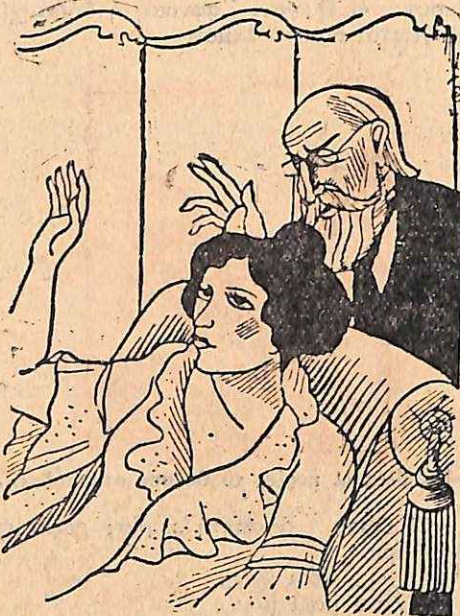
—Ξέρεις ἀπὸ παιδιὰ; τὴν ρωτοῦν.
—Βεβαίωτατα. Ἀφοῦ ἦμουν καὶ ἐγὼ ἄλλοτε παιδί!...

ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ὁ Σιγμουίνδος Φρόϋντ γεννήθηκε στὰ 1856 στὸ Γράμπουργκ τῆς Μοραβίας, στὰ ὄρη τῆς Βιέννης ἀπὸ καλὴ ἑβραϊκὴ οἰκογένεια, καταγόμενὴ ἀπὸ τὴν Ρενανία. Ἐδῶ τότε πρέπει νὰ ἀποδώσουμε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι... Συνηθίζουν οἱ Γερμανοὶ νὰ...θεοῦν μερικὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ Μότσαρτ ὑπῆρξε Γερμανός, οὔτε ὁ Ζούμπεργκ, οὔτε ὁ Φρόϋδ,

οὔτε ἡ Βίκιν Μπάουμ, οὔτε ὁ Στεφάν Τσβάιγ, ὅλοι τῶν ἦσαν αὐστριακοί: Ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ὁ Φρόϋδ ἦταν ὅπως εἴπαμε καὶ ἑβραῖος τὴν καταγωγή, ἀποτελώντας μαζί με τὸν Μπέργκσον καὶ τὸν Αἰνστάιν τὴν τριάδα τῶν μεγάλων πνευματῶν ποὺ ἀνέδειξε τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Ἰουδαϊσμός.

Μετά τις πρώτες του μελέτες ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν νεύρων, στὴν Βιέννη ὁ νεαρὸς Σιγμουίνδος, ἐπέτυχε μιὰ ὑποτροφία καὶ ἦλθε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ μαθήτευσε στὸν μεγάλο Σαρκό καὶ παρέστη στὰ καταληπτικὰ του πειράματα τῆς Σαλπεντρίερς: νεαρὸς γυναικὲς, ἀκαμπτες ἀπ' τὴν καταληψία, ἔμεναν ξαπλωμένες μετώρες, μετὰ τὸ κεφάλι μόνον καὶ τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν στηριγμένες σὲ δυὸ καθίσματα. Τρυποῦσαν τὰ χέρια τῶν μεθλώνες χωρίς διόλου οἱ καταληπτικὲς νὰ πονέσουν: ἡ προσωπικότης τοῦ μαγνητισμέ-

Φροϋδιστὴς γιαντρός ἐπὶ τὸ ἔργον.

νου εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ τὸ σῶμα του δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕνα αὐτόματο ἀνεύθυνο, ὑπακούοντα μονάχα στὴν θέλησιν τοῦ μαγνητιστοῦ.

Ἔτσι ὁ Φρόϋδ ἔμαθε τὴν «ὑπνώση» στὴν ὁποία ἀργότερα τελειοποιήθηκε χάρις στὴν σχολὴ ὑποβλητικῆς τοῦ Νανσὺ.

Ὑπνωτισμός, ὑποβολή, αὐτὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία τοῦ Φρόϋδ, γιὰ τὸ μεγάλο ἐξερευνητικὸ ταξίδι του διὰ μέσου τοῦ «ἀνθρωπίνου ὑποσυνειδήτου».

ΦΡΟ-Υ-ΔΙΣΜΟΣ

Γιὰ νὰ καταλάβωμε καλὰ τὸ ἔργο τοῦ Φρόϋδ, πρέπει νὰ ἐμβαθύνωμε στὴν ἐννοια αὐτοῦ τοῦ «ὑποσυνειδήτου» ποὺ εἶναι κατὰ τὸ ἐντέλως νέο στὴν ψυχολογικὴ ἐπιστήμην.

Ἴδου ἕνα συνθησιμένο παράδειγμα: Προσπαθῶτε νὰ θυμηθῇτε τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς γνωστοῦ σας, ἢ τὴν ὥρα ἐνὸς βιαστικοῦ ραντεβού σας. Ἡ διεύθυνσις αὐτῆς, ἡ ὥρα, ὑπάσχει ἀσφαλὲς μέσα στὸ μυαλό σας, μὰ σὰς ἐκαρτενεῖ ἐκεῖ ποὺ νομίζετε ὅτι τὴν ἔχετε συλλάβει. Θάλεγε κανεὶς ὅτι σὰς παύει τὸ κρυφτούλι. Θὰ τὸ θυμηθῇτε ἀσφαλὲς

τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, τὴν ὥρα πιά ποὺ δὲν θὰ τὰ ἔχετε ἀνάγκη!

Τὸ ἴδιον, μετὰ τὴν ξεχασμένη διεύθυνση, μυστικὰ μεγάλα καὶ πολὺ ὀλιγώτερο ἄθωα, ἀνωμολόγητα, συχνά, θρῖσκονται θαμμένα στὸ βάθος τοῦ ὑποσυνειδήτου μας.

Πλᾶϊ σὲ ἕνα κομμάτι φωτεινὸ τοῦ εἶναι μας, ὅπου ξαναβρίσκουμε εὐκόλα τὶς ἰδέες, τὰ αἰσθήματα, καὶ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ εἴχαμε κάποτε, ὑπάρχει ἕνα χάος ὑποσυνειδήτων ἀναμνήσεων ἕνα εἶδος ἄλλης ψυχῆς σκοτεινῆς ἀγνωστομένης ἀπὸ μᾶς, ἡ ὁποία ὅμως μπορεῖ νὰ ἀντιδράσῃ διὰ τῆς βίας στὴν ἄλλη προσωπικότητά μας, ἐπιβάλλοντάς μας ἀτόμους καὶ ἀνεξήγητες πράξεις, καὶ προκαλώντας κρίσεις τρέλλας καὶ ἐγκλημάτων.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα φυσικά. Θὰ τὰ θεῖτε σ' ὅλα τὰ ἐγκυρίδια τῆς φιλοσοφίας. Ἴδου ὅμως ποῦ εἶναι τὸ φροϋδιστικόν: Ἀς μιλήσωμε μετὰ εἰκόνας. Ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ φωτεινὸ μας ἐγώ, ποὺ περιβάλλει σὰν τὸ ἀσπράδι τοῦ αἵνου τὸ γιγαντιαῖο κινρινάδι τοῦ ἐσωτέρου τοῦ ὑποσυνειδήτου μας ἐγώ, ὑπάρχει μιὰ ζωνὴ διαχωρίσεως, μιὰ μεμβράνη ὅπου σκοντάφτουν ὅλα τὰ κακὰ αἰσθήματα καὶ ὁρμήματα ποὺ θέλουν νὰ ἐξερύκων ἀπ' τὸ δεύτερο ὑποσυνειδήτο μας γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν στὸ πρῶτο.

Αὐτὴν τὴν οὐδέτερον, σὰν νὰ λέμε ζώνην, πρέπει νὰ παραβιάσῃ ὁ ψυχαναλύτης γιαντρός γιὰ νὰ εἰσδύσῃ στὰ ψυχικὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τοῦ ἀρρώστου του καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ὁ Φρόϋδ, ὁ Μπρενὲμ καὶ ὁ Μπρόυερ, πῆραν συνεπικουρὸν τοὺς γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν, τὸν ὑπνωτισμό, ποὺ ἔκαμε μὲν θαύματα, ἀλλ' ἀποδείχθηκε καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος: μιὰ μέρα, ἕνας ἄρρωστος ἀφηνιεύμενος ὑστερ' αὐτὴν ὑπνώτισίν του, ἀγκάλιασε τὸν Φρόϋδ ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε! Ἀπὸ τότε ὁ Φρόϋδ ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν μέθοδο τῆς ψυχαναλυτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ τὴν ἔχει τελειοποιήσει μετὰ τὸν καιρὸ ὑπερόχα.

Κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτῇ, ὁ ἄρρωστος ὀρκίζεται στὴν ἀρχή, ὅταν θὰ πῇ τὰ πάντα, κάθε τι συμβαίνει μέσα στὸ κεφάλι του κάθε τι ποὺ περνᾷ ἀπ' αὐτό, κατόπι, ἀφήνει, τὸν ἑαυτοῦ στὶς πιδ ἀσυνάρτητες ἰδέες του, βοηθούμενος σ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ψυχαναλύτη, ποὺ ἀρκεῖται στὴν ἀρχὴ νὰ ἀκούσῃ παθητικά. Βαθμωδῶν, ὅλο αὐτὸ τὸ χάος ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἀρρώστου, φωτίζεται γιὰ τὸν γιαντρὸ, χάρις σὲ μιὰ συμβολικὴ ἀλλὰ πολὺ ἀκριβὴ ἐρμηνεία, ποὺ δὲν εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς ἀρρώστους, ἀλλὰ ποικίλει ἀναλόγως τὴν βιογραφίαν. Μετὰ τὸν τρόπο αὐτό, σχηματίζεται ἕνα προσωπικὸ λεξικό, μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ ὁποίου διαβάει κανεὶς ὥπως σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίον, μέσα στὸ ὑποσυνειδήτο τοῦ ἀρρώστου.

Χάρις στὴν δυνατὴ αὐτὴ μέθοδο, ποὺ εἶναι σήμερα σὲ παγκόσμια χρῆσιν, ὁ Φρόϋδ καὶ οἱ συνεργάται του, ἔκαμαν καλὰ καὶ ἐπ' ἀνέφεραν τὴν ψυχικὴν ἥρεμια καὶ ἰσορροπία σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους. Μᾶς διεφώτισαν ἐξ ἄλλου πληρέστερα ὅσον ἀφορᾷ τὶς τρομερὲς ἐκείνες ἐπιθυμίες ποὺ βρίσκονται μισκοιμισμένοι στὸ βάθος καὶ τῶν ἀντικειμένων ψυχῶν, ὅπως εἶναι ἡ δίψα τοῦ φόνου, ἡ ἐπιθυμία νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἢ νὰ κἀνῃ ἄλλους νὰ πεθάνουν, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἐναγκαλισμοῦ, ὅπως ἀκόμη καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ κάνωμε νὰ ὑποφέρουν ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε.

Τελειώνοντας θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπαναλάβωμε τὸ περίφημο: «Δὲν ξέρω τί ἔχει μέσα τῆς ἡ καρδιά ἐνὸς κακοῦργου, ἐκεῖνον ποὺ μετράγει ἐκεῖνον τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου».

Χάρις ὅμως στὸν Φρόϋδ, τὸ βάθος αὐτὸ δὲν εἶναι πιά ἀπρόσιτον.

Μαγανεία

Καρτερόν!

Ἔστρεψε τὸ κεφάλι καὶ μετὰ κύταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ μὴ μ' ἀναγνώριζε.

—Καρτερόν, γιὰ θυμίσου... Τὸ νοσοκομεῖο Παστέρ...

Τὸ σβυμένο βλέμμα τοῦ φίλου μου φωτίστηκε ζωηρά.

—Ἀ, ναι, ἀλήθεια... Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου... Εἶναι τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε...

—Τόσος καιρὸς!... Ἀστείεςαι... μόλις δυὸ χρόνια!... Τί σοῦ συνέβη ἔμως; ἔχῃς ἀρρωστήσει;... Τώρα ἔχεις ἐγκατασταθῇ;...

Ὁ Καρτερόν ποὺ εἶχα γνωρίσει ἐσωτερικὸ τοῦ χειρουργικοῦ τμήματος τοῦ νοσοκομεῖου Παστέρ, πλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδὲς του κατὰ τὴν τελευταία μας συνάντησιν.

Καθὼς καθόμουν, κοντὰ του, μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἔκανε μιὰν ἀόριστη χειρονομία.

—Δὲν ἔχω ἀκόμα ἐγκατασταθῇ... οὔτε ἔχω διάθεσιν γιὰ ἰατρείαν... Φυτοζῶ μιὰ μικρὴ κληρονομία ποὺ ἦρθε στὴν πιδ κατάλληλῃ στιγμῇ... Ὅταν ἐξαπληθῇ... βλέποντας καὶ κάνοντας! Τί τὴν θέλω ὅμως τῆ χειρουργικῆς;

Δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω τὴν κατάπληξή μου.

—Πῶς ἐσὺ μανιώδης «σφάχτης» ποὺ ἦσουν ὅλη τὴν ὥρα μετὰ τὸ νυστέρι στὸ χέρι! Εἶναι ἀπίστευτο!

Χαμογέλασε ἀόριστα χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμῇ, πέρασε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ μπροστὰ μας καὶ μᾶς ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ, ζωηρὴ ματιά.

—Κι' ἡ Μυγκέτ; ρώτησα.

Ὁ Καρτερόν χλώμιασε.

—Ἐχασα τὴν Μυγκέτ, ψιθύρισε... γι' αὐτὸ κατάντησα ἔτσι...

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ πρόσεξα τὶς βαθεῖες ρυτίδες ποὺ ἀλάκωναν τὸ μέτωπό του...

Ξαφνικά, ὁ Καρτερόν σηκώθηκε:

—Ἐλα, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ διηγηθῶ...

Μὲ παρέσυρε σπιτί του. Σ' ἕνα παλιό-δομάτιο, ποὺ τὸ πάτωμά του ἦταν γεμάτο ἀπὸ ταιγάρα.

Μιὰ μεγάλη φωτογραφία βρισκόταν ἀπέναντι ἀπ' τὴν εἴσοδο. Ἦταν ἡ Μυγκέτ μετὰ βραδυνὴν τουαλέτταν, κάποιο λευκὸ φόρεμα, ποὺ τὸ θυμολοῦν πολὺ καλά. Τὴν κττάξα.

Ὁ Καρτερόν ἀναστέναξε σὰν ἄρρωστος τοῦ ὁπρίου λύνουν τὸν ἐπίδεσμο.

—Ἐκεῖνη εἶναι, τὴν ἀναγνώριζεις; μοῦ εἶπε. Εἶναι τόσο πολὺ ἐκείνη ποὺ τὴν νύχτα, ὅταν μετὰ φωτίζει μόνον τὸ φῶς τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ, μοῦ φαίνεται πῶς ἀποσπάται ἀπ' τὸν τόχο, πῶς ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου, ἡ καυμένη μικρούλα, μετὰ τὶς συνηθισμένες τῆς χειρονομίες, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τυλίξῃ τὰ χέρια τῆς γύρω ἀπ' τὸν λαιμὸ μου...

Ὁρθιος, μετὰ τὰ χέρια κρεμασμένα μπροστὰ στὴν φωτογραφία, φαινόταν τόσο ἀπογοητευμένος ποὺ δὲν τόλμησα οὔτε καν νὰ τοῦ πῶ μιὰ λέξη παρηγορίας. Ἡ-

ξέρα πῶς εἶχε παντρευτῇ τὴν Μυγκέτ ὅστερα ἀπὸ μακροχρόνιο σύνδεσμο ποὺ εἴχαμε, εἴχαμε ὅμως χάσει κάθε ἐπαφὴ μαζί τους κι' ὁ ὁμιλὸς μας εἶχε σκορπισθῇ: κανεὶς δὲ εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸ καινούργιο ἀντρώγονο.

Ὁ Καρτερόν ἔσπρωξε μερικὰ βιβλία ἀπάνω στὸ ντιβάνι, καὶ ἄδειασε μιὰ σταχτοθήκην μέσα σὲ μιὰ παλιὰ ἔφημερίδα.

—Κάθῃσε, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν.

»Σ' ὅλα αὐτὰ φταίει ὁ Ρίτσιο... Τὸν θυμᾶσαι τὸν Ρίτσιο;

Θυμολοῦν ἀνιδρά τὸ ὄνομά του χωρὶς νὰ ξεχωρίζω τὰ χαρακτηριστικά του.

—Εἶναι ἀλήθεια, συνέχισε ὁ Καρτερόν, πῶς δὲν ἐρχόσουν τακτικὰ κι' ἐκεῖνος

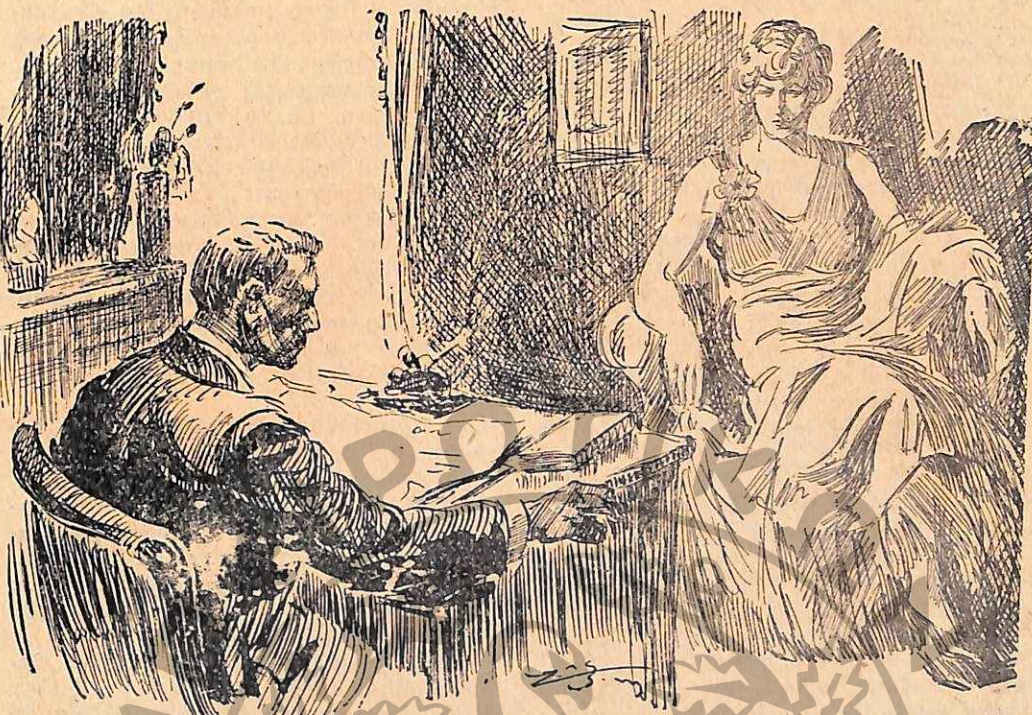
Μυγκέτ νὰ μπαῖνῃ στὴν τραπεζαρία μιὰ μέρα ποὺ γευματίζα ἐγώ. Λίγο καιρὸ γινώριζε τὸν Καρτερόν καὶ μετὰ παρακά-λεια συναινεσε νάρθῃ στὸ νοσοκομεῖο.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα νεωτάτη, ψηλὴ, μετὰ λεπτὴ μεσοῦλα, μετὰ μάτια ὑποβλητικά, ὕγρα...

Ἐργαζόταν σ' ἕνα ραφτάδικο κοντὰ στὸ Σάν-ζ-Ἐλυζέ κι' εἶχε γνωριστῇ τυχαίαν μετὰ τὸν Καρτερόν. Ζούσε μόνῃ κι' εἶχε ἴσμενος τρόπους.

—Θυμᾶσαι, εἶπε ὁ Καρτερόν, τὴν μέρα ποὺ ἦρθε ἐκεῖ;... Φοροῦσε ἕνα φόρεμα μετὰ ἀσπρά ἀστράκια καὶ τὴν ἔλεγα: «Πρωῖνὸ ἀστέρη».

»Ἦταν τόσο δροσερὴ, τόσο φωτεινὴ! Ὁ Λυωνέζος εἶχε καταγοητευτῇ. Τὴν ἔ-

—Ὁχι, εἶπε ἡ Μυγκέτ. Ἀπόψε δὲν μπορῶ νὰ θυγῶ...

δὲν γευματίζω καθεμέρα μαζί σας. Ἐργαζόταν στοὺς Μολαίσι τοῦ βιολογικοῦ τοῦ εἰδικευμένου στὴν ἀναιμία. Ἦταν ἕνας κοντός, κατόμαυρος, μετὰ βλέμμα λυπημένου σκύλου καὶ χέρια ἰδρωμένα ποὺ σοῦ βρέχαν τὰ δάχτυλα.

»Οἱ γονεῖς του, ποὺ ἦσαν μπακάλῃδες στὴν Σαρζηνία, τοῦ στέλναν κάπου-κάπου ξερὰ σόκα ποὺ τὰ μοίραζε μαζί σας. Καλὸ παληκάρι-ἀμύλητος ὅμως! Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἦσαν πολλοί. Ἦμασταν δυὸ χειροῦργοι, ἐγὼ κι' ὁ Λυωνέζος, τρεῖς γιαντοὶ κι' οἱ ἐπιμεληταὶ ποὺ γευματίζαν μαζί σας.

»Φαί καλὸ, πιστὸ καλὸ, δὲν κακοπερνούσαμε στὸ «Παστέρ». Γυναικὲς δὲν εἴχαμε πολλὰς. Πάντως, δὲν θάπρεπε νὰ εἶναι πάει τὴν Μυγκέτ ἐκεῖ...

Ὁ Καρτερόν σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τότε μοῦ φάνηκε πῶς ξαναβλέπα τὴν

παρὼν γιὰ... ὁπτασία! «Μὰ δὲν μοῦ λείπε, εἰσάσατε ἀληθείαν, δεσποινίς; Δὲν θὰ διαλυθῇτε ἀπ' τὸ τζάκι τὰ μεσοῦνχτα;...» Ἐκεῖνη γελοῦσε μετὰ τὴν καρδιά της. «Ἀχ! γιὰτί νὰ τὴν φέρω ἐκεῖ;...

»Κι' ὅμως, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ρίτσιο δὲν τὴν εἶδε!... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἐπρόκειτο νάρθῃ καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν ἐμπόδισε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

»Ἦταν ἕνα βράδυ τοῦ Μᾶη πολὺ γλυκό. Γευματίσαμε μετὰ ἀνοιχτῇ τὴν πόρταν κι' ὅστερα συνάδεψα τὴν Μυγκέτ στὸ σπιτί της.

»Ἐμενε σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι τῆς ἐδοῦ τῶν Ἀκακιῶν. Πρῶτα, πήγαμε περὶστον σπὲς φωτισμένους λεωφόρους, χωρὶς διάθεσιν νὰ χωριστοῦμε.

»Ὁλόκληρο τὸν καιρὸν ζευγάρια, χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν, μετὰ τὴν εὐτυχίαν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους. Ἐνὼ μιλοῦ-

σα, μιλούσα, εύτυχισμένος που άκουγα την ζωή μου, εύτυχισμένος με τό παν...

—Πώς βρήκες τούς συναδέλφους μου, αγάπη μου;

—Ω! πολύ εύγениκοί... αυτό όμως δεν έχει σημασία, αφού ξέρεις πώς μούαχα για σένα ήρθα...

»Σ' όρκίζομαι πώς μου τό είπε αυτό. Σ' όρκίζομαι πώς μ' αγαπούσε...

—Μά ποτέ δεν άμφιβάλαμε, Καρτερόν...

—Πιθανόν... Έγώ, όμως, ίσως ν' άμφεβαλλά. Άλλ' εκείνο τό βράδυ ήθελα να περπατώ για όλη μου τη ζωή, χωρίς να σταματήσω, με τό μπρότσο αυτό περασμένο στο δικό μου. Δεν συλλογίζομαι πώς ό προϊστάμενος με περίμενε χωρίς την έπομένη και πώς είχαμε έγχειρήσεις, Γυρίζαμε μέσα σ' ένα μαγικό κύκλο, στην ευδοιστή άνοιξιάνη νύχτα...

»Κάπου χτύπησε ή δευτέρα πρωϊνή. Η Μυγκέτ άνατρίχιασε:

—Θεέ μου! τί άργά που είναι... Πρέπει να έπιστρέψω, έχωμε πολλή δουλειά τώρα, ξέρεις!...

—Ε λοιπόν, θα δουλέψης λίγο παραπάνω! της είπα γελώντας.

»Έκείνη άναστενάξε:

—Είναι μερικές πελάτισσες που δεν είναι καθόλου βολικές. Όλο γκρινιάζουν... Καί κουράζομαι τόσο γρήγορα...

»Τήν κύτταξα. Ήταν άρκετά ψηλή και παχουλή, παρά την φαινομενική σβελέτητα της. Με την άησυχία του γιαιτρώ, της είπα:

—Νά κουράζεσαι, στην ηλικία σου, αυτό δεν είναι φυσικό. Τι αισθάνεσαι;

—Μά δεν είναι τίποτα σοβαρό. Όλες οι γυναίκες είναι έτσι.

»Τίποτα άλλο δεν μπόρεσα να της άποσπάσω. Μόνο λίγες μέρες άργότερα, καθώς την ρωτούσα γιατί ήταν έτσι χλωμή, μου ώμολόγησε πώς κάπου - κάπου είχε κάτι παράξενες ζαλάδες.

—Δέν με τρομάζουν ύπερβολικά, γιατί τίς είχα από μικρό παιδί. Άσφαλώς δεν θα είναι τίποτα σοβαρό.

»Συμμερίστηκα την γνώμη της έπιφυλασμένος να την πάω να έξεταστή ύστερα από λίγες μέρες, άπ' τον τμηματάρη ενός συναδέλφου. Βέβαια, ή Μυγκέτ ήταν νευρική, ή δροσία της όμως, τό ρόδινο χρώμα της δεν φανέρωναν σοβαρή χρόνια πάθηση.

»Κι' αγαπιόμαστε τόσο πολύ!

—Φυσικά, τότε όμως τί συνέβη;

—Τίποτα που να μπορούσε να διαταράξη την εύτυχία μας. Η Μυγκέτ πηγαινοερχόταν πολλές φορές στο «Παστέρ». Μία μέρα, καθώς πηγαίναμε εκεί για να γειματ'ούμε, συναντήσαμε τον Ρίτσιο στην είσοδο. Ήταν κατακόκκινος και κακοντυμένος όπως πάντα. Η Μυγκέτ με ρώτησε στο αυτό.

—Μήν είναι κανένας ύπηρέτης;

—Όχι, της άποκρίθηκα, είναι ένας συνάδελφος, ένας χειρουργός.

»Και φώναξα:

—Καλημέρα, Ρίτσιο!...

»Στάθηκε άπότομα, κύτταξε την Μυγκέτ ή όποια στεκόταν κρατώντας ένα μικρότερο τριαντάφυλλα που ή ευωδία τους άνακατέυόταν με τις άναθυμιάσεις του αϊθέρος και του ιδιού. Έκείνη του έδωσε τό χέρι μηχανικά, με κάποια άποσπασμένη ύμνα. Αέμ άπαιαν τίποτα ή ένας στον άλλο, ούτε εκείνη τη στιγμή, ούτε

κατά την διάρκεια του γεύματος.

»Άλλωστε, ποτέ, μεταξύ μας δεν έγινε συζήτηση για τον Ρίτσιο.

»Βγαίναμε μαζί τό βράδυ. Πηγαίναμε να δειπνήσουμε σε κανένα συνιοικακό ρεστωράν και τό καλοκαίρι βαρκάδα στην λίμνη της Βουλώνης. Η Μυγκέτ, καθισμένη άντίκρυ μου, έστρεφε προς τον ουρανό τό όμορφο και χλωμό προσωπάκι της που φαινόταν να λέη:

»Είμαι τόσο εύτυχισμένη, τόσο εύτυχισμένη. Είναι άραγε ποτέ δυνατόν να διαρκέση αυτό;...»

»Και καθώς την διαβεβαίωνα πώς αυτό θα διαρκούσε αιώνια, άπλωνε τό χέρι της προς την όχθη, λέγοντας:

—Όλα φεύγουν, βλέπεις, όλα φεύγουν. Κι' ή εύτυχία τό ίδιο. Θα ήθελα να ρίξω την καρδιά μου μέσα στο νερό για να μην ύποφέρω πιά στην ζωή μου...

»Τότε έφτιαξε μόνη της τό λευκό φόρεμα του πορτραίτου. Θυμάσαι, πώς έμοιαζε σαν μία δυστυχισμένη μικρούλα θεά.

»Παράξενο πράγμα, ενώ οι συνάδελφοί μου με ρωτούσαν με ένδιαφέρον για την Μυγκέτ, ό Ρίτσιο μολονότι την είχε συναντήσει πολλές φορές, δεν έλεγε ποτέ λέξη γι' αυτήν. Κι' όμως την κύτταξε συχνά. Την κάρφωνε, χωρίς να τ' άντιληφθή εκείνη, με τά κατάμαυρα μάτια του. Ο Λυωνέζος τό είχε άντιληφθή.

—Φαίνεται πώς του Σαρδηνού του άρέσει ή «καλή» σου!...

»Άρκεστήκα να σηκώσω τούς ώμους. Κατά βάθος, δεν γνώριζα καλά τον Ρίτσιο. Τόν ήξερα έκκεντρικό, άμυλητο, χωρίς έρωτικές σχέσεις με καμιά γνωστή μας, βυθισμένο σε μελέτες άρχαίων συγγραμμάτων και Ιατρικών βιβλίων που άνακάμειπε μέσα στην βιβλιοθήκη του νοσοκομείου.

»Δέν ήταν καταπληκτικό να γοητεύθηκε άπ' την όμορφιά της Μυγκέτ. Γι' αυτό δεν έδωκα καμιά σημασία.

»Άλλω, ζωηρότερη άησυχία δεν άργησε να με βασανίση. Η Μυγκέτ άρρώστησε άρκετά βαρεια, με μία νευρική κρίση. Άναγκάστηκε να κρεββατωθή για μία βδομάδα. Έγώ, ήθικώς, ήμουν πιο άρρωστος από εκείνην.

»Η άλήθεια είναι, ότι κανένα όργανο της Μυγκέτ δεν έπασχε ειδικώς. Ήταν όμως πολύ καταβεβλημένη και τό ρόδινο χρώμα της άρχισε να χάνεται.

»Κάποιος Ιατρός του «Παστέρ» είχε την καλωσύνη να έξετάση την φίλη μου, στο δωμάτιο της όδου των Άκακιών.

—Είναι πολύ άναμική, μου είπε ιδιαίτέρως ή γιάτρός. Έχά σάς συστήσω την όποθεραπεία που έχει καταπληκτικά άποτελέσματα. Πάντως, άποφεύγετε την έπερκόπωση. Θα τήν ξαναδω σ' ένα μήνα.

»Ένοιωσα τόν έαυτό μου καθισχασμένο και λυπημένο συγχρόνως.

»Η θλίψη μου ήταν ζωγραφισμένη στο προσωπό μου κι' οι συνάδελφοί μου του «Παστέρ» προσάθησαν να με βοηθήσουν ν' άντιδράσω.

»Όφειλω να πω πώς ό Ρίτσιο φάνηκε πολύ στενωχωρημένος με την άξιοθρηνητή μου όψη, γιατί άρχισε να μάς έπισκέπτεται συχνότερα κι' ή άρρώστεια της Μυγκέτ τόν ένδιέφερε πολύ-δεδομένου μάλιστα ότι ήταν ειδικευμένος σ' αυτή.

—Γιατί μου ήταν κάποια βράδυ, δεν

θα ξέρης πόσο προώδευσε ή άρρώστεια. Ό Μαλασί θα μου δανείση άσφαλώς τό αϊματόμετρό του. Άν αυτό δεν σε καθουσήσει, είμαι στη διάθεσή σου...

»Θαρρώ πώς βλέπω άκόμα τόν οίκτο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Ήμιασαν μπροστά στην πόρτα της κουζίνας. Μέσα στην βιβλιοθήκη, μία μοδιτρούλα που είχε φέρε ή Λυωνέζος, τραγουδούσε ένα ρεφραίν της μόδας, άκομπανιάροντας με τό ένα δάχτυλο την μελωδία στο πιάνο.

»Γιατί να μην έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν; Μήπως δεν ήμασταν συνάδελφοι;

»Δέχτηκα λοιπόν την πρόταση του Ρίτσιο. Πήρα λίγο αίμα άπ' την Μυγκέτ και παρέδωκα τό σωληνάριο στον Σαρδηνό που τό πήρε πρόθυμα. Ποιός θα μούλεγε εκείνη την στιγμή πώς είχε λείψει πιά ή γαλήνη της ζωής μου και πώς ή άρρώστεια της Μυγκέτ θα νέκρωνε την την καρδιά μου;

»Τό άποτέλεσμα της ανάλυσεως ύπήρξε πολύ καλλίτερο από ό,τι τό περίμενα. Φίλησα με πάθος την Μυγκέτ στα χείλη, δηλώνοντάς της με άπερισκέψια:

—Ο Ρίτσιο είναι καλός φίλος. Μήν παραλείψης να τόν εύχαριστήσης.

»Τό άποτέλεσμα της όποθεραπείας δεν άργησε να γίνη αισθητό. Η Μυγκέτ συνέχισε την έργασία της με καινούργιες δυνατόεις και ποτέ δεν την είχα δει όμορφότερη άπ' εκείνη την στιγμή.

»Τό βλέμμα της άκτινοβολούσε. Είπε μερικές εύγενείς λέξεις στον Ρίτσιο, αυτός όμως σχεδόν δεν της άποκρίθηκε, βυθισμένος στην άνάγνωση.

»Δυό βδομάδες πάνω - κάτω πέρασαν. Τό πνεύμα μου είχε επανκτήσει την γαλήνη κι' είναι ζήτημα αν άντελήφθη κανένας άλλανή στον χαρακτήρα της Μυγκέτ. Εκείνη ποτέ ήταν ως τότε τόσο πειθήνια, τόσο ήρεμη σπέναντί μου, στην παρουσία μου έννοιωθε κάτι άνεξήγητους έννευρισμούς.

»Απέδιδα αυτή την «παραξενιά» της στην άρρώστεια που είχε άφίρει έλαφρά στίγματα κάτω άπ' τά μάτια της. Κι' όμως δεν άμφέβαλα για την αγάπη της και τότε άκριβώς ανέφτηκα να νομιοποιήσω τις σχέσεις μας. Όχι, ή Μυγκέτ δεν ήταν δυνατόν να είχε σταθή για μένα ένα καπρίτσιο, μία διασκέδαση. Γιατί να μην την κάνω σύντροφό μου;

»Εκείνη την έποχή, μου φαινόταν πώς δεν ήταν δυνατόν να ήζωω στερημένος άπ' τό ύπέροχο βλέμμα της.

»Έφθασε ή έποχή των διακοπών. Μερικοί συνάδελφοί μου πήραν άδεια. Κι' ό Ρίτσιο μάς άνήγγειλε την μετακόμισή του.

»Είχε νοικιάσει, καθώς φαίνεται, ένα σπιτάκι στην όδό Μαζαρίν όπου βυθιόταν όποτε δεν με κάλεσε στο σπίτι του.

»Ποτέ δεν με κάλεσε στο σπίτι του.

»Τότε, ή μεγαλύτερη μου χαρά ήταν να βγαίνω έξω με την Μυγκέτ. Τά βράδια που δεν ήμουν της ύπηρεσίας, είχαμε άρχίσει τούς περιπάτους μας στο Δάσος της Βουλώνης. Η Μυγκέτ ένθουσιαζόταν μ' αυτούς τούς περιπάτους μας γι' αυτό μου έκανε κατάπληξη, κάποιο Σάββατο, όταν άρνήθηκε να βγούμε.

—Όχι, μου είπε, άπόψε δεν μπορώ να βγω...

»Όλη μέρα είχε φανή κουρασμένη, έννευρισμένη.

—Άν προτιμάς να κοιμηθής νωρίς, είπα, δεν πειράζει. Βγαίνομε άλλη μέρα...

»Μούκανε έκπληξη ή έπιμονή με την όποια καρφωνόταν τό βλέμμα της άπάνω μου. Καύμένη Μυγκέτ!...

»Θυμάμαι πόσο μελαγχολικά πέρασα την βραδυά μου. Σεργνόταν στο Καρτιέ - Λατέν ως τά μεσάνυχτα. Τέλος άποφάσισα να έπιστρέψω σπίτι άκολουθώντας την προκυμμία.

»Πέρασα τό Όντεόν, τόν κήπο του Λουξεμβούργου. Καθώς περνούσα άπ' τό μπουλβάρ Σαιν - Ζερμαίν συνέβη κάτι τό καταπληκτικό. Είχα χωθή σ' έναν από τούς μεσαιωνικούς δρομίκους που ήσαν σχεδόν έρημοι τέτοια ώρα.

»Ξαφνικά, άνατρίχιασα. Μία γυναίκα προχωρούσε προς τό μέρος μου, μέσα στα σκοτεινά. Κι' εκείνη προχωρούσε γρήγορα, με νευρικό περπάτημα. Καθώς περνούσε κοντά μου, λίγο έλειψε να μπηξω μία κραυγή. Ήταν ή Μυγκέτ. Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία. Δεν έπρόκειτο διόλου για παρόμοιασμα. Η Μυγκέτ φορούσε άκόμα τό φόρεμα που είχε βάλει τό άπόγευμα. Κρατούσε σφιχτά στο χέρι της τό κόκκινο τσαντάκι που της είχα χαρίσει εγώ. Πέρασε πολύ κοντά μου, κυττάζοντας κατ' ευθείαν μπροστά της, χωρίς να με άναγνωρίση, χωρίς να με άντιληφθή καν.

»Η κατάσταση με κράτησε άκίνητο για μερικά λεπτά, ύστερα έκανα μεταβολή κι' έτρεξα προς τό μέρος της.

»Πολύ άργά όμως. Την είδα να θόβη στο μπουλβάρ, να κάνει νόημα σ' ένα ταξι και να χάνεται άπ' τά μάτια μου.

»Τι να γύρευε ή Μυγκέτ τέτοια ώρα σ' αυτή την έρημη συνοικία, ενώ εγώ πίστευα πώς κοιμόταν ήσυχα - ήσυχα στην όδό των Άκακιών; Ξαφνικά μία σκέψη πιο φριχτή μου έξόκισε τό μυαλό. Βρισκόμουν σε άπόσταση δυό βημάτων άπ' την όδό Μαζαρίν, πολύ κοντά άπ' τό σπίτι του Ρίτσιο.

»Τίποτα άλλο, τίποτα ότι ό Ρίτσιο ήταν άνακατεμένος σ' αυτή την ύπόθεση μου καρφώθηκε. Κι' εγώ δεν ξέρω πώς έπέστρεψα στο «Παστέρ».

»Σχεδόν φοβόμουν να ξαναδω την Μυγκέτ. Εκείνη όμως ήρθε να με βρή την έπομένη, στο δείπνο. Δειπνήσαμε σ' ένα μικρό ρεστωράν της όδου Σεβράν.

»Δέν μπόρεσα να κρατηθώ και ρώτησα την Μυγκέτ:

—Άκουσε, πές μου την άλήθεια, βγήκες, χθές βράδυ...

»Εκείνη με κύτταξε έκπληκτη.

—Εγώ, ό όχι! είπε. Ήμουνα ύπερβολικά κουρασμένη... Ξαπλώθηκα ντυμένη στο κρεβάτι μου και ξύπνησα στη μ'...

Είδα φριχτά όνειρα... Γιατί όμως με ρωτάς;

»Τόση άφέλεια ήταν ζωγραφισμένη στο βλέμμα της, ώστε δεν έπέμενα. Κι' όμως, ήμουν βέβαιος πώς την είχα συναντήσει και πώς κάτι μούκρυβε. Πώς να άμφιβάλω όμως για την αγάπη της που σφηνόταν άπάνω μου σαν φοβισμένο παιδί, λέγοντας:

—Θά ήθελα να φύγω μαζί σου...

»Αυτό μου φαινόταν άκατανόητο, άφοι ήμασταν έλεύθεροι. Κι' έχθρους δεν είχαμε. Ένα βράδυ που μπηκα άπότομα στην βιβλιοθήκη, έκπληκτος είδα την Μυγκέτ μόνη με τόν Ρίτσιο. Δεν μιλούσαν κι' ή Μυγκέτ σχεδόν δεν άντελήφθη την παρουσία μου. Κι' όμως, όταν ό Ρίτσιο σηκώθηκε να μου σφίξη τό χέρι ή φίλη μου ώρθώθηκε σαν αυτόματο και με παρέσυρε έξω.

—Τι έκανες με τόν Ρίτσιο; της είπα με θυμό.

»Με κύτταξε σαστισμένη.

—Α... έδω ήταν; Δεν έκανα τίποτα, σε βεβαίω. Είχα κεφαλόπονο, θαρρώ πώς με πήρε λίγο ό ύπνος...

»Φαινόταν πολύ δυστυχισμένη για τόν άπότομο τρόπο μου και χωρίς να τό θέλω την λυπήθηκα.

»Ένοιωσα μεγάλη έπιθυμία να την πάω μαζί μου, να την τραβήξω από ένα μυστηριώδες περιβάλλον...

»Πήρα άδεια άπ' τόν προϊστάμενό μου και νοίκιασα ένα σπιτάκι κοντά στο Λαύ. Έφυγα με την Μυγκέτ χωρίς να είδοποιήσω κανέναν. Έκει παντρευτήκαμε, σχεδόν κρυφά, σ' ένα παρεκκλήσι. Θα μπορούσαμε να είμαστε εύτυχείς, αν δεν ύπήρχε ΚΑΤΙ ανάμεσά μας. Μία χωρική συγύριζε τό σπύτι.

»Όλη μέρα πηγαίναμε περίπατο στο δάσος.

—Μ' αγαπάς, Μυγκέτ; την ρωτούσα συνεχώς.

»Ποτέ δεν άποτραβιόταν. Πάντα στεκόταν μπροστά μου, σε στάση σιωπηλής προσφοράς... Κάποτε μ' άγκάλιαζε και μούλεγε βιαστικά ένα σωρό πράγματα σαν παιδί που μιλά όλομόναχο μέσα στα σκοτεινά.

»Ένα βράδυ, έπιστρέφοντας, δεν βρήκα την Μυγκέτ στο σπίτι. Μία γειτόνισσα, που ρώτησα, μου είπε πώς είχε φύγει, λίγο ύστερα από μένα, με τό παλτό της και τις παντούφλες της. Η λεπτομέρεια αυτή ήταν καταπληκτική. Πώς είχε πάει κοντά -άφοι έλειπε μία όλόκληρη ώρα;

»Επέστρεψα στο χωριό, γύρισα όλους τούς δρόμους. Πουθενά ή Μυγκέτ!

»Ο Καρτερόν σάπασε για μία στιγμή.

Τόν ρώτησα:

—Δέν ξαναγύρισε;

»Αναστενάξε:

—Θά προτιμούσα να μην ξαναγυρνούσε. Γύρισε όμως την έπομένη... και σε τί χάλια! Τό βλέμμα της ήταν κατατρομαγμένο, οι παντούφλες της γεμάτες λάσπη...

»Τήν έβρισα, την έπνιξα στις έρωτήσεις και τέλος γόνάτια μπροστά της. Μ' άκουγε κατάπληκτη.

»Έπιασα τά παγωμένα χέρια της και σάπασα. Εκείνη την στιγμή έννοιωσα τι είναι ή φρίκη, ό φόβος ενός έφιαλτικού μυστηρίου!

»Η Μυγκέτ κρεββατώθηκε. Έτρεμε συνεχώς και μάτια την έκέπασα με δάκρυς τις κουβέρτες. Την στιγμή που την σκέπαζα με τό παλτό της, κάτι έπεσε από μέσα.

»Ήταν ένα άνδρικό μαντήλι, που τό ήξερα πολύ καλά, μ' ένα «Ρ» κεντημένο στην άκρη. Δεν είπα όμως λέξη στην Μυγκέτ. Δεν είχα τό θάρρος να την ρωτήσω.

»Η Μυγκέτ πέθανε ύστερα από δυό μέρες...

—Πέθανε;...

—Ναί, αυτοχειριάστηκε. Κρεμάστηκε σ' ένα γάντζο όπου κρεμούσα τις γραβάτες μου. Η χωρική την βρήκε πρώτη.

»Τό προσωπο της πεθαμένης ήταν σχεδόν χαμογελαστό γιατί, καθώς κατάλαβα τώρα, είχε άπολυτρωθή...

—Πώς τό συμπεραίνεις αυτό;

—Βρήκα κάτι χαρτάκια όπου προσπαθούσε να μου έξηγηση. Διαρκώς οι ίδιες φράσεις: «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, άλλον δεν θ' αγαπήσω ποτέ από σένα... δεν μπορώ όμως πιά να ζω άνήκοντας και στον άλλο... από μακριά, μου λείει να πάω κι' είμαι άναγκασμένη να πάω... σαν να με τραβά με μιάν άλυσίδα... Συγχώρησέ με, θα προσπαθήσω να πεθάνω...»

□ □

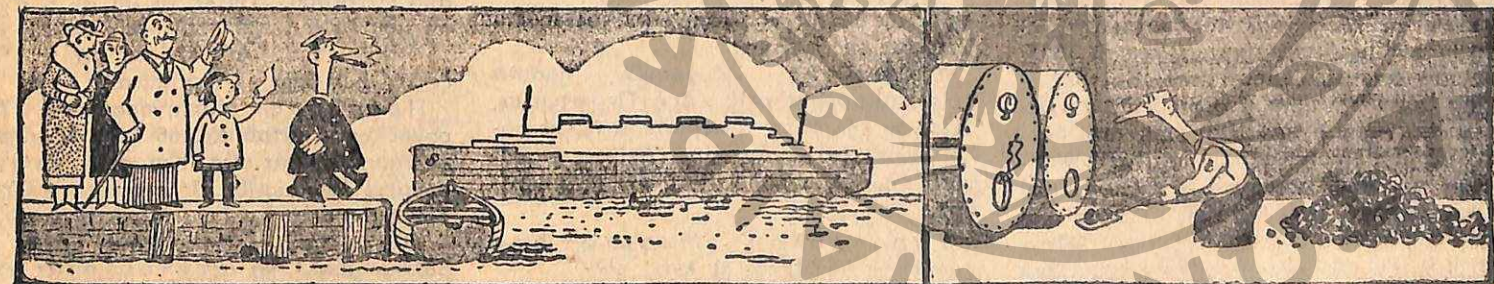
»Ο Καρτερόν φαινόταν τσακισμένος. Τά μάτια του ήταν γυρισμένα προς την φωτογραφία.

—Φτιάω εγώ που πέθανε, είπε. Είναι πράγματα άπ' τά όποια δεν φυλαγόμαστε. Πολύ άργά συλλογίστηκα τό σωληνάριο. Είχα δώσει τό αίμα της Μυγκέτ στον Ρίτσιο κι' αυτός ήξερε πώς ή χρησιμοποιεί κανείς τό αίμα...

»Τό είχε διαβάσει στα βιβλία της παγανείας...

ΑΝΤΩΝΙΝ ΚΟΥΛΕ - ΤΕΣΣΙΕ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

»Ο κ. Πειραχτήρης με τά γαλόνια και τό πούρο του έχει μεγάλο «σουξέ» στην ξηρά. Στο κραβάδι όμως...

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

«ΑΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ»

Πρόεδρος.— Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ, κατηγορουμένη; 'Ηλικία;

Ζαροπούλου.— Ρυτίς Ζαροπούλου, 59 ἐτῶν, 6 μηνῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν.

Πρόεδρος.— 'Επάγγελμα;

Ζαροπούλου.— 'Ιδιοκτήτρια καὶ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου «Αἱ Δύο Περιστεραί».

Πρόεδρος.— 'Υπεβλήθη μήνυσις ἐναντίον σας παρὰ τῶν κ. κ. Λάμπη Χρυσῶ καὶ 'Ιωβ 'Εκατοντίδου. 'Ομολογεῖτε ὅτι...

Ζαροπούλου.— Δὲν ὁμολογῶ τίποτα, κ. πρόεδρε. Εἶμαι ἀθῶα σάν λευκὴ περιστέρα.

Πρόεδρος.— Κι' ἐσεῖς, κ. 'Αγάπια Μεσαιωνίδη, ἀναγνωρίζετε;... Κατηγορεῖσθε ἐπὶ κλοπῇ καὶ κλεπταποδοχῇ...

Μεσαιωνίδης.— Ψεῦδος ἐπαίσχυντον, κ. πρόεδρε. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀθώοτερος περιστέρᾳς.

Πρόεδρος.— Σὺν τῇ λέξει «αἱ Δύο Περιστεραί» τοῦ οἰκοτροφείου. (Τὸ ἀκροατήριον καγχάζει) Σιωπὴ! Νὰ μὴ διατάξω νὰ ἐκκενωθῇ ἡ αἴθουσα! 'Ηλικία καὶ ἐπάγγελμα, κ. 'Αγάπια Μεσαιωνίδη;

Μεσαιωνίδης.— 59 ἐτῶν, ἀρχαιοπώλης.

Πρόεδρος.— Λάμπης Χρυσὸς ἔχει τὸν λόγον. 'Επάγγελμα, ἡλικία;

Χρυσὸς.— 'Επιχρυσωτής, 51 ἐτῶν. 'Αλλοτε ἤμουν οἰκοτροφὸς στὰς «Δύο Περιστεράς». Εἶχα ἓνα σωρὸ μπιμπλό, ἓνα δαχτυλίδι τοῦ ληστήρχου Γιαγκούλα, μιὰ ταμπακέρα τοῦ ληστήρχου Μπαμπάνη, δύο χρυσὰ φλουριά ἀπ' τὴν ἐξάρτηση τοῦ ληστήρχου...

Πρόεδρος.— Συντομέψτε, παρακαλῶ, τὴν ληστρικὴ φιλολογία σας...

Χρυσὸς.— 'Όλα αὐτά, κ. πρόεδρε, κάνανε φτερά! Μοῦ τὰ κλέψανε καὶ ὑπέβαλα μήνυση! Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Πρόεδρος.— 'Ιὼβ 'Εκατοντίδης, ἡλικία, ἐπάγγελμα; Βοηθήστε τον νὰ προχωρήσῃ λίγο...

'Εκατοντίδης.— 96 ἐτῶν... 'Ὡς τὸ 1902 ἤμουν καθηγητὴς τῆς σουηδικῆς γυμναστικῆς. 'Εκεῖνο πού ἔχω νὰ καταγγείλω, εἶναι ἡ ἐξαφάνισις τῆς πίπας μου.

Πρόεδρος.— Τί ἔκανε, λέει; Σὰς κλέψανε τὴν πίπα σας;

'Εκατοντίδης.— Μιὰ ὥρα! σκαλιστὴ πίπα πού τὰ σκαλίσματά της παρίσταναν τὴν «Δίκη» τοῦ Κολοκοτρώνη. 'Η γιαγιά μου μού τὴν εἶχε χάρισει τὸ 1853. Δὲν τὴν ἀποχωρίζομαι ποτέ. Καὶ δὲν ἔχασα μόνον τὴν πίπα μου: μού πῆραν μὰζι μ' αὐτὴν καὶ τὴν θήκη της, ἀπὸ δέρμα, μὲ μιὰ εἰκόνα σκαλισμένη πού παρίστανε τὸ «Σούβλισμα τοῦ Διάκου»... Καὶ νῦν μονάχα αὐτὸ! Μοῦ κλέψανε καὶ τρία σάβρακα μὲ μπατζκαλίκια... 'Όταν κατήγγειλα τὴν κλοπὴ στὴν διευθύντρια κ. Ζαροπούλου, ἀρκέστηκε νὰ διώξῃ τὴν καμαριέρα. 'Η πίπα βρέθηκε ἀργότερα

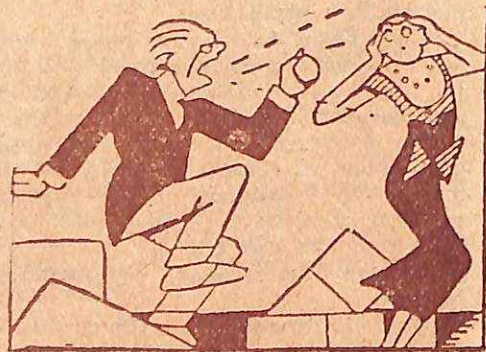
στοῦ Μεσαιωνίδου τὸ ἀρχαιοπωλεῖο.

Πρόεδρος.— Σὰς εὐχαριστῶ, κ. μὴνυτά. Καθίστε.

'Εκατοντίδης.— Κύριε πρόεδρε, ἀν πρόκειται νὰ περιμένω πολλὴ ὥρα, νὰ παραγγείλω τὴν οὐπίτσα μου... Εἶναι ὥρα.

(Τὸ ἀκροατήριον καγχάζει. Καινούργιες ἀπειλὲς τοῦ προέδρου περὶ ἐκκενώσεως τῆς αἰθούσης).

Πρόεδρος.— 'Αγάπια Μεσαιωνίδη... Στὸ κατὰστημά σας, βρέθηκαν τὰ κλοπιμαία: τὸ δαχτυλίδι τοῦ ληστήρχου Γιαγκούλα, ἡ ταμπακέρα τοῦ ληστήρχου Μπαμπάνη, τὰ χρυσὰ φλουριά ἀπ' τὴν ἐξάρτηση τοῦ ληστήρχου Παπακυριτσόπουλου... 'Επίσης καὶ ἡ σκαλιστὴ πίπα πού παρίστανε τὴν «Δίκη» τοῦ Κολοκοτρώνη. Τί ἔχετε νὰ πῆτε πρὸς ὑπεράσπισίν σας;

—'Αγριπίνια!

Μεσαιωνίδης.— Στὸ κατὰστημά μου ἔχω ὀλόκληρο στὸκ ἀπὸ τέτοια «ψευδοϊστορικὰ δαχτυλίδια» πού ἀνῆκαν ἐπὶ τὴν σὲ μεγάλους ἀνδρας. Τὰ πούλωσ' στὸς ξένους περιηγητὰς πού τὰ πληρώνουν εἰς χρυσόν...

Χρυσὸς (διακόπτει).— Νὰ μὴ με ἀνακατεῦτε στὶς ὑποπτές ἐπιχειρήσεις σας, κύριε!

Μεσαιωνίδης.— Τώρα θὰ σὰς μάθω νὰ μιλάτε σάν ἄνθρωπος, κύριε! ('Απειλεῖται ρῆξις)

Πρόεδρος.— Κυρία Ζαροπούλου, γνωρίζετε τὸν κατηγορούμενον κ. Μεσαιωνίδη;

Ζαροπούλου.— Οὔτε ἐξ ὄψεως κάν. Πρῶτὴ φορὰ τὸν βλέπω.

Πρόεδρος.— Μαριωρὴ 'Αφεντούλη, 'Ηλικία, ἐπάγγελμα;

Μαριωρὴ.— 22 χρονῶν, ἤμουν πρὶν καμαριέρα στὶς «Δύο Περιστερές». 'Ελόγου της ὅμως ἡ περιστέρα ἤξερε πολὺ καλά τὸν λεγόμενο... (Δείχνει διαδοχικὰ τὴν Ζαροπούλου καὶ τὸν Μεσαιωνίδη).

Ζαροπούλου - Μεσαιωνίδης (μαζί).— Δὲν ξέρετε τί λέει!

Μαριωρὴ.— Μῆλα κι' ἐσὺ προκομμένε πού μοδουτεῖς τίς προάλλες νὰ

σοῦ φέρω ταξὶ καὶ ταιγκουεῦτηκες νὰ μοῦ δώσης ἓνα φράγκο γιὰ μπουρμπούρι! Ποῦ σὲ πέτυχε ὅμως ἡ κυρά μου; Τέτοια πού εἶναι, τῆς ταίριαξε: «ἐκύλησε τὸ καπάκι καὶ βρῆκε τὸν τέντζερη»...

(Τὸ ἀκροατήριον διασκεδάζει ὑπερβολικά).

Ζαροπούλου.— Κ. πρόεδρε, ζητῶ νὰ με προστατεύσετε... θίγεται ἡ τιμὴ μου...

Μαριωρὴ.— Σπουδαῖα τὰ λάχανα! Θαρρεῖς πὼς ἐπειδὴ ἔκανα τὸσον καιρὸ τὸ κορόϊδο κι' ἔκλεινα τὰ μάτια μου... μπορεῖς νὰ μὲ βάλῃς ἐμένα στὴ φυλακή! Δὲν σφάζανε! Τώρα εἶναι πού θὰ σὲ ξετινάξω, θὰ βγάλω ὅλα τὰ ἀπλута στὴ φόρα... Παληοσουσουράδα!

Ζαροπούλου.— Κ. πρόεδρε, θὰ λιποθυμήσω...

Μαριωρὴ.— 'Αμ' ἔγνοια σας, κ. πρόεδρε, καὶ τίς ξέρω ἀπὸ τὴν καλὴ τίς λιποθυμίες της! 'Όταν ἤθελε νὰ φοβερῇ τὸν μορφονιὸ της, αὐτὸ τὸ σαράβαλο! (Δείχνει τὸν Μεσαιωνίδη).

Μεσαιωνίδης.— Μὲ εἶπε σαράβαλο! Φρίκη!

Μαριωρὴ.— 'Αμ' τί νόμισες, κυρά μου, πὼς σ' ἀγαπάει αὐτὸς ὁ Ισοῦτης; Τίς προάλλες πῆγε νὰ μοῦ καθήσῃ τοιμπαὶ στὰ μαλακὰ καὶ μοῦπε: «Μὴν κυτᾶς πού ἔχω μπλέξει μ' αὐτὴν τὴν παληόγρη, θὰ τὰ τινάξῃ καὶ θὰ ξεκοκκαλιάσουμε μαζί τὴν κληρονομιά»...

Ζαροπούλου (ἡρμᾶ ἐναντίον τοῦ Μεσαιωνίδη).— 'Απατεῶνα! Κακοῦργε! Κι' ἐγὼ πού σοῦ χάρισα ὅτι πολυτιμότερο εἶχα: τὴν καρδιά μου...

Μαριωρὴ.— Φύλαξέ τὴν νὰ τὴν κάνης μπλάστρι...

(Καγχασμοὶ στοῦ ἀκροατήριου).

Πρόεδρος (κρούει τὸν κώδωνα).— Σιωπὴ! 'Ησυχία! Μαριωρὴ, ἔχετε νὰ καταθέσετε τίποτα ἄλλο;

Μαριωρὴ.— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται. 'Εχω νὰ πῶ πὼς κι' ἡ κυρά μου δὲν ἔδινε δεκάρα γιὰ τὸν Μουσούνδη... πὼς διάβολο τὸν λένε; Τὸν εἶχε γιὰ ἐφεδρεία. 'Επίσημο φίλο εἶχε ἕνα χασάπη πού τῆς ἔφερνε μπριτζολάκια... Τὸν εἶχε μὲ τὸν μῆνα...

Πρόεδρος.— Διευκρινίσατε: γιὰ τὰ μπριτζολάκια τὸν εἶχε;

(Παιδαμόνιο στοῦ ἀκροατήριου).

Μεσαιωνίδης.— 'Ὡστε ἔτσι, ξυλόκοττα, δὲν φτάνει πού ἔχεις πατήσει τὰ ἐξήντα... ἀλλὰ μοῦ ἤθελες καὶ ὀλόκληρο λόχο ἀπὸ ἑραστάς! Οὐ νὰ χαθῇς Μεσσαλίνα! Κι' ὅσο συλλογιέμαι πὼς μ' ἔκανε κλέφτῃ ἡ παληογυναικία! 'Ομολογῶ, κ. πρόεδρε. Αὐτὴ μ' ἔβαλε νὰ κλέψω τὰ λάφυρα τῶν ληστήρχων καὶ τὴν πίπα τοῦ γέρο-Μαθουδάλα... 'Όχι ἀπὸ νιτερέσο. 'Ηθελε νὰ δῇ ἂν ἡ ἀγάπη μου ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ κλέψω γιὰ τὸ χατήρι της... Αὔριο, ἴσως νὰ μ' ἔβαζε νὰ σκοτώσω... 'Αγριπίνια!

Πρόεδρος.— Κατηγορουμένη Ζαροπούλου καταδικάζεται εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν... ἐπεικῶς... Καὶ σεῖς, κατηγορούμενη Μεσαιωνίδη εἰς τεσσαρακονθήμερον φυλάκισιν.

Μαριωρὴ.— Καλὸ τοὺς κάνει, νὰ βάλουν μυαλά, τὰ «περιστέρια» μου!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

‘Η ἀληθινὴ Μαρλένε Ντῆτριχ

ΟΤΑΝ ΒΓΑΖΕΙ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ...

Εχουν γραφῇ τόσο ἀντιφατικοὶ χαρακτηρισμοὶ γιὰ τὴν Μαρλένε Ντῆτριχ πού δὲν ξέρετε πιά κανεὶς τί νὰ πιστέψῃ:

«Εἶναι μελαγχολικὴ» — «Εἶναι εὐθυμὴ» — «Εἶναι μυστηριώδης» — «Εἶναι ἀπλούστατη» — «Εἶναι νευρική» — «Εἶναι ἥρεμη» — «Εἶναι αἰνιγματική» — «Εἶναι εὐλικρινέστατη» — «Εἶναι ὑπερήφανη» — «Εἶναι γλυκομίλητη» — «Εἶναι συμπαθέστατη» — καὶ ἔπειτα συνέχεια.

‘Εταὶ δημιουργήθηκε ὁ θρόλος τῆς Μαρλένε. ‘Αν ρωτήσετε δέκα ἀνθρώπους τί γνώμη ἔχουν γιὰ τὴ διάσημὴ στάρ θὰ πάρετε δέκα διαφορετικὰς ἀπαντήσεις.

‘Υπάρχει ὅμως κι' ἓνα κοινὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο συμπίπτουν οἱ γνώμες ὅλων ὅσοι τὴν γνωρίζουν ἀπὸ κοντά. Καὶ τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη καλῶσυνή της. ‘Η ἀγαθότης τῆς ψυχῆς της, ἡ τρυφερότης τῆς καρδιάς της, ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων της τὴν κάνουν νὰ ἐξεχωρίσῃ μέσα σ' ὅλες τίς στάρ τοῦ Χόλλυγουντ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅλοι οἱ γνωστοὶ τῆς τὴν λατρεύουν κυριολεκτικὰ.

‘Οποιοδήποτε καὶ νὰ ρωτήσετε θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἀμέσως γιὰ τὴν φιλανθρωπία τῆς Μαρλένε πού ξέρετε νὰ δῖναι τόσο γενναῖα δῶρα, τόσο σπάταλα.

—Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό, μοῦ ἔλεγε τελευταίως ἓνας ὑπάλληλος τοῦ στούντιο. Δὲν τῆς φθάνει νὰ δῖναι τόσο γενναῖα δῶρα. Δίνει πρὸ πάντων μὲ τὴν καρδιά της, μὲ τὴ σκέψη της. Κι' ἓνα σωρὸ ἄλλοι ἡθοῖοι δίνουν—σιγαρέττα γιὰ τοὺς ἀνδρες γλυκὰ ἢ κάτι παρόμοιο γιὰ τὰ κορίτσια. ‘Η μίσσες Ντῆτριχ ὅμως δίνει μὲ πολὺ διαφορετικὸν τρόπο. Βρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού χρειάζεται. Μπορεῖ νὰ κοπιάσῃ, νὰ στενοχωρηθῇ ὥς πού νὰ τὸ βοῇ, ὅμως πάντοτε κατορθώνει καὶ μαθαίνει τί χρειάζεται. Κυττάξτε τὰ παρὰδειγμα αὐτὴ τὴν θαυμάσια δερμάτινη ζακέττα πού φορῶ. Μοῦ τὴν χάρισε τὴν Πρωτοχρονιά. Πὼς διάβολο κατάρθωσε κι' ἔμαθε ὅτι ἐπιθυμοῦσα τόσο πολὺ μιὰ τέτοια ζακέττα; Σπᾶνω τὸ κεφάλι μου...

Δὲν χρειάζεσταν ἡ πειστική καὶ συγκινημένη γνώμη τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ γιὰ νὰ συμφωνήσω μαζί του, γιὰτὶ ἤμουν ἡδὴ πεπεισμένη. ‘Ηταν τόσα πολλὰ αὐτὰ πού εἶχα ἀκούσει γιὰ τὴν Μαρλένε: ‘Ενας κατεστραμμένος οἰκονομικῶς συνάδελφος βρῆκε μέσα στὴν τσέπη του μιὰ ἀπόδειξη πληρωμῆς τῶν χρεῶν του. ‘Η κοπέλλα πού ἐπιμελεῖτο τὸ μακιγιάζ τῆς Μαρλένε πῆρε ἓνα ὠραϊότατο αὐτοκίνητον καὶ ἓνα γράμμα τῆς ‘Εταιρίας Αὐτοκινήτων πού τὴν εἰδοποιεῖσε ὅτι ὁ λογαριασμὸς ἐξωφλήθη ἀπ'τὴν μίσσες Ντῆτριχ. ‘Ακουσα ἀκόμη γιὰ τίς καθημερινὰς σχεδὸν ἐπισκέψεις τῆς Μαρλένε Ντῆτριχ σὲ μιὰν ἄρρωστη συνάδελφόν της στὴν ὁποία ἔφερνε μοπιλλίες μ' ἓνα εἰδικὸ ζουμί πού ἤξερε νὰ κάνῃ μόνη της καὶ ὠφελοῦσε πολὺ στὴ θεραπεία τῆς ἀρρώστιας. Μία ἄλλη γυναίκα λιγότερο ἀληθινὰ θὰ ἔστειλε μερικὰ λουλούδια,

‘Η τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἔστειλε τὸ ζουμί μὲ τὸν ὑπρέτη της. ‘Η Μαρλένε ὅμως τὸ πῆγαινε μόνη της.

‘Όλες αὐτὲς οἱ ἱστορίες ἐπαίρνουν κι' ἔδιναν στὸ Χόλλυγουντ. Καὶ μιὰ μέρα ἔνα μεγάλο κινηματογραφικὸ περιοδικὸ ἀνέθεσε σὲ μιὰ δημοσιογράφον νὰ γράψῃ ἓνα ἄρθρον σχετικὰ μ' αὐτὲς. ‘Η δημοσιογράφος αὐτὴ ἔτυχε νὰ εἶμαι ἐγὼ. Καὶ ντράπηκα γιὰ λογαριασμὸ μου ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ ἀποδοκιμαστικώτατο βλέμμα τῆς Μαρλένε ὅταν τῆς ζήτησα μιὰ συνέντευξη.

‘Η ὑπέροχη Μαρλένε Ντῆτριχ μὲ τὸν γόητα Γκάρον Κούπερ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ τελευταίου τους φιλμ «Πόθος».

—Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς μιλήσω γιὰ αὐτὰ τὰ πράγματα; μὲ ρώτησε ἐνῶ τὰ ἐξάτσια γαλανά της μάτια σκοτεινιάζαν. ‘Ελπίζω ὅχι!

Καὶ ὁ τόνος πού εἶπε τὴ φρασούλα αὐτὴ ἔλεγε πολὺ περισσότερα παρὰ ἂν μιλοῦσε ἄρες.

—‘Αν κάνω κάτι, συνέχισε σὲ λίγο, πού κάνει τοὺς ἄλλους εὐτυχισμένους, γίνονται κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ τὸ κάνω καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μοῦ κάνουν καμμιὰ ἡλίθια ρεκλάμα γύρω ἀπ' αὐτό. Συγχωρήστε με ἂν σὰς

φαίνωμαι ἀπότομη, πρόσθεσε. ‘Εχω ὅμως ἀποφασίσει νὰ μὴ μιλῶ ποτέ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. ‘Επίσης νὰ μὴν κάνω ποτὲ σὲ κανένα προσωπικὴς ἐρωτήσεις. Φυσικὰ αὐτὰ δὲν θεωρήθηκε καὶ πολὺ σωστὸ ἀπὸ ὅλους. Ξέρω ὅτι εἶναι τὸ μόνον μέσο γιὰ νὰ σχετισθῇ κανεὶς μὲ τοὺς ἀνθρώπους, πάντως ἐγὼ τὸ θεωρῶ δύσκολο. ‘Ισως καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος πού δὲν ἔχω πολλοὺς φίλους. ‘Ὡ ναί, μὴ διαμαρτύρεσθε—εἶπε βλέποντας μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας πού ἔκανα—σὰς λέω τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὅχι γιὰτὶ εἶμαι ἐχθρική

πρὸς τὴν φίλιν. Κάθε ἄλλο. Δὲν κατορθῶν νὰ καταλαβαίνω τὴν ὑποκρισία τοῦ κόσμου. Πιστεύω ὅτι καὶ νὰ μοῦ πῇ κανεὶς καὶ θέλω νὰ τὸ πιστεύω. Μπορεῖ μερικοὶ νὰ χαρακτηρίσουν τὴν Μαρλένε ὡς πολὺ εὐπιστὴ ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ἐγὼ ὅμως βρίσκω ὅτι φανερώνουν μιὰ σπάνια γενναιοψυχία.

‘Αρχισὰ νὰ καταλαβαίνω ὅτι ὅλες οἱ Μαρλένε γιὰ τίς ὁποῖες εἶχα ἀκούσει—ἡ Μαρλένε ἡ Σφίγγ, ἡ Μοιραία, ἡ Παράξη—σβυνόταν ὅλες μπροστὰ σὲ μιὰ

Μαρλένε: μια ευαίσθητη, τρυφερή γυναίκα που ζητάει εξ' ένστικτου ό,τι λεπτό και ευγενικό υπάρχει στη ζωή, και πληγώνεται από τις αναπόφευκτες σκληρότητες της ζωής που την αναγκάζουν καμιά φορά να βάζει μια μάσκα για να τις άποφεύγει...

Πρίν από δυό-τρείς μήνες πέθανε ο Τζών Τζιλμπερτ. Η Μαρλένε ήταν η καλύτερη φίλη του. Ήταν ένας χρόνος που το νευρικό σύστημα του Τζιλμπερτ είχε ταραχθεί πολύ εξ' αιτίας διαφόρων άποτυχιών και απογοητεύσεων που έρχόταν ή μια πίσω από την άλλη τα τελευταία αυτά χρόνια. Ήταν ένα ψυχικό έρειπιο που είχε ανάγκη μιας φιλικής συμπαθείας για να του αναπερώσει το ήθικό του και να του δώσει νέες ελπίδες για τη ζωή.

Και την αδελφική αυτή συμπάθεια, του την έδωσε η Μαρλένε Ντήτριχ. Του χάρισε όλη την παρηγορητική τρυφερότητα που μπορεί να δώσει μια γυναίκα λεπτή κι' αίσθηματική. Δεν τον οίκτειρε όπως οι άλλοι. Δεν του είπε: «Δυστυχισμένο μου Τζών, πόσο σε λυπούμαι!» Έκανε όμως κάτι καλύτερο απ' αυτό. Του έδειξε πόσο λίγη σημασία πρέπει να δίνει κανείς στις απογοητεύσεις της ζωής. Του έδωσε νέες ελπίδες, τον βοήθησε να ξαναβρεί την παλιά του δύναμη. Του χάρισε πάλι το ανεκτίμητο αγαθό που είχε χάσει: την εμπιστοσύνη στον έαυτό του. Κι' όλοι οι γνωστοί του, παρηγόρησαν την αλλαγή αυτή και ώμολόγησαν ότι ποτέ ο Τζιλμπερτ δεν φαινόταν καλύτερα.

—Αυτό είναι το τραγικό του θανάτου του! λέγει η Μις Ντήτριχ. Τώρα που είχε γιατρευτεί, που είχε τόση όρεξη για δουλειά, τόσα σχέδια, τον πήρε απάνταχα ο θάνατος. Ήταν τόσο ευθυμικός, ο ευθυμότερος άνθρωπος που συνάντησα ποτέ. Αφού και έμενε ακόμη με έκανε ευθυμική, και αυτό είναι κάτι... γιατί είναι πολύ δύσκολο να ευθυμίσω εγώ... Τον λέγανε ιδιότροπο, νευρικό... Θα πη ότι δεν τον κατάλαβαν. Ήταν ο πιο λεπτός κι' ευγενικός άνθρωπος του κόσμου... Ακριβώς γι' αυτό είχε πληγωθεί τόσο πολύ από την κακία του κόσμου.

»Γι' αυτό είχε τόσο ανάγκη μιας πραγματικής φιλίας... Μερικοί άνθρωποι θεωρούν φίλους μόνο εκείνους που τους είναι χρήσιμοι και τους καλοπιάνουν. Όταν κάνουν κάτι που δεν τους αρέσει παύουν να τους θεωρούν φίλους τους. Έγώ δεν έννοω έτσι την φιλία. Πρέπει να παραδέχεται κανείς τον φίλο του όπως είναι: με τα προτερήματά του και τα ελαττώματά του. Και όταν έχει την ανάγκη της φιλίας σας, πρέπει να κάνετε ό,τι μπορείτε γι' αυτόν. Είναι το μόνο πράγμα που κάνει έναν άνθρωπο ευτυχισμένο. Αυτό, τουλάχιστον, το ξέρω εκ πείρας. Ποτέ δεν υπήρξα ευτυχής όταν έπαιρνα κάτι—μόναχα όταν έδινα εγώ...»

Αυτή είναι η φιλοσοφία της Μαρλένε Ντήτριχ, η φιλοσοφία της ευαίσθητης καρδιάς της.

Στην όθνη, είναι μια «μοιραία γυναίκα» που ξελογιάζει τους άνδρες για να κοροϊδέσει ύστερα τον έρωτά τους με ένα ειρωνικό χαμόγελο. Στην πραγματικότητα είναι μια γλυκειά και τρυφερή γυναίκα που βρίσκει την ευτυχία μονάχα όταν κάνει τους άλλους ευτυχισμένους.

INTA ZAI'TAIN

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Μάνης

Του Μάνη το γοργοφίλημα
—Τι Μάνη, τι Άπολη;—
Μοσχοβολά τ' άχειλι
Σάν λεμονιάς γλυκό.
Στου Μάνη το μυροβόλημα
Θυμίζει, κάποιον δείλι
Το μακρυνό τριφύλλι
Άγέρι μαγικό.

Στου Μάνη το φεγοβόλημα
Χρυσοί θά λάμπουν ήλιοι
Άπ' την Ωραία Πύλη
Που βγάζει πάντα φως.
Κι' απ' της αυγούλας δένειρο
Ως τη βαθεία τη δύση,
Της Άνοιξης θ' άνθιση
Ο πόνος ο κρυφός.

Γου Μάνη μιν άνθοβολή
Σ' ένα νησί του κόσμου
Τη βλέπω πάντα εμπρός μου.
Κατάλευκο χαλί.
Του κάμπου τ' άσπρολούλουδα,
Που θάμπωσε το φως μου,
Κι' ο χρόνος ο καλός μου,
Νεότη μου τρελλή!

Του Μάνη το δροσολόγημα
Ψιλλής βροχούλας δάκρυ,
Έθόλωσε σαν νάκρι
Και κάμπο και βουνό.
Μά στη στιγμή σπηλώνεται
Η Δόξα απ' άκρη σ' άκρη
Και φούντωσε ως τα μάκρη
Χρυσάφι άληθινό.

Του Μάνη το μισοφέγγαρο
Περilυπος διαβάτης
Της νύχτας της δροσάτης
Δεν πένγει τη σιγή.
Μά είν' η νύχτα σύντομη,
Κι' ως να φυσήξει ο μπάτης
Μαζεύει τα φτερά της
Και ρόδισε η αυγή.

Του Μάνη αγάπες... Λουλουδιών
Δροσόφυλλα και μύρο
Νά μην μπορώ να γείρω
Σ' όνειρου άγκαλιά,
Κι' όταν ξυπνήσω να σας πω
Το όνειρο το στείρο
Λευκά λουλούδια γύρω
Και ψεύτικα φιλιά.

Ο Μάνης φεύγει μιν αυγή
Που δεν άνθίζει η γη
Τι θέλει το δροσόπαιδο
Στου θεριστή το κάμα;
Σβύνουν λαγκάδια και πλαγιές
Έτέλειωσε το θάμμα,
Ο Μάνης φεύγει μιν αυγή
Που δεν άνθίζει η νη

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΟΥΣΟΛΙΝΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ο Μουσουλίνι είναι σήμερα ο άνθρωπος της ημέρας. Ουδέποτε ίσως, πολιτικός, αρχηγός κράτους συνείκησε τόσο την παγκόσμια γνώμη όσο σήμερα ο Ιταλός δικτάτωρ.

Θα σας ένδιεφερε λοιπόν να μάθετε πώς ζή.

Δεν θα σας τον παρουσιάσω στην ιδιωτική του ζωή, αλλά στην επίσημη και απ' αυτήν πάλι σ' ένα κομμάτι της. Θα πάμε μαζί να τον θρούμε στο περίφημο Παλάτσο Βενέτσια, όπου έχει το αρχηγείο του.

«Αρχηγείο» είναι ένας λόγος που λέγεται. Ο Μουσουλίνι, ιδιόρρυθμος σ' όλα του, καινοτόμος και στην εμφάνισή του ως αρχηγού. Δεν θα ήθελε καθόλου την κίνηση που περιμένετε μέσα στο πρωθυπουργικό μέγαρο.

Το παλάτσο Βενέτσια, που είναι ένα τεράστιο κτήριο στην καρδιά της Ρώμης, χτισμένο με όγκολίθους του Κολοσσαίου, είναι άληθινός έρημοτόπος.

Στο Ισόγειο έξαφνα, θα ήθελε μόνον μερικούς σωματοφύλακας του Ντούτσε. Τίποτε άλλο. Στο πρώτο πάτωμα, τίποτε, κενό! Στο δεύτερο πάτωμα, μόνον δυό φρουροί και πάλι το κενό! Σας δείχνουν μια αίθουσα άναμνης άδεια και σε λίγο άνοίγει μια πόρτα: Ο Ντούτσε σας περιμένει.

Για να τον έρθε όμως, θα διασχίσετε μια άπέραντη αίθουσα με παρκέτο που λαμποκοπά από τη γυαλάδα, και... σε λίγα λεπτά θα ήθετε στο θάθος πίσω από ένα τραπέζι τον Μουσουλίνι.

Γραμματείς; Ούτε λόγος! Γραφεία; Ούτε σκιά! Υπηρεσίες; Ανύπαρκτες! Είναι μόνος. Είναι η Ιταλία. Στη σημερινή της κατάσταση της «λαμπράς άπομονώσεως».

Κάποτε ρώτησε ένας επισκέπτης τον «Ντούτσε» άπορώντας για την τόση μοναξιά:

—Άλλά, πώς κάνετε για να φωνάξετε τους ύπουργούς σας όταν τους χρειασθώ;

—Δεν τους φωνάζω!

—;...

—Τους σφυρίζω!...

Μήπως όμως έχει και καμιά ανάγκη να φωνάξει ή να σφυρίξει, όπως είπε, τους ύπουργούς του ο Μουσουλίνι, μήπως καλλίτερα υπάρχουν ύπουργοί; Είναι ο ίδιος πρωθυπουργός και...πανυπουργός μαζί!

Θα σας άνεφέρουμε με την ευκαιρία αυτή και το παρακάτω άνεκδοτάκι, ένός αυλικού της Ρώμης που ήταν όλιγον τι... Πειραχτήρης: Τον ρώτησαν κάποτε:

—Ποιός είναι ύπουργός των Στρατιωτικών;

—Ο Μουσουλίνι.

—Τών Ναυτικών;

—Ο Μουσουλίνι.

—Τών Έσωτερικών;

—Ο Μουσουλίνι.

—Της Γεωργίας;

—Ο Μουσουλίνι.

—Του Έμπορίου;

—Ο Μουσουλίνι.

—Μά έχει τέλος πάντων όλα τα ύπουργεία;

—Όχι, του λείπουν δυό πράγματα: των οικονομικών...

—Και;

—της παιδείας...

Από δεύτερο χέρι

ήταν ακριβώς το ιδανικό σπίτι που ένας άρραβωνιασμένος θ' άγόραζε για να καταφύγει σ' αυτό με την νεαρή σύζυγό του.

Ο Πιέτρο Κόρβι το είχε βρει λίγο έξω απ' την πόλη άπάνω στην ελαφρή κατηφορία ένός λόφου και συλλογίστηκε πώς θα ήρεσε στην "Ιζα. Ήταν κατάλευκο, με ωραία πράσινα παντζούρια και άνθισμένα γεράνια στα περβάζια.

Όταν ο Πιέτρο διάβασε στην γρίλλια μια πινακίδα με την λέξη «ΠΩΛΕΙΤΑΙ», καταγοητεύτηκε. Θ' άγόραζε αυτό το σπίτιάκι, θα το έπιπλωνε κι' άφου το ετοίμαζε, θα τ' έδωριζε στην "Ιζα.

Οι άρραβώνες του με την "Ιζα Πάλμι κατάπληξαν πρώτα απ' όλα και τον ίδιο. Δεν μπορούσε να χωρέσει το μυαλό του πώς ένα τόσο όμορφο κορίτσι τον είχε έρωτευθεί. Για τους φίλους του όμως το γεγονός ήταν λιγώτερο έκπληκτικό, γιατί ο Πιέτρο ήταν πολύ συμπαθητικός και με την δραστηριότητά του και την έξυπνάδα του είχε δημιουργήσει λαμπρή έργασία.

Οι άρραβώνες τους με την "Ιζα ήσαν μια έκπληξη και για την Κάρλα Μοτίνι. Η Κάρλα ήταν μια χαριτωμένη και ζωηρή κοπέλλα, ιδιοκτήτρια του πιο γνωστού ανθοπωλείου του Τουρίνου, που γνώριζε τον Πιέτρο έδω και δυό χρόνια.

Ήταν ένας από τους πολυαριθμούς φίλους της, από το όποιο περίμενε με κρυφή έλπίδα στην καρδιά να την παντρευτεί. Τον είχε δη να φέρεται με τόση άδιαφορία άπέναντι σε τόσες διαφορετικές νέες, που τον πίστευε άσυγκίνητο στα θέληγτρα και στην έπίπλωση γοητεία γυναίκων σαν την "Ιζα Πάλμι.

Η Κάρλα άντιλαμβανόταν πόσο λίγο γενναίωδωρη φαινόταν ύποτιμώντας την άγάπη της "Ιζας για τον Πιέτρο, ήξερε όμως συγχρόνως πόση πονηρία και καιροσκοπία κρύβουν ώρισμένες γυναίκες.

Σαν να λέμε, την ήξερε απ' την καλή της...

■ ■

Όταν ο Πιέτρο ώρμησε στο κατάστημα της Κάρλας για να της άναγγείλει ότι η "Ιζα είχε δεχθεί να τον παντρευτεί, ή νέα δεν έδειξε ούτε με το παραμικρό άνοιγόκλειμα των βλεφάρων τον σπαργισμό της.

Κι' όταν, ύστερα από λίγες μέρες έπέστρεψε, άναγγέλλοντάς της πώς είχε άγοράσει το μικρό σπίτιάκι άπάνω στον λόφο, η Κάρλα έπαιξε στην έντέλεια τον ρόλο της φίλης και πήγε μαζί του να το έπισκεφθεί.

—Πιέτρο, του είπε, είναι έξοχο.

Επισκέφθηκε ένα-ένα τα δωμάτια, προσέχοντας τις παραμικρές λεπτομέρειες, ζητώντας πληροφορίες για το κάθε τι με ζωηρό ένδιαφέρον, σαν να έπρόκειτο για δικό της σπίτι.

Στην άρχη, ο Πιέτρο, άπορροφημένος με τις φροντίδες του «νοικοκυριού» του δεν έδωκε προποχή στην στάση της, σιγά-σιγά όμως σαν να πρόσεξε κάτι και την ρώτησε, κυττάζοντάς την κατάματα:

—Όστε σ' άρέσει;

—Άπολύτως, άποκρίθηκε η Κάρλα.

Τού φάνηκε πώς τα μάτια της άκτινοβόλουν παράξενα. Άπ' το παράθυρο, έμπαινε ο άνοιξιάτικος ήλιος, άπρόσκλητος αλλά έπιθυμητός επισκέπτης και οι άχτίδες του έπαιζαν τσαχπίνικα με τα μαλλιά της νέας.

Εκείνο που της ζήτησε άργότερα, δεν μπορούσε να το άρνηθεί η Κάρλα. Την παρακάλεσε να τον βοηθήσει να συυυρίσει το σπίτι.

—Έχεις τέλειο γούστο, της είπε ο Πιέτρο.

Ήταν δύσκολη η θέση της πάντως όμως δέχτηκε και έπαιξε πολύ καλά τον ρόλο της.

Ο Πιέτρο που την βοήθησε ήταν κατενθουσιασμένος και του φάνηκε έξαιρετικά συμπαθητική η έγκάρδια συνεργασία της Κάρλας.

Εργάστηκαν μαζί ολόκληρο το Σάβ-

—Δεν άνέχομαι να παίξω τον ρόλο της κουτής...

βατο, ακόμα και μετά το γεύμα.

Την επομένη, η "Ιζα έπρόκειτο να επισκεφτεί το σπίτι.

Κάθονταν και γευμάτιζαν, όταν η "Ιζα ένέσκηψε άπρόοπτα. Τους βρήκε στην κουζίνα, καθισμένους μπροστά στο στρώμένο τραπέζι.

Ο Πιέτρο σηκώθηκε γελώντας:

—Η "Ιζα όμως δεν είχε καθόλου διάθεση να γελήσει... άπεναντίας μάλιστα.

Και τον έβαλε μπρός:

—Τίποτα δεν μ' άρέσει, Πιέτρο, του έιπε, φανταζόμουν πώς θα είχες περισσότερο γούστο στο σιγούριμα.

—"Ιζα, είπε ο Πιέτρο κατακόκκινος, άκουσέ με, σε παρακαλώ...

Η νέα όμως συνέχισε με ολόένα αύξουσα ψυχρότητα:

—Όλος ο κόσμος σας είδε. Παντού μαζί, άνάμεσα στις κατσαρόλες και στην κουζίνα. Έγώ...

—"Ιζα, την διέκοψε και πάλι ο Πιέτρο με φωνή θυμωμένη, σου άπαγορεύω...

Δεν πρόλαβε όμως να συνεχίσει.

Η "Ιζα ύψωσε έλαφρά την φωνή:

—Ένα πράγμα μόνο δεν άνέχομαι στον κόσμο. Νά παίζω τον ρόλο της κουτής.

Προχώρησε προς την πόρτα, έβγαλε την βέρα της κι' άνοίγοντας την πόρτα, είπε:

—Αυτή την ταπεινώση θα την είχα άποφύγει άν είχα σταθή πιο έξυπνη.

Άφισε την βέρα της άπάνω στο κουό, κοντά στην πόρτα και βγήκε.

■ ■

Η Κάρλα άρχισε τα κλάματα. Ο Πιέτρο την πλησίασε, την άγκάλιασε κι' εκείνη έξέσπασε σε λυγμούς με το κεφάλι άκουμπισμένο στον ώμο του.

Τα λόγια της "Ιζας ήσαν τόσο κουτά και μοχθηρά που ο Πιέτρο φίλησε την Κάρλα για να την παρηγορήσει κι' εκείνη δάχτηκε το φιλί του για να παρηγορηθεί!

Μα όταν της είπε πώς πάντα είχε την έπιθυμία να την φιλήσει και πώς θα την παντρευόταν σύντομα, η Κάρλα τραβήχτηκε απ' την άγκαλιά του.

—Ω όχι! είπε! Δεν θέλω να πάω άνδρα εξ' ύποπταγής!

—Μά άγάπη μου, δεν είμαι εξ' ύποπταγής!

—Κι' ούτε θέλω, συνέχισε εκείνη ταραγμένη ένα σπίτι από δεύτερο χέρι!

Από δεύτερο χέρι είναι μόνο αυτή η βέρα... είπε ο Πιέτρο και παίρνοντας η δαχτυλίδι της "Ιζας το πέταξε έξω απ' το παράθυρο.

ΤΖΟΡΤΖΙΟ ΒΕΡΡΙ

Χώρες που δεν υπάρχουν πια

ΚΑΙ ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΦΡΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ύπηρεσαν στ' αλήθεια κάποτε χώρες, ηπειροί δολιχόηροι, που άνθησαν και ευημερήσαν, για να γαθύνουν μια μέρα ξαφνικά, ύστερ' από κανένα τρομερό κατακλυσμό, ή σεισμό, κάτω από τα κύματα; Και μόνο ή σημερινή σύσταση του πλανήτη μας είναι άρκετή απόδειξη ότι πραγματικά υπήρξαν οι χώρες αυτές: τα τρία τέταρτα της επιφανείας της υδρογείου, είναι θάλασσα. Η δυσαναλογία είναι μεγάλη.

Η 'Ατλαντίς, υπήρξε ή σπουδαιότερη, ή πιο γνωστή ως θρύλος, από τις χώρες που κατέπεσε προ αίωνων ή θάλασσα. Πότε ήρμασε τότε κατεστράφη και πού ακριβώς βρισκόταν ή μυθική αυτή χώρα, δεν έχει ακόμη εξακριβωθεί.

□ □

Η 'Ατλαντίς όμως δεν είναι μοναδική στα παγκόσμια χρονικά. Στην Βρετανία της Γαλλίας, είναι εξίσου θρυλική ή πόλις του 'Υς. Ήταν μια ωραία πόλις που βρισκόταν εκεί που είναι τώρα ο κόλπος του Ντουαρενέ.

Στον 16ο αιώνα, ένας σοφός κληρικός, ο πατήρ Μορώ καταγινόμενος με βυθομετρήσεις στον κόλπο αυτόν, ανέκαυσε κάτω από τα νερά παλιά τείχη, κίονες και μνημεία.

Για την εξαφάνιση της 'Υς υπάρχει ένας ωραίος θρύλος:

Ο βασιλιάς Γκραδλόν που βασίλευσε στην 'Υς, στα τέλη του 4ου αιώνα, είχε μια ωραία, μ' διεφθαρμένη κι' άμυαλη κόρη, την Νταχύ.

Μια παρένθεση εδώ: Η πόλη 'Υς ήταν χτισμένη σ' ένα επίπεδο χαμηλότερο απ' την επιφάνεια της θάλασσας, και ο βασιλεύς της για να την προφυλάξει απ' τον καταποντισμό, είχε χτίσει ένα τεράστιο ύδατοφράγμα, που συγκρατούσε τον μανιασμένο 'Οκεανό. Κάθε φορά που τα νερά ανέβαιναν, ο βασιλιάς ο ίδιος, κατά την διάρκεια μιας τελετής, άνοιγε σε μέρη-μέρη τον ύδατοφράγμα, για να πάρη ή πόλη το νερό που της χρειαζότανε, κατόπιν έκλεινε πάλι το φράγμα και το κλειδί του μ' ένα άσημνο κλειδί που το είχε κρεμασμένο στο λαιμό του.

Η Νταχύ, δεν σκετιζόνταν διόλου για όλα αυτά. Τραβηγμένη στο λαιμό της παλάτι διασκεδάζε όλη νύχτα, και το πρωί, αποκαμωμένη από τα όργια της, κοιμόντανε για να ξυπνήσ η πάλι το βράδυ, και να περιμένη τους ώραίους άγνωστους που θα την συντρόφευαν στα νέα όργια της. Κανείς όμως από τους έρωμένους της δεν ξανάβλεπε το φώς της ημέρας. Ένας ευπιστής της υπηρέτης, τους εξαφάνιζε την ώρα που έβγαιναν από το παλάτι της πριγκίπισσας. Έρθε όμως κάποτε κι' ένας νέος, τόσο ώραίος, τόσο θεομύς, που πήρε κυριολεκτικώς τα μυαλά της Νταχύ. Αυτὸν δὲν τὸν έξανε ή τρελλή πριγκίπισσα, απεναντίας, φοβήθηκε μήν τὸν χάσ η. Τὸ έκανε όλα του τὰ κατρίτσια, ικανοποιούσε όλες του τις επιθυμίες.

Μια μέρα, για να τὸν ευχαριστήσ η, έκλεψε από τὸν πατέρα της τὸ άσημνο κλειδί τοῦ ύδατοφράγματος και πήγε—έτσι για να διασκεδάσ η ή τρελλή πριγκίπισσα τὸν έρωμένο της,—'άνοιξε τις πύλες της πόλεως στὸν 'Οκεανό.

Έτρομος ο βασιλιάς Γκραδλόν μαθαίνει

την τρομερή είδηση, μ' είναι πια άργά! 'Ο 'Οκεανός λυσσομανώντας έχει χυμώσει επάνω στην ωραία πόλη, πάει να την κλείσ η λάκκη στην ύψη άγκαλιά του: ήταν ή έκδική της για την περιφάνη κοπέλλα που τὸν περιφρονούσε τὸσον καιρό.

Ο άτυχος βασιλιάς Γκραδλόν δὲν άργεί να μάθη πούς έφταιγε για την καταστροφή που άρχισε. Άγαπάει όμως παρ' όλα αυτά την κόρη του και γι' αυτό την διατάζει να καθήσ η πισοκάπουλα στὸ αὐτό που είχε κιάλας καθαιλάκρησε αυτός. Ένα δυνατό σπινούρισμα στὰ πλευρά του έζωο το έκανε να χλιμιντρίσ η από τὸν πόνο και να γυμνήσ η σὰν τρελλὸ πρὸς τὸ έσωτερικό της πόλεως.

Ο 'Οκεανός όμως έτρεχε πὸ πολλὸ απ' αὐτό και σὲ λίγο τὸ πρόφθανε μουνγρίζοντας. 'Ο βασιλιάς βλέπει ότι είναι όργη Θεοῦ και ότι ή πόλη θα σωζόνταν ίσως αν θυσιάσε την κόρη. Άγαπά όμως ακόμη πολύ την κόρη του και θέλει να την σώσ η. Τα μαῦρά νερά του 'Οκεανού τὸς έχουν τώρα φτάσει: Βρέχουν τὰ πόδια του άλόγου, που ξεφρενιασμένο τρέχει να ξεφύγ η απ' τὰ νύχια του θανάτου. Έξαφνα, ή Νταχύ χάνει την ισορροπία της, άνοιγει τὰ χέρια, και πέφτει στὸ νερό. 'Υστερ' από λίγο, μόνο τὸ χυρσαφένιο πέπλο της, άλωμένο στην μάση επιφάνεια τὸν νερῶν, θύμιζε την υπαρέσ η της.

Κάτω από τὰ μανιασμένα κύματα του 'Οκεανού ή όμορφη πόλη του 'Υς χανόντανε ύστερ' από λίγο... 'Όταν την άλλη μέρα ξαναβγήκε ο ήλιος, φώτισε πάλι τὰ νερά ύδατινής έκταση που δὲν υπήρχε χθές. 'Ο 'Οκεανός είχε έκδικηθῇ...

□ □

Στην Γαλλία πάλι, στὸν κόλπο του Καν-κάλ, συχνά οι ψαράδες βρίσκαν μέσα στὰ δίχτυά τους διάφορα αντικείμενα οικιακής χρήσεως μ' αρωμαμένα απ' την θάλασσα: ένα ξύλινο πιάτο, ένα δοχείο από κασίτερο, ένα σκαμνί από σκαλιστό ξύλο...

ΣΟΒΑΡΑ ΕΙΓΥΗΣΗ

'Υποψήφιος έννοικιστής.— Μήπως τὸ διαμέρισμα αυτό, είναι όργη; Θυρωρός.— Καλέ, τί λέτε, κύριε; Πρίν, έμενε δὲς ένας έμπορος ξηρῶν καρπῶν!

Έκει, στὰ 709, ύστερ' από μια καθίζηση, κατάνις ή θάλασσα τὸ δάσος του Σισύ, μαζί με πολλά χωριά, μοναστήρια και μ' έναν πύργο...

Άλλά και σὲ κοντινούς χρόνους, στὰ 1883, ο 'Οκεανός ρούφηξε ένα μεγάλο κομμάτι ξηράς: τὸ νησί Κρακατόα, που όπως είναι γνωστό, στην κορυφή του ύψώνεται τὸ όμώνυμο ήφαιστειο. Έκείνο τὸ χερόν, οι κάτοικοι του νησιού άκουσαν κάτι υποθάλψεις: γόθους. Κανείς όμως δὲν άνησυχήσε. 'Ηφαιστειο ήταν και δὲν μπορούσε παρὰ να μουγκρίσ η έτσι, οι κάτοικοι κύταξαν όπως πάντα τις δουλιές τους και οι περιηγητές άνέβαιναν άμέρμνοι στὲς καταπράσινες και άνθισμένες πλαγιές του φλεγόμενου βουνού, για να φθάσουν ως τὸν κρατήρα του. Τὸ Κρακατόα όμως είχε θυμώσει στὰ καλά: ο καπνός έβγαινε τώρα πὸ πηχτός από τὸ τεράστιο στόμα του, ή γῆ άρχισε να τρέμ η και ώσπου να καταλάβη ο κόσμος τί έτρεχε, ένα τεράστιο κύμα λάβας, ύψους 30 μέτρων, ο άφρός του μανιασμένου θηριού, ξεχύνονταν απ' τὸ στόμα του πρὸς την πεδιάδα. 'Η καταστροφή υπήρξε άφάνταστη. 'Όταν τὸ τέρας ήσυχασε, τὰ δύο τρίτα του νησιού είχαν γαθῇ, μαζί με τὰ χωριά τους και τὸς άβυσσούς των, κάτω από τὰ κύματα!

□ □

Μά δὲν είναι μονάχα οι χώρες που χάνονται μέσα στη θάλασσα, είναι κι' εκείνες που αναδύονται μέσα από τὰ κύματά τους, απ' τὸς άφρός της, σὰν άλλες 'Αφροδίτες. Παράδειγμα ή 'Ολλανδία: τί ήταν ή ωραία αυτή και πλούσια χώρα πριν από 800 χρόνια; Μια άπέραντη λίμνη, ή λίμνη Φλέβο. Τὸν 12ο μόλις αιώνα, οι άκτες της σημερινής 'Ολλανδίας άρχισαν να διαγράφονται κάτω από τὰ νερά. Σιγά-σιγά αὐτὰ άποσύρθηκαν, γέννησαν την 'Ολλανδία.

Μά και στὰ τελευταία χρόνια, σημειώθηκε παρόμοιο φαινόμενο. Φοβερός καυγας άρχισε τὸν περασμένο αιώνα μεταξὺ της κυβερνήσεως των δύο Σικελιών και της 'Αγγλίας. Αίτία... κάποιο νέ. νησί που είχε φανῇ άπρόσκλητο στην επιφάνεια της θάλασσας.

Ήταν 'Ιούνιος τοῦ 1831, όταν ένας Άγγλος πλοίαρχος που περνούσε με τὸ καράβι του την Μεσόγειο, είδε σχεδόν ξαφνικά μπροστά του, ένα νέο νησί, ύψους 60 μέτρων. Τὸ νησί αὐτὸ δὲν τὸ σημείωνε κανένας ναυτικός χάρτης. 'Ο Άγγλος, όμως σὰν Άγγλος που ήταν, δὲν τάχασε. Βγήκε άμέσως στὸ υυστηριώδες νησί και έστησε εκεί την σημαία της Α. Μ. του βασιλέως του!

Ο Φερδινάνδος ο Β' όμως, δὲν τῶφαγε, τὸ «τετελεσμένο» αὐτό. Φρονώντας ότι τὸ νέο νησί βρισκόταν μέσα στὰ χωρικά νερά των δύο Σικελιών, διαμαρτυρήθηκε στην 'Αγγλία. Διπλωματικός άγων οξύτατος άρχισε τότε γύρω από τὸ νησί αὐτὸ που οι μὲν τὸ είχαν βαπτίσει Τζούλια και οι άλλοι Φερδινανδέα. Τέλος την λύση την έδωσε μόνο του: μια νύχτα, χάθηκε πάλι ξαφνικά, όπως είχε έλθει, κάτω από τὰ κύματα και δὲν ξαναφάνηκε! Στη θέση του, είναι τώρα ένα είδος ύφάλου σκεπασμένου με άμμο, που τὸ άποφεύγουν σὰν τὸν διάβολό τους οι ναυτικοί!

Τὰ επαγγέλματα του Ντάριο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΤΤΟΡΕ ΡΕΝΤΖΙ

Δεδομένου ότι τοῦ έδωκαν τὰ παπούτσια στὸ χέρι, άφου ἐπὶ πέντε μήνες έκανε τὸν επιθεωρητῇ στὸ δημόσιο πλυντήριο, ο Ντάριο Φλάκο έσπευσε στὸ πλησιέστερο μεσιτικό γραφείο με την έλπίδα να επιτύχη μιαν άλλη θέση. Είναι ανάγκη να εργάζεται κανείς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο προτοῦ φύγ η για τὸν άλλο—τὸν καλλίτερο.

—Τι είδους θέση προτιμάτε; ρώτησε ο υπάλληλος τοῦ μεσιτικού γραφείου.

—'Ω! δὲν έχω προτιμήσεις, άρκει να κερδίσω τὸ καθημερινό μου ψωμί, με λίγο κρέας, έννοείται, ένα ποτήρι κρασί για να τὸ βρέξω και λίγο καπνὸ για να διευκολύνω την πέψη. Βλέπετε, άρκουμαι με τὸ ελάχιστο.

—'Ο υπάλληλος συμβουλευτῇκε τὸ βιβλίο του και τέλος σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Τι θα λέγατε, εἶπε, για μιὰ θέση παιδαγωγού;

—Τι επάγγελμα είναι αὐτό;

—Κάτι τὸ σπουδύστατο. Θα δίνετε σ' ένα παιδί μαθήματα Ιταλικής, Λατινικής, έλληνικής, Ιστορίας, γεωγραφίας, μαθηματικῶν, όλων τῶν μαθημάτων που είναι άπαραίτητα για να πάρη κανείς δίπλωμα γυμνασίου.

Ο Ντάριο Φλάκο δὲν είχε ιδέα τί είναι Ιταλική, Λατινική, έλληνική, Ιστορία, γεωγραφία, μαθηματικά... Συλλογίστηκε όμως ότι ἐφ' όσον έπρόκειτο να διδάσ η όλα αὐτὰ τὰ ωραία πράγματα σ' ένα παιδί που δὲν ήξερε γρὸ από αὐτὰ και που δὲν θ' άντιλαμβανόταν την άμάθεια τοῦ παιδαγωγού, δὲν ήταν κακό να επιχειρήσ η. Δέχτηκε λοιπόν: 200 λιρέττες τὸν μήνα, γεῦμα και δείπνο και τὰ φορεμένα ρούχα τῶν κυριῶν του. Τὸ άπρόγυνο Σκάρπα—ένος χασάπη που άφου πλούτισε τραβήχτηκε απ' τις δουλιές—δὲν σκεπτόταν παρὰ μονάχα πὸς να κάνει τὸν γυιό του... τὸλάχιστο πρόεδρο της Κοινωνίας τῶν 'Εθνῶν! Τὰ φιλόδοξα όμως σχέδια τῶν γονέων του δὲν τὰ άσπαζόταν ο νεαρός Ρεμίτζιο που όνειρευόταν κρυφά πὸς θα γίνη πρωταθλητῇς τοῦ ποδηλάτου.

Οί Σκάρπα είχαν μιὰ πολυτελῇ βίλλα έξω από τὴ Ρώμη, όπου—απ' τις έννηά τὸ πρωί ως τις ξέξ η το βράδυ, ο Ντάριο Φλάκο προσπαθούσε να μυσῇ τὸ βλαστάρι τῶν Σκάρπα στὰ μυστήρια τῶν έπιστημῶν και τῶν τεχνῶν—τῶν όποιων ο ίδιος δὲν είχε ιδέα. 'Ο Ντάριο όμως φρόντιζε, τὸ προηγούμενο βράδυ, να μελετᾷ στὰ συβάρὰ στὸ σπῆτι του τὰ μαθήματα που θα διδασκε την έπομένη στὸν Ρεμίτζιο.

Τι παράξενο σύστημα, που είχε όμως και τὸ γούστο του! Ένας άγράμματος θα διδάσκη έναν άλλο άγράμματο... και να αὐτοδιδάσκειται! Ουτὲ ή πὸ τολμηρὴ φαντασία ενός εύθυμογράφου ή έδωκε

θεατρικού συγγραφέως δὲν σκέφθηκε ποτέ να έκμεταλλετῇ ένα τόσο άπίστευτο θέμα!

Με τὰ φέμματα, ο άμαθής δάσκαλος είχε κατορθώσει να μπαίνη σιγά-σιγά στὸ νόημα τῶν διαφόρων μαθημάτων, να προσπαθῇ να επισύρ η την προσοχή τοῦ ξεμυαλισμένου—από τὸ ποδήλατο—μαθητοῦ άπάνω στὰ διάφορα θέματα... Με τὸν καιρὸ μάλιστα, ο Ντάριο άρχισε να βρίσκη ενδιαφέρον στὰ μαθήματα κι' ευχαρίστηση.

□ □

Ύστερα από τρία χρόνια, έφθασε ή στιγμή να δώσ η εξετάσεις ο κληρονόμος τῶν Σκάρπα για τὸ άπολυτήριό του. 'Ο Ντάριο Φλάκο συλλογίστηκε: «Κι' αν έ-

Κι' οὔτε λίγο οὔτε πολύ τὸν ζήτησε εἰς γάμον...

διναι κι' εγὼ εξετάσεις; 'Επὶ τέλους έξέρω κι' εγὼ όσα ξέρει ο μαθητῇς μου!

Συνέβη όμως τὸ εξῆς νόστιμο: ἐνῶ ο Ρεμίτζιο άπορριπτόταν μετ' έπαίνων σὲ όλα τὰ μαθήματα, ο Ντάριο Φλάκο επέτυχε τὸ δίπλωμα και τὸς επαινούς τῶν καταπληκτῶν καθηγητῶν! Πάντως, οί Σκάρπα, έξω-φρενῶν για την άποτυχία τοῦ κληρονόμου τῶν, έδωκαν τὰ παπούτσια στὸ χέρι τοῦ παιδαγωγού.

Και πάλι ο Ντάριο βρίσκεται χωρίς δουλειά. Δὲν χαλά όμως την ζαχαρένια του. Είχε στὰ χέρια του ένα δίπλωμα που θα τοῦ άνοιγε την πόρτα σὲ όποιοδήποτε έπάγγελμα.

Γεμάτος έλπίδες, λοιπόν, επιστρέφει στὸ μεσιτικό γραφείο:

—Κύριε, λέει, στὸν υπάλληλο, είμαι διπλωματούχος και θα είχα την άπαιτησ η να βρῶ μιὰ θέση αξία της ίκανότητάς μου.

—Κατάλαβα τί θέλετε, εἶπε ο υπάλληλος φυλλομετρώντας τὸ βιβλίο του. Κυτάρφτε, έχω μιὰ λαμπρὴ θέση μαγειροῦ σ' έναν τέως ταμιά τραπέζης που έρχεται

απ' την Μαδρίτη και εγκαθίσταται στην πόλη μας για να τραγανίσ η ἐν εἰρήνῃ τὰ εκατομμύρια που ξεσήκωσε απ' την τράπεζα. Δέχεσθε;

Ο Ντάριο Φλάκο συλλογίστηκε για μιὰ στιγμή. Βέβαια, ή μαγειρική δὲν άποτελούσε μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ λυκείου και δὲν είχε ιδέας αὐτῆς. Συλλογίστηκε όμως ότι ο τέως ταμίας δὲν θα ήταν κανένας καλοφαγάς και τὸ κάτω-κάτω της γραφῆς, με τὴ βοήθεια ενός καλοῦ οδηγού μαγειρικής, δὲν θα τοῦ ήταν δύσκολο να τὰ καταφέρη.

Δέχτηκε τὴ θέση και προτοῦ περάσουν τρεῖς μήνες, ο Ντάριο, βοηθούμενος από έναν οδηγὸ μαγειρικής, θεωροῦνταν σὲ δὴλ την Ρώμη σὰν ένας άσος της μαγειρικής. Κι' άσφαλῶς, θα έκανε περιουσία σ' αὐτὴ την τέχνη αν τὸν τέταρτο μήνα, τὸ άφεντικό του δὲν συλλαμβανόταν κι' έκδικόταν στην 'Ισπανία για να δικαστῇ στην πατρίδα του για την βαρειά κατάχρηση που είχε κάνει ελαφρᾷ τῇ συνειδήσει.

□ □

Και πάλι χωρίς δουλειά. 'Ο Ντάριο ξανακάνει επίσκεψη στὸ μεσιτικό γραφείο και λέει στὸν υπάλληλο:

—'Ολόκληρη ή Ρώμη γεύτηκε τὰ φαγητά μου κι' έλπίζω να έχ η πιά εδραιωθῇ ή φήμη μου σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. 'Αν όμως έχετε καμμιὰ καλὴ θέση...

—Λυπούμαι πὸ αὐτὴ την στιγμή δὲν μπορῶ να σὰς εξυπηρετήσω. 'Αν όμως θέλετε να μπῇτε στην υπηρεσία μιὰς κυρίας ως σωφέρ...

—'Ως σωφέρ!!!

—Μάλιστα, ως σωφέρ! 'Η θέση είναι καλὴ, σίγουρη. 'Η κυρία είναι πολὺ πλούσια, δὲν ταγκουεύεται την μπενζίνα και θα καλοπεράσετε, κ. Φλάκο...

Ο Ντάριο Φλάκο, συμβιβαστικός άνθρωπος—σάστ η άνεμοδορὰ επαγγελματῶν—σκέφτηκε πὸς δὲν θα ήταν δύσκολο να οδηγῇ κανείς αὐτοκίνητο και πήγε στην κυρία.

Και κατάρθωσε να οδηγῇ αὐτοκίνητο όπως τόσοι άλλοι χωρίς να προστιμάρεται παραπάνω από τὸς άλλους. Κι' σωφέρ ή να κόβη παραπάνω πεζούς. Κι' άσφαλῶς θα διέπρεπε σ' αὐτὸ τὸ έπάγγελμα, αν ή κυρία του, που ήταν χήρα, δὲν έρωτεύόταν την άνδρική του καλλονή.

Κι' οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τὸν ζήτησε εἰς γάμον... με ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα!

Ο Ντάριο Φλάκο ποτὲ δὲν είχε παντρευτῇ ως τότε. Πάντως, σκέφτηκε πὸς τὸ να κάνει κανείς τὸν σύζυγο δὲν είναι πὸς δύσκολο από τὸ να κάνει τὸν σωφέρ... και συναινεσε για πολλοστή φορά... ν' άλλότῃ έπάγγελλμα!

Από εκεί και πέρα όμως, έπαψε ναχῇ μεταβατικά γούστα και σκέφτηκε πὸς ίσως νατάν καλλίτερο να μονιμοποιηθῇ στὸ τελευταίο και... πὸ τυχερὸ έπάγγελλμα... ΕΤΤΟΡΕ ΡΕΝΤΖΙ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Ζερβάς θεώρησε περιττό να δώσει το γράμμα της Βέρθας στον Γκοντεφρουά, γιατί όπως της είχε πει τον είχε να διαβάσει κι αυτός ένα άγνωστο γράμμα σαν τα άλλα που είχαν ματαιώσει όλους τους γάμους της Βέρθας. Αυτή τότε αποφασίζει να του μιλήσει ή ίδια. Παίρνει λοιπόν την παραμονή του γάμου των Γκοντεφρουά και τον πηγαίνει στο μικρό δάσος, που ήταν κοντά στην Γκιλοριέ. Έκει κάθησε σ' ένα πέτρινο πάγκο και του λέει:

—Καθίστε κι' εσείς κοντά μου.

12. (Η συνέχεια)

Ο Γκοντεφρουά υπήκουσε και περίμενε να μιλήσει εκείνη. Θά του πη άραγε επί τέλους την εξομολόγηση που περίμενε τόσο καιρό, την εξομολόγηση του έρωτά της;

Ηρεμη φαινομενικά—άν και τα χείλη της τρέμουν στο κατάχλωμο πρόσωπό της—εκείνη λέγει:

—Δεν σας αγαπώ και δεν θα σας αγαπήσω ποτέ!

Εκείνος έκλεισε τα μάτια του. Απότομα ένας καταθλιπτικός πόνος πιέζει την καρδιά του. Δεν μίλησε όμως. Δεν ρώτησε. Την άφησε να συνεχίσει:

—Γιατί ο γάμος μας είναι βέβαια διαφορετικός από τους άλλους... Δεν είναι έτσι;

—Και σ'ε τι διαφέρει; ρώτησε εκείνος.

—Στο ότι δεν είναι ένας γάμος που έτοιμάζεται αλλά μια συμφωνία που πρόκειται να συνομολογηθεί. Και θέλω να έχω σχετικά με το ζήτημα αυτό, μια συνομιλία μαζί σας μετά από την οποία καθείς από μ'ας, θα έχει άνοιξη τουλάχιστον την ψυχή του, και θα ξέρει τι του επιφυλάσσει το μέλλον.

—Τό είπατε ήδη: μια έμπορική συμφωνία.

—Ναι. Και πρέπει η συμφωνία αυτή να είναι έντιμη.

Ψωψε τα μάτια της προς αυτόν, και ψυχρά, σχεδόν σκληρά, χωρίς να κρύψει την περιφρόνησή της πρόσθεσε:

—Ξέρετε το παρελθόν μου... μην πητε ψέμματα.

—Δεν σκοπεύω να πω ψέμματα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, ξέρω το παρελθόν σας, έχω το δικό μου, όλο το παρελθόν σας.

—Τό ήξερα πώς το είχατε μάθει.

—Ποιος σας το είπε;

—Πήρατε μια ανώνυμη επιστολή... κι' εσείς... όπως οι άλλοι τότε..

—Λοιπόν;

—Η επιστολή αυτή σας διηγείτο το μυστικό του λάθους μου: ότι δεκάξι χρόνια πριν, κάποιος, ότι ο άνδρας που αγαπούσα και τον οποίον επρόκειτο να παντρευτώ, σκοτώθηκε τυχαία σ' ένα κυνήγι.

Ο θάνατός του με άτιμαζε... Τό παιδί, μου τό πήρε ο πατέρας μου χωρίς κανένα οίκτο για την απελπισία μου.

—Τί απέγινε τό παιδί αυτό;

—Πέθανε..

—Και δεν μάθατε ποτέ, κανείς δεν σας είχε πει ποτέ, πού είχε στείλει ο πατέρας σας τό δυστυχισμένο εκείνο πλασματάκι;

—Όχι..

—Είναι αδύνατον... Δεν θυμάστε..

—Τί να θυμηθώ λοιπόν; ρώτησε εκείνη έκπληκτη.

Εκείνος είχε σηκωθεί, τρομερά ταραγμένος. Σκεφτόταν τό ταξίδι του στην Γερμανική Πολωνία, παρακολουθώντας την Λίνα Κίμπερ. Σκεφτόταν την επιστροφή του στην κοιλιά του Τρέζα. Σκεφτόταν την επιστολή εκείνη που είχε γλυστήσει στο κορμάκι της νεαρής λιπούμης μητέρας, κοντά στον ποταμό, πίσω από τό βράχο.. Σκεφτόταν τό άγνό αποχαιρετιστήριο φιλή που είχε αποθέσει στο χλωμό της μέτωπο..

Επανάβλεπε με μια παράξενη επιμονή:

—Ωστε έτσι, καμιά ένδειξη, ποτέ;

—Όχι, ποτέ... Κι' έτσι, σήμερα, κύριε, ή κατάσταση μεταξύ μας είναι σαφής.

Ξέρετε τό λάθος μου και τό παραδεχθήκατε... Κατάλαβα για ποιά λόγο... Είστε φτωχός... έχετε ένα μεγάλο όνομα και φυσικά φιλοδοξείτε να τό δώσετε την παλιά του λάμψη... Έχετε χρέη... και αφού ο γάμος γίνεται κατά τό σύστημα της κοινοκτημοσύνης ή προίκας μου θα πληρώσει όσα οφείλετε... Κι' αν ακόμη δεν τό πλήρωνε ή προίκα μου, ο πατέρας μου δεν θ' αρνιόταν να τό εξοφλήσει.. γιατί βέβαια ποτέ δεν θα ήταν ακριβόπληρωμένη ή τιμή του να φέρω τό όνομά σας..

Εκείνος είχε σταθή όρθιος μπροστά της. Έκανε μια κίνηση σαν να θέλε να την διακόψει, μά συγκρατήθηκε. Ήταν κατάχλωμος ή στιγμή αυτή. Τα μάτια του ήταν βαθουλωμένα. Είχε ξαναβρή τό πονεμένο πρόσωπο του άρρώστου που είχε άλλοτε, τότε που ένοιωθε τον έαυτό του καταδικασμένο να πεθάνει γρήγορα.

—Θά φέρω τό όνομά σας. Τό απέφασα. Και έσείς τό δεχθήκατε καρτερικά. Θά τό φέρω αξιοπρεπώς. Σας είπα ότι οι δύο μας συνομολογήσαμε μια έμπορική συμφωνία και ή συμφωνία αυτή πρέπει να είναι δίκαιη. Με τό όνομά σας, καλύπτετε τό λάθος μου. Με την περιουσία μου κάνω λιγώτερο βαρείας την θυσία σας. Κάνω μια αγοραπωλησία, τίποτα περισσότερο. Όχι βέβαια έναν γάμο. Γιατί ο γάμος είναι μια ένωση. Και μεταξύ μας δεν μπορεί να υπάρξει καμιά ένωση. Είναι αδύνατο να με αγαπάτε. Ο έρωας δεν κάνει κανένα ύπολογισμό. Και σεις ύπολογίσατε την περιουσία μου. Ωστε δεν μπορεί να γίνει λό-

γος για έρωτα.

Μιλούσε ψυχρά, αδιάφορα. Θάλεγε κανείς ότι είχε μπροστά της ένα πρόβλημα και έδινε τη λύση του:

—Είπατε ελεύθερος ακόμα ν' αποσυρθείτε, τουλάχιστο θά τό έχετε μάθει όλα... Άνοιχτά χαρτιά, δεν είν' έτσι;.. Κερδοσκοπήσατε σ' ένα όνομά σας και σ'ό σφάλμα μου. Τό πληρώνω πλουσιόπαροχα μά σας περιφρονώ.. Νομίζω ότι σας ξέρω άσχετα όποτε να είμαι βέβαιη ότι 'λα αυτό που σας λέγω τώρα δεν θά σας έμποδίσουν να πάτε αύριο στην εκκλησία μετά τό δημόρειό.. Θά σας 'τά πω λοιπόν όλα. Επιθυμώ να μη σας στερήσει την ελευθερία σας ο γάμος μας... Άφού δεν σας αγαπώ, δεν μ' ενδιαφέρει να την καρδιά σας.. Από μέσα δεν έχετε να φοβήστε τίποτα. Δεν θά σας δώσω καμιά άσχημη παραπάνου. Ξαπύ ή καρδιά μου πέθανε.. Θά παντρευτούμε, μά δεν θά γίνει γυναίκα σας..

—Βέρθα! είπε εκείνος υπόκωφα.

Εκείνη επανέλαβε:

—Δεν θά γίνει γυναίκα σας.. Δεν ζητήσατε την γυναίκα.. αλλά την περιουσία.. ή γυναίκα σας είναι αδιάφορη. Ακόμα μια φορά σας τό ξαναλέω: δεν κάνω ένα γάμο, αλλά μια έμπορική συμφωνία.. Θά θεωρούσα τον έαυτό μου σαν μια γυναίκα του δρόμου αν ξέπεφτα στο σημείο να δοθώ σε σας!

Εκείνος γύρισε άλλο τό κεφάλι του. Κατάρθωσε να συγκρατήσει τους λυγμούς που τον έπνιγαν.

Η Βέρθα χαμογέλασε:

—Σας απαλλάσσω ακόμη και από την προσπάθεια να φανήτε λυπημένος.. Είστε ένας άνδρας καλοανατεθραμμένος και σας πιστεύω ικανό να κλάψετε από ευγένεια.. Είναι άνώφελο.. Δεν θά βρω καμιά λέξη να σας παρηγορήσω..

Εκείνος έπεσε στον πάγκο δίπλα της. Επί πολλή ώρα έμεινε σιωπηλός. Εκείνη τον παρατηρούσε. Μέσα του γινόταν μια όδυνηρή πάλη, κι' εκείνη νόμιζε ότι έπαιζε μια έπιδείξιμα κωμωδία, γιατί είχε χάσει κάθε έμπιστοσύνη και ή φτωχή πληγωμένη καρδιά της δεν πίστευε πιά σε τίποτα..

Τέλος, ο κόμης γύρισε τό πρόσωπό του προς αυτήν. Δεν φαινόταν πιά σ' αυτό κανένα ίχνος πάλης. Κανένα ίχνος συγκινήσεως. Τα μάτια του έχουν ένα βλέμμα ψυχρό.

Και μιλά:

—Ωστε, δεν πιστεύετε πώς σας αγαπώ;

—Δεν τό πιστεύω.. και όπως βλέπετε, σας τό λέω καθαρά, σά να ήταν τό άπλούστερο πράγμα τό κόσμου.

—Όμως, αν είχατε γελαστή; Μήπως δεν είναι δυνατόν να έχετε άδικο; Είναι λόγος να μη σας αγαπά κανείς, έπειδή είστε πλούσιος;

—Όχι.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

—Λοιπόν;

—Είναι πάντως ένας λόγος, εξ αίτιας του παρελθόντος μου, να μην πιστεύω ότι μ' αγαπούν μ' έναν έρωτα ανιδιοτελή..

—Σας λυπούμαι!

Είχε προφέρει με τόση γλυκύτητα τις λέξεις αυτές, που εκείνη ένοιωθε κάποια άνευρη σχέση.

Μιλώντας μου με τέτοιο τρόπο, δεν φοβηθήκατε ότι θά με πληγώνατε; ρώτησε ο κόμης.

—Αν τά λόγια μου σας πληγώνουν, αποσυρθείτε και μη με παντρευτείτε..

Εκείνος απήντησε άργά, ζητώντας τα μάτια της που τον κύτταζαν με περιφρόνηση:

—Κι' εγώ, θέλω να σας παντρευτώ, γιατί σας αγαπώ..

Η Βέρθα άναστήκωσε τους ώμους της και γέλασε ειρωνικά.

Εκείνος συνέχισε πιο χαμηλόφωνα:

—Βέρθα, ακούστε με καλά, γ' είναι σθάνομαι ότι ή συνομιλία μας αυτή είναι όριστική. Σας όρκίζομαι ότι με πληγώσατε πριν από λίγο σε ό,τι προσφιλέστερο έκρυβα μέσα στην καρδιά μου.. Δεν θά σας επαναλάβω ποτέ πιά ότι σας αγαπώ.. Άρκεί μονάχα να ξέρετε ότι είναι ή αλήθεια. Άφού δέχεστε να γίνετε γυναίκα μου παρ' όλα όσα μου είπατε πριν, δέχομαι κι' εγώ παρ' όλα αυτά. Έχω έμπιστοσύνη στο μέλλον.. Έλπίζω ότι θά μ' αγαπήσετε μια μέρα.. Είμαι βέβαιος ότι μια μέρα θά μου ζητήσετε συγγνώμην.. Έν τώ μεταξύ θά ζήσουμε όπως έπιθυμείτε, ένωμένοι στα μάτια τό κόσμου.. στην πραγματικότητα, ξένος ο ένας στον άλλο..

—Ναι, ναι ξένοι.. Τόσο ξένοι μάλιστα που δεν θά σας έμπιστώ καν να έχετε μια έρωμένη, άρκεί να κρατάτε τα προσχήματα..

—Α! Βέρθα! Βέρθα! ψιθύρισε εκείνος σαν παράπονο.

Εκείνη ένοιωθε κάποια ευχαρίστηση να είναι σκληρή και ποδοπατούσε με λύσσα την καρδιά του. Γιατί κι' εκείνη είχε όνειρευτεί τον έρωτα, κι' εκείνη έπληγν, και τον άφησε τώρα να της ξεφύγει.. Χωρίς να τό ξέρει τον κατέστρεψε, άσυνλόγιστα.. Η εύτυχία βρισκόταν τόσο κοντά της, κι' εκείνη άπομακρυνόταν, της γύριζε την πλάτη, δεν την ήθελε..

Όπως εκείνος, τότε, στην κοιλιά του Τρέζα, όταν εγκατέλειπε τό χαρούμενο ποταμάκι πιστεύοντας ότι δεν θά ξαναβρή τη νέα ποτή πιά, όπως εκείνος τότε που είχε φωνάξει: «Όνειρό μου, αντίο!» έτσι κι' εκείνη τώρα σκεφτόταν: «Όνειρό μου, αντίο! Φευγαλέο έρωτικό μου όνειρο, αντίο για πάντα!»

Τίποτα δεν μπορούσε να είδοποίησή την δυστυχισμένη ότι μόνη της τό κατέστρεψε, με τό ίδια της τά χέρια, τό όνειρο αυτό που έσβυνε.. Και από τά βάθη της

καρδιάς ένοιωσε να φουντώνη ένα πάθος άγνωστο ως τότε, κάτι τρομερό, και πρωτόγνωρο που την έκανε ν' άνατριχιάζει: τό μίσος!..

Τίποτα δεν διέκρινε στον άνδρα αυτόν, ούτε την ειλικρίνιά του, ούτε την θλίψη του. Όλα όσα την είχαν γοητεύσει κάποτε, ψέμματα! Όλη εκείνη ή τρυφερότητά του, ψέμματα! Η ευθυμία του, ή γλυκύτητά του, ψέμματα!.. Ψέμματα, οί διαμαρτυρίες του! Ψέμματα, ο έρωτάς του!.. Τρέμοντας δλόκληρη, ψιθύρισε, σαν μια πρόκληση:

Μά υποχάρωσε, αδύνατη, παρασυρόμενη από τη δύναμή του. Και τό μέτωπό της βρέθηκε κάτω από τά χείλη του άνδρος, κι' ένοιωσε τό δροσερό και συνταρακτικό χάδι του. Εκεί, πάντα εκεί, στην ίδια θέση.. όπως στα παλιά όνειρά της.. κοντά στο ποταμάκι.

—Αυτό είναι τό φιλή των άρραβόνων μας.. και τό φιλή των γάμων μας! είπε εκείνος.

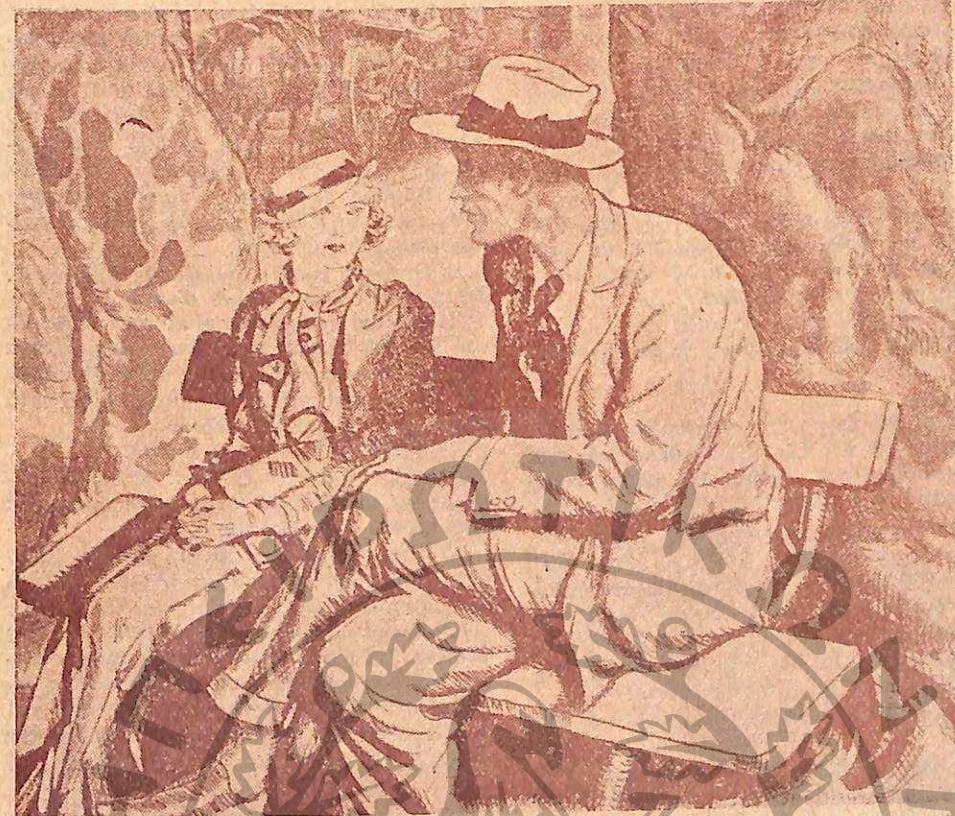
Όρθια εκείνη, με τά μάτια γεμάτα μίσος, με τό στόμα σπασμένο, τό άπήντησε:

—Σας μισώ!

—Κι' εγώ είμαι βέβαιος ότι θά κατορθώσω να σε κατακτήσω!

Ο ΓΑΜΟΣ

Επί τέλους ήρθε και ή μέρα του γάμου. Μια μέρα φθινοπωρινή, θλιβερή συννεφιασμένη. Τά θλιβερά κοπάδια των άποδημητικών πουλιών διέσχιζαν τον ουρανό, ζαχαζώντας κάποιες χώρες πιο

Ο κόμης γύρισε τό πρόσωπό του προς αυτήν. Τα μάτια του είχαν ένα βλέμμα ψυχρό.

—Μην παντρευτείτε, κύριε.. Φύγετε, αφήστε με!.. Άς μη μιλήσουμε πιά ποτέ για ό' αυτά.. γιατί νομίζω ότι είμαι έτοιμη να σας μισώ..

Στην όρχή εκείνος δεν απήντησε.. Νέα πληγή! μά δεν μετρούσε πιά τις πληγές! Ύστερα, έξαφνα, χωρίς βιαστικότητα, με μια δύναμη ήρεμη, προσεκτική, μά άκατανίκητη, έκλεισε τά δυο χέρια της μέσα στο ένα του χέρι, και άργά-άργά, τράβηξε κοντά του τό επαναστατημένο κεφάλι της, τό άγνό εκείνο μέτωπο κάτω από τά μαύρα μαλλιά, όπου δυο φορές, σε διάστημα τόσων χρόνων είχε άκουμπήσει τά χείλη του.

Εκείνη θέλησε ν' άντισταθή:

—Κύριε! κύριε!..

Ζεστές, ήλιόλουστες. Όλη ή φύση φαινόταν μελαγχολική, λυπημένη. Μια από τις τελευταίες μέρες του φθινοπώρου ζεστή, άποπνευτική, βαρεία..

Η Βέρθα σηκώθηκε νωρίς, άνοιξε τό παράθυρό της και κύτταξε τον συννεφιασμένο ουρανό.

—Ωστε, σε λίγο θά παντρευόταν! Ο κύβος είχε ριφθί!..

Από ένα συρτάρι τό γραφείου της τράβηξε τά τετράδια όπου κάθε μέρα συνομιλούσε με τό χαμένο κοριτσάκι της.

Και τό πρωί εκείνο της έγραψε, σε μια κρωγιή μητρί της άγωνίας:

«Δεν θά σκέφτωμαι παρά έσένα.. Δεν θά βλέπω παρά έσένα.. Δεν αγαπώ παρά έσένα.. Κάτι μου λέγει ότι δεν πέ-

θανες και ότι θα σε ξαναβρω μία μέρα...
 "Ω! αγαπημένη μου κορούλα, την ημέρα εκείνη θα πληρωθούν μονομιάς για όλα όσα υπέφερα... Έκεί που βρίσκεσαι, αν είσαι ζωντανή, σου μιλούν άραγε για τη μητέρα σου;... Και ποιά είναι ή γυναίκα που σου μαθαίνει ν' αγαπάς τη μητέρα σου, και σε προστατεύει; Έκεί που βρίσκεται, αν είσαι πεθαμμένη χαμογέλασε στην φτωχή πονεμένη μητέρα σου...
 "Ας ένοιωθα μονάχα την άοριστη παρουσία σου κοντά μου... Ας ένοιωθα στο φλογισμένο μου μέτωπο το χάδι των αγγελικών σου φτερών..."

"Εβαλε πάλι τα τετραδάκια στο γραφείο της και κλείδωσε το συρτάρι του.

Την ημέρα ολόκληρη την πέρασε σαν ένα αυτόματο. Μηχανικά, άσυναίσθητα, σαν να υπήκουε μόνο σ' ένα ένστικτο. Απλήντως στο δημαρχείο, απλήντως στην εκκλησία με μία φωνή που δεν φαινόταν νάνα ή δική της. Δεν είδε κανένα. Από το μπράτσο του πατέρα της πέρασε στο μπράτσο του κόμητος ντε Λαντεναί που είχε γίνει ο σύζυγός της και δεν το άντελήφθη καν. Άφηνε να την οδηγούν, σαν ένα λευκό φάντασμα, χωρίς να ελπίζει καμμία χαρά, καμμία αλλαγή!

"Ο Γκοντεφρουά της απέτεινε πολλές φορές το λόγο, ψυχρώς και ευγενικός. Έδειχνε μία άβρρη φροντίδα για κείνη και προσπαθούσε μάλιστα να χαμογελάσει.

"Η Μαρί-Ζαν ή θεία της Βέρθα, δεν θέλησε να έρθει στο γάμο. Ήταν μία γυναίκα μονοκόμματα, πολύ απότομη. Είχε ρωτήσει τη Βέρθα:

—Τόν αγαπάς; Σ' αγαπά;

Και στις δυο έρωτήσεις, πήρε την ίδια απάντηση:

—Όχι.
 —Τότε θα έχω την περιφρόνησή μου. Δεν θέλω να τον ξέρω. Δεν θέλω να μου τον παρουσιάσεις. Θέλω να μείνει ένας άγνωστος για μένα.

Και όλη αυτή την μέρα του γάμου δεν την αντίκρουσε κανείς. Δεν κουνήθηκε απ' την πολυθρόνα της, κοντά στο παράθυρο, στο λευκό της σπίτι, διαβάζοντας για εκατοστή φορά τον «Τηλέμαχος».

Στην έκνοια και παντοῦ εἰς ἀνέρωποι μουρμουρίζαν παραξενομένοι:

—Αυτό μοιάζει με κηδεία... όχι με γάμο...

Και κρυφογελοῦσαν, σπρώχνοντας ο ένας τὸν ἄλλον καὶ κουτσομπολεύοντας.

Ήταν πολλοὶ καλεσμένοι μολαταῦτα. Εἶχαν ἔρθει γιὰ τὸν Τερλάν. Καὶ παρατηρήθηκε κάποια ἀλλαγὴ τῆς κοινῆς γνώμης. Μονομιάς ἡ Βέρθα ξανακέρδισε τὴ συμπάθεια ὅλου τοῦ κόσμου μαζί με τὸν οἶκτο του. Τὴν λυπόταν. Ἄν δὲν ἦταν τόσο ἀφηρημένη θάκουε γύρω τῆς λόγια συμπνετικά.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ψιθύριζαν στὸ πέρασμά της:

—Δυστυχισμένη γυναίκα! Πόσο εἶναι χλωμή! Καὶ πόσο θλιμμένη φαίνεται!...

Κι' ἔνοιωσαν ἀμέσως μιά συμπάθεια γιὰ τὴν Βέρθα. Καὶ συγχρόνως αἰσθάνθηκαν μῖσος γιὰ τὸν Γκοντεφρουά. Ὅλοι τὸν κῦτταζαν με ἕνα εἶδος ἀγανακτικῆς.

Στὴν Γκλориετ εἶχε ἐτοιμασθῇ ἕνα μεγάλο δαίπνο. Ἐταί εἶχε θελήσει ὁ Τερλάν. Καὶ τὸ δαίπνο παρετάθη ὡς ἀρκετὰ ἀργὰ τῇ νύχτα. Ὁ Τερλάν ἤπιε πάρα πο-

λύ καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, καθώς ὅλοι σηκώνονταν γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν λίγο στὸν κήπο, αἰσθάνθηκε κάποια ἀδιαθεσία.

Μὴ θέλοντας νὰ ταραξῇ τὴν γιορτὴ, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Ἐκανε μόνο νεῦμα στὸν Ζερβαί νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

—Ἐλα, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλὰ.

—Υπάρχει ἕνας γιατρός μεταξὺ τῶν καλεσμένων μας, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ τόπου. Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσω;

—Όχι, ὄχι ἀκόμη... Θὰ μοῦ περάσει... Εἶναι ἴσως ἀπὸ τὴν κούραση...

Ἀνέβηκε μὲ κόπο, ὑποβαταζόμενος ἀπὸ τὸν Ζερβαί. Καὶ σὺρθηκε ὡς τὸ παράθυρό του, ὅπου προσπάθησε νὰ ἀναπνεύσῃ... Ὁ οὐρανὸς ἔμενε πάντα συννεφιασμένος, πάντα ἀπειλητικός. Δυὸ-τρὲς φορές μιά ψιλὴ βροχὴ εἶχε πᾶσει γιὰ λίγα λεπτά, κι' ὕστερα ἔπαυσε. Δὲν φουσοῦσε καθόλου. Ἡ φύση ἔμοιαζε πεθαμμένη.

Ψιθύρισε σὰ νὰ ἀσφυκτιοῦσε:

—Θαρρεῖς πὼς εἶναι βραδυὰ καλοκαριοῦ... Δὲν μπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ κανεὶς.

Ὁ Ζερβαί εἶχε καθίσει σὲ μιά γωνιά τοῦ δωματίου. Σιωποῦσε. Εἶχε δὴ τὸν παράξενο ἐκεῖνο γάμο, τὰ δυὸ κατάχλωμα πρόσωπα τῶν νεονύμφων, τὰ μάτια τῆς Βέρθας ποὺ ἦταν γεμάτα περιφρόνηση, καὶ τὴν ὑπέρτατη ψυχρότητα τοῦ κόμητος ντε Λαντεναί.

—Ὁ ἕνας μισεῖ τὸν ἄλλο, σκέφθηκε. Τὸ παιχνίδι δὲν χάθηκε ἀκόμα...

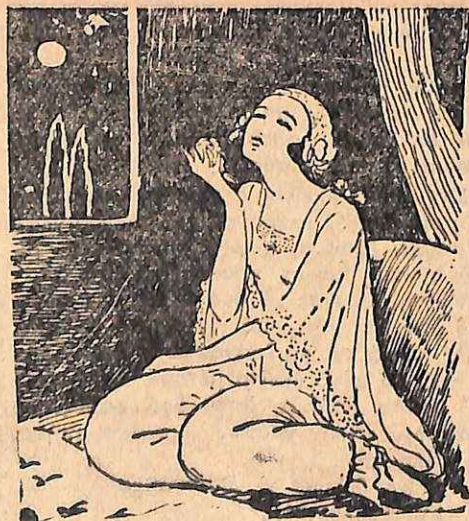
Ἡ νύχτα προχωροῦσε κι' οἱ καλεσμένοι ἔφυγαν. Ἀκούονταν ἕνα-ἕνα τ' ἀμάξια στὸ λιθόστρωτο. Τὰ φῶτα τοὺς ἔστριβαν τὸ δρόμο καὶ χανόταν σιγὰ-σιγὰ στὸ γύρισμα τοῦ μικροῦ δάσους.

Σὲ λίγο, ἀπλώθηκε ἡ σιωπὴ.

Μονάχα μερικὸι ἄνδρες, ἐπέμεναν ἀκόμα νὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου καπνίζοντας.

Ὁ Γκοντεφρουά καὶ ἡ Βέρθα εἶχαν ἀπομακρυνθῇ διακριτικά. Ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμά τους.

Ὁ Γκοντεφρουά εἶχε φροντίσει νὰ τοὺς ἐτοιμασθοῦν δυὸ δωμάτια ποὺ συγκοινωνοῦσαν ἀναμεταξύ τους μ' ἕνα κοινὸ σαλονάκι, τὸ ὁποῖο θὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ γραφεῖο ὁ Γκοντεφρουά. Δὲν θέλησε ν' ἀλλάξῃ καθόλου τὶς συνήθειες τοῦ

Τερλάν τώρα ποὺ θὰ κατοικοῦσε κι' αὐτὸς στὸ μέγαρο.

Σιωπηλοὶ ἀνέβηκαν στὰ δωμάτιά τους. Ὁρθοὶ στὸ μικρὸ σαλονάκι, περίμεναν λίγα λεπτά, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο... Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν...

Ἐκεῖ θὰ γινόταν ὁ χωρισμός τους, ἡ τελειωτικὴ διάστασις...

Καὶ πόση διαφορά ἀναμεταξύ τους, πόση διαφορά σ' αὐτὸ ποὺ αἰσθάνονταν καθενας τους!

Ἐκείνη χαμογελοῦσε μ' ἕνα σκληρὸ καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο, κυρίως τοῦ ἑαυτοῦ της, διατηρώντας μίαν ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία.

Ἐκεῖνος ἤρεμος φαινομενικά, ἐνῶ ἡ καρδιά του ὑπέφερε τὸ μαρτύριο, καὶ τὰ χεῖλη του ἔμεναν σφιγμένα γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς λυγμούς...

Χρόνια ολόκληρα, εἶχε ὀνειροπολήσει τὴν ἡμέρα αὐτὴ, τὴν ὥρα αὐτὴ, τὴν στιγμὴ αὐτὴ... Κι' ὅλα τὰ ὄνειρά του ἔσβυναν τώρα... κι' ἔνοιωθε ἐρείπια νὰ σωριάζονται στὴν καρδιά του... Εἶχε ποθῇ-σει τόσο πολὺ νὰ φανερώσῃ τὴν γυναίκα αὐτὴ πόσο τὴν ἀγαποῦσε... Καὶ δὲν θὰ τῆς τῶλεγε... Θὰ ζοῦσε κοντὰ τῆς περιμένοντας τὴν στιγμὴ ὅπου εἰς ἂν μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ὑποτάξῃ...

Εἶχε πληγώσει θανάσιμα τὴν ὑπερηφάνειά του καὶ τὸν ἔρωτά του μὲ τὰ προσβλητικὰ τῆς λόγια. Ἐπρεπε νὰ ξαναδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν κλεισμένη ψυχὴ τῆς ἔμπροσθέν της ἔγινε πλὴν ὁρῶν ὅτι καὶ δὲν ἔπαυε ν' ἀπομακρύνῃ τὰ σκοτεινὰ σύννεφα ποὺ τὴν ἔκαναν ν' ἀμφιβάλλῃ τόσο, ἔπρεπε νὰ ξαναπλάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν καρδιά της...

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἔτεινε κανὲν τὸ χέρι της. Ψιθύρισε μονάχα, μὲ μιά μικρὴ κλίση τῆς κεφαλῆς:

—Χαίρετε, κύριε.

Ὁ κόμης συγκρατώντας τὴν συγκίνησή ποὺ τὸν πλημμύριζε, ρώτησε:

—Ὡστε ἐπιμένετε σ' αὐτὰ ποὺ εἶπατε χθές;

—Ἀπολύτως! εἶπε ἡ Βέρθα.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἔνοιξε καὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό της.

Ἐκεῖνος κύτταξε γιὰ πολλὴ ὥρα τὴν πόρτα αὐτὴ, τὸν φραγμὸ αὐτὸ ποὺ ὤνε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ Βέρθα, ἡ θέλησή της.

Καὶ εἶπε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσει ἔκείνη:

—Θάρρη μιά μέρα ποὺ θὰ μοῦ ζητήσης συγγνώμην γονατιστῇ...

Στὸ δωμάτιό της, ἡ Βέρθα ἄκουε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ καρδιά της χτυποῦσε. Δὲν καταλάβαινε τὴ σημασία τῶν λέξεων αὐτῶν. Ἀφουγκράστηκε: τὸ πάτωμα ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ Γκοντεφρουά...

—Φεύγει! σκέφθηκε.

Μιά ἄλλη πόρτα ἔκλεισε, ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ ἰδιότερο δωμάτιο τοῦ κόμητος.

—Ἐφυγε!!

Δὲν λυπόταν γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο λυπόταν ἦταν τὸ σβυσμένο ὄνειρό της. Γδύθηκε ἀργὰ-ἀργὰ, μόνη της. Δὲν ζήτησε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἡ καμαριέρα. Τράβηξε τὶς ἀγκράφες νευρικά, γελώντας στὸ τρίξιμο τῆς νυφικῆς τουαλέτας.

Ἐπὶ τέλους εἶχε περάσει ἡ φρικτὴ ἐκείνη μέρα. Τὴ μαρτύριο!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Εἶναι δυνατὴ ἡ μετενσάρκωση;

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Πιστεύετε στὴν μετενσάρκωση; Θὰ κινήσετε ἴσως μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι σας μερικοὶ καὶ ἄλλοι θὰ χαμογελάσετε, μὲ τὰ «παράμυθια» αὐτὰ τῶν φιλοσόφων, πού πιστεύουν ἀν' αὐτὸς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὅτι ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ πεθαίνει, μπορεῖ νὰ κάλλιστα νὰ μῇ στὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ γεννιέται πάλι μετὰ χρόνια ἔπειτα: ὅτι μπορεῖ δηλ. ὁ ἀνθρώπος νὰ ξαναβῇ στὸν κόσμο, ὑπὸ ἄλλην μορφή, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ζῶου ἀκόμη!

Καὶ ἐν τούτοις τὸ περίεργο περιστατικὸ ποὺ θὰ σὰς διηγηθοῦμε παρακάτω, εἶναι ἀσθεντικώτατο. Ἐγινε στὶς Ἰνδίες καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ μιά μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ τόπου, τὴν «Μπομπάι Κρόνικλ».

Ἡρωίδα τῆς ἱστορίας μας, εἶναι τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἡλικίας 8 ἐτῶν, τοῦ Ἰνδοῦ κ. Ράγκ Μπαχαντούρ, προκεῖτο ἐνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Δελχί. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ, μόλις ἄρχισε νὰ μιλᾷ, μωρὸ ἀκόμη διηγήθηκε μὲ καταπληκτικὴ εὐλωττία καὶ ἀκρίβεια τὶς ἀναμνήσεις του ἀπὸ μιά ζωὴ ποὺ ἔζησε προηγουμένως καὶ ποὺ φαινόταν νὰ ἦταν πρόσφατη. Ὅταν ἡ μικρὴ ἔγινε ὀκτὼ ἐτῶν ἡ μνήμη της ἔγινε πλὴν ὁρῶν ὅτι καὶ δὲν ἔπαυε νὰ διηγέται λεπτομέρειες γιὰ τὸ παρελθόν της. Ἦταν δὲ οἱ λεπτομέρειες αὐτές, τόσο πλὴν παράδοξες, ὅσο ἡ μικρὴ δὲν εἶχε κάνει ὅτιμα ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ της!

Ἐνας Ἀγγλος, ποὺ ἄκουσε ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἐνδιαφέρθηκε καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν μικρούλα, τὴν ἄκουσε καὶ πῆρε τὴν διευθύνση τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ μικρὴ ἔλεγε ὅτι ὑπῆρξε σύζυγός της, στὴν ἄλλη ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει. Ἦταν ἕνας κατηχητὴς ποὺ τὸν ἔλεγαν Κιντάρ Νάθ καὶ ποὺ ἔμενε σὲ μιά μικρὴ γειτονικὴ Πόλη, τὴν Μούτρα.

Ὁ Ἀγγλος πῆγε καὶ βρῆκε τὸν καθηγητὴ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔμαθε ὅτι εἶχε χάσει πρὶν δέκα χρόνια τὴν γυναῖκα του, καὶ ὅτι εἶχε ἕναν γυιὸ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν περίπου ἡλικία μὲ τὴν μικρὴν... μετενσαρκωμένη. Ὁ Ἀγγλος ἔβαλε κατόπι τὸν καθηγητὴ καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε τὸ περιστατικὸ τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του καθὼς καὶ μερικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν ζωὴ της καὶ εἶδε ὅτι ἡ ἀφήγησή τοῦ συζύγου, συνέπιπτε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης τοῦ Μπαχαντούρ.

Πραγματικά.

Μεταξὺ ἄλλων, ἡ μικρὴ εἶχε ἀναφέρει καὶ γιὰ κατ' οἰκονομίαν τῆς μακαρίτισσας γυναίκας τοῦ καθηγητῆ, ὑποδεικνύοντας καὶ τὸ μέρος ποὺ εἶχε κρυμμένες, καὶ οἱ οἰκονομίαι αὐτὲς ὁρῶν!

Φυσικὰ ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ κ. Κιντάρ Νάθ καὶ ὁ γυιὸς του ἔπρεπε νὰ βροῦν τὴν μικρὴ. Αὐτὴ μόλις τοὺς εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τους καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς καταφιλῇ, ἀποκαλώντας τὸν καθηγητὴ ἄντρα της καὶ τὸν γυιὸ της, ποὺ ἦταν ἐν τούτοις 1—2 χρόνια μεγαλύτεροί της, παιδί της! Σπαραχτικὴ ὑπῆρξε ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ὅταν πᾶτες καὶ γυιὸς σηκώθηκαν νὰ φύγουν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν σπῆτι τους.

Ἡ ἱστορία ἔκανε πάταγο στὸ Δελχί. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουν στὴν μετενσάρκωση, ἡ πίστις τους δὲ αὐτὴ εἶναι ριζωμένη μέσα τους ἐκ γενετῆς. Ὅπως ὅλοι ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν σὲ κατὰ, ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὶς ἀμφιβολίες

τους, ποὺ τὶς γεννᾷ τὸ μικρόβιο ποὺ ὅλοι λίγο-πολύ ἔχουμε μέσα μας, εἴτε Ῥωμηοὶ λεγόμαστε, εἴτε τίποτε ἄλλο, νὰ συζητᾶμε λιγάκι τὰ πράγματα. Καὶ οἱ συμπατριῶτες λοιπὸν τῆς μικρῆς θέλησαν νὰ πεισθοῦν. Φαντάζεσθε τώρα, τί προσκύνημα ἔγινε στὸ σπῆτι τῆς μετενσαρκωμένης «συζύγου» τοῦ καθηγητῆ Νάθ!

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ, δὲν εἶναι μοναδικὸ στὴν ἱστορία. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἐπιστὴμὴ δυσκολεύεται νὰ παραδεχθῇ ὡς πραγματικότητες τὶς διάφορες ἱστορίες ποὺ ἀναφέρονται κατὰ καιροῦς, ὅπως τώρα ἡ ἱστορία τῆς μικρῆς Ἰνδῆς, ἱστορίες ποὺ ἂν δὲν εἶναι πάντοτε δημιουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας, ἀνήσυχης πάντα, καὶ ἐμπνευσμένης ἀπὸ τὶς προλήψεις, εἶναι ἐν τούτοις μεγαλοποιημένα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν διψα τοῦ «θαυμαστοῦ» καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ ποὺ ὑπάρχει λίγο-πολύ μέσα σ' ὅλους μας, σ' ὁμοῖς καὶ ἀσφόους, ὑπάρχουν καὶ σοφοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν μὲ πεποίθησιν τὴν ἰδέα τῆς μετενσαρκώσεως, ἀναφέροντας μάλιστα καὶ ὀρισμένα παραδείγματα.

Ὁ Ρουδολφ Στάινερ π. χ. σοφὸς ἀναμφισβητήτου κύρους, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ μέγας φυσικομαθηματικὸς Κέπλερ, εἶναι ἡ μετενσαρκωσὶς ἐνὸς αἰγυπτιοῦ σοφοῦ ποὺ ἔζησε χιλιάδες χρόνια πρὶν. Κατὰ τὸν ἴδιον ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ εἶναι εἶναι ἡ διπλὴ μετενσάρκωσις ἐνὸς ἱεροῦ πρώτα μιάς θεοσεβείας ποὺ ἤκουσε κάποτε στὴν Ἰρλανδία, καὶ ἔπειτα, ὅταν πέθανε ὁ ἱερεὺς, ἡ ψυχὴ του πῆγε στὸ σῶμα ἐνὸς Ἀραβῶς σοφοῦ ποὺ ἔζησε τὸν Μεσαίωνα στὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ καταλήξῃ τέλος στὸ σῶμα τοῦ ποιητοῦ ποὺ ὅλοι μας ξέρουμε! Πάλι κατὰ τὸν Στάινερ, ὁ Μουσσολίνι εἶναι ἡ μετενσάρκωσις τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος!

Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν εἶναι δυνατόν καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο ποὺ μποροῦμε νὰ πούμε. Καὶ εἶναι πολὺ συζητήσιμο τὸ ἐπιχείρημα ποὺ προβάλλουν οἱ ἀπιστοὶ Ὡμαδες, ὅτι δηλαδή: τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν θυμόμαστε τί ἡμᾶςταν καὶ πὼς ζοῦσαμε πρὶν, ἡ μετενσάρκωσις δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον!

Μπορεῖ, γιὰ ὅλοι οἱ μετενσαρκωμένοι δὲν θυμούνται, ὅπως οἱ μικροὶ Ἰνδοὶ τί ἦταν πρὶν, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ὅτι ἡ μετενσάρκωσις δὲν εἶναι δυνατὴ, δὲν εἶναι μιά ἱστορικὴ ἰδέα ἀσθεντικῆ.

Τὸ ὅτι δὲ δὲν θυμόμαστε ἐκεῖνο ποὺ ἡμᾶςταν πρὶν, εἶναι ἕνα ἀληθινὸ εὐαγγέλιον τῆς φύσεως, γιὰ ἁλλοῦς, ὁ ὅτιος μας θὰ ἦταν ἕνα μαρτύριο διαρκές, μέχρι θανάτου.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἔχει δίκιο ἡ μυθολογία νὰ λέγῃ ὅτι ὅλοι οἱ νεκροί, στὴν ἀρχαίότητα—γιὰ ὅχι καὶ τώρα—ἐπὶ πᾶσι ὅταν κατέβαιναν στὸν Ἄδη τὸ νερὸ τῆς Λήθης, τοῦ ποταμοῦ ποὺ κυλᾷ ἡσυχά, χωρὶς ὁρῶν, καὶ ποὺ τὰ νερὰ του σβύνουν χάρες καὶ λύπες...

Τοικίδη Ἱστορίαι

ΕΓΙΝΕ Ο ΙΔΙΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ!

Ἐνας αὐτοκίνητιστὴς διασχίζοντας ἕναν ἐπαρχιακὸ δρόμο προσεφέρθη νὰ πάρῃ στὸ αὐτοκίνητό του ἕναν πεζοπόρο, στὸν ὁποῖο περσεχώρησε θέσῃ πλάι του, φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξή του ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά ἀντελήφθη ὅτι τὸ ρολοὶ του εἶχε κάνει φτερά.

—Ὡστε ὁ ἀγνωστος πεζοπόρος ποὺ τόσο πολὺ ἐξυτηρέτησα ἦταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης; σκέφθηκε.

Ἐξω φρενῶν σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό. Καὶ κατέβηκε κάτω, προσποιούμενος ὅτι συνέβη κάποια βλάβη. Σὲ λίγο πληροφορήθηκε ὅτι ὑποπτοῦ ὑποκείμενο κρατώντας στὸ χέρι του τὴν μανιβέλα, τὸν ὤψωσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἀπειλητικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Κατέβαινε, φιλαράκο, τὸ ρολοὶ γρήγορα γιὰτὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι.

Ὁ ἀγνωστος ἐπιβίβησε τᾶχας, ὥστε, σο συμφορᾶθηκε ἀδιαμαρτύρητὰ μὲ τὴν προσταγὴ τοῦ ἄλλου. Τοῦδωσε τὸ ρολοὶ ποὺ τοῦ ἀπαίτησε καὶ κατόπιν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο δίχως ν' ἀρθρώσῃ λέξη.

Ὅταν ὁ αὐτοκίνητιστὴς, ἱκανοποιημένος, ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν περιμένῃ στὴ πόρτα.

—Πῶς τῶπαθες καὶ βγήκες ἔξω δίχως ρολοῖ; τοῦ εἶπε. Τὸ πρῶτὸ ποὺ ξεκόνιζα τὸ βρήκα ξεχασμένο πάνω στὸ γραφεῖο σου.

□ □

ΑΠΙΣΤΟΙ ΘΩΜΑΔΕΣ

Ἐνας νεαρὸς πᾶστορ κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς περιόδου ἀνομβρίας συγκέντρωσε τὸ ποίμνιόν του γιὰ νὰ προσευχηθοῦν ὅλοι μαζί στὸν Θεὸ καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσουν νὰ στείλῃ στὸν τόπο βροχὴ. Ὅταν ἡ συγκέντρωση τῶν πιστῶν συνετελέσθη, ὁ πᾶστορ ἀνέβηκε στὸν ὑπαίθριον ἀμβωνα ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει καὶ ρίχνοντας ἕνα θλιβερὸ βλέμμα στὸ ἐκκλησίασιό του, ἄρχισε ὡς ἑξῆς:

—Ἡ πίστις μερικῶν ἐξ ὑμῶν εἶναι ἀειοβήνη. Συγκεντρωθήκατε ἐδῶ γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι μαζί στὸν Θεὸ νὰ μᾶς στείλῃ βροχὴ, καὶ κανεὶς ἀπὸ σὰς δὲν σκέφθηκε νὰ φέρῃ μαζί του τὴν... ὀμπρέλλα του.

□ □

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Ἀληθεύει ἡ φήμῃ ὅτι δὲν μαλάνεις πιά μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικὰ σου καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ τὴν παντρευθῇς;

—Μάλιστα. Ἡ ἀττία ὅμως ποὺ τὴν παντρεύομαι εἶναι ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ πᾶχυνα καὶ δὲν μπορῶ νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι τῆς τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβῶνων ποὺ τῆς δώρισα.

Τὰ θηρία στὰ κλουβιά τους

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΩΝ

Τις τελευταίες αυτές μέρες το λεοντάρι κάποιοι θηριοτροφεῖοι, σκότωσε κατά την διάρκεια μιας επίδειξης τὸν θηριοδασαστή του. Τὸ «ἐγκλημα» αὐτὸ πού κανεῖς δὲν τὸ περίμενε ἀπὸ τὸ λεοντάρι πὸν τὸ εἶχαν μεγαλώσει μὲ τὸ μπιμπερόν καὶ πὸν τὸ εἶχαν γιὰ πολὺ ἡμερῶν, φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα τοὺς κινδύνους ἐνὸς ἐπαγγελματοῦ ἀπὸ τὰ πιά δόσκολα, ὅπως εἶναι τοῦ θηριοδασαστή.

Ἡ ἱστορία τῶν θηριοτροφείων δὲν εἶναι μεγάλη, τουλάχιστον ὅπως εἶναι σήμερα τὰ θηριοτροφεῖα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πρώτα χρόνια τοῦ περασμένου αἰώνα. Οἱ θηριοδασασταὶ ὅμως ἔχουν ἕνα ἀρκαῖοτατο πρόγονο. Εἶναι κάποιος Γαλάτης ἐξαρχαῖος, ὁ ὁποῖος ἀνέγγειλε μιά μέρα στὴ Ρώμη ὅτι θὰ κατέβαινε στὸν στίβο ὀλισσμένος μ' ἕνα ἀπλὸ μαστίγιο καὶ θὰ περιφρόνταν ἐπὶ ἀνάμεσα στὰ λεοντάρια καὶ τὶς τίγρεις. Καὶ ἐπέτυχε τόσο καλὰ στὸ...πείραμα τοῦ αὐτοῦ, ὥστε βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο χωρὶς οὔτε μιά γρατσουνιά, καὶ ὑπὸ τὰ θυελλώδη χειροκροτήματα τοῦ «φιλοθεάμενου» κοινού.

Ἀλλὰ ἡ τέχνη τοῦ θηριοδασαστοῦ ὡς ἐπάγγελμα δὲν ἔχει ζωὴ παραπάνω ἀπὸ ἕνα αἰῶνα.

Ὁ πρώτος συστηματικὸς καὶ ἐπαγγελματίας θηριοδασαστής, ὑπῆρξε ἕνας Ἀγγλος, ὁ Γόμπγουελ, πὸν ἔγινε θηριοδασαστής ἐντελὼς ἐν τύχῃ. Αὐτὸς εἶχε μερικὰ λεοντάρια σ' ἕνα κλουβὶ καὶ τὰ περιέφερε ἐπιδεικνύοντάς τα ἀπὸ πόλη σὲ πόλη. Στὴν ὑπηρεσία του εἶχε ἕναν μαύρο πού τόσο τὸν εἶχαν συνηθίσει τὰ δυό, γέρινα ἄλλωστε, λεοντάρια, ὥστε ἔμπαινε ἀφοβὰ μέσα στὸν κλωβό των. Τότε τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα τοῦ Γόμπγουελ νὰ μῆναι καὶ αὐτὸς στὸ κλουβὶ τῶν λεονταρίων καὶ νὰ κάνει... τὸν θηριοδασαστή.

□ □

Γιὰ τὸν πρώτο Γάλλο θηριοδασαστή, θὰ μπορούσε σήμερα νὰ γίνῃ ἕνα φιλμ μὲ τὸν τίτλο... «Θηριοδασαστής ἐξ ἔρωτος» ἢ ἀκόμη: «Θηριοδασαστής μὲ τὸ στανιό!». Καὶ ὑπάρχει ὁ σχετικὸς λόγος:

Ὁ νεαρὸς Μαρτέν, ἦταν ἀκροβάτης ἱπποπόδου, ἕνα ἱπποδρόμιο. Κάποτε, ὁ «θίασος» στρατοπέδευσε στὴν ἰδία πλατεία τοῦ Παρισιῦ, ὅπου εἶχε στήσῃ τὴν σκηνήν του καὶ ἕνα θηριοτροφεῖο. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θηριοτροφείου εἶχε μιά χαριτωμένη κόρη τὴν ὁποία δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευθῇ ὁ νεαρὸς Μαρτέν. Μὰ καὶ ἡ νεαρά δὲν ἔμεινε ἀδιάφορη καὶ ἔτσι τὸ ζεύγος συναντινῶνταν τακτικά καὶ ἀντήλλαζε ὄρκους καὶ φιλιὰ.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐπαναλαμβάναν γιὰ ἀπειροστὴ φορὰ τοὺς ὄρκους των, κοντὰ σ' ἕνα κλουβὶ λεονταρίων ἀκούστηκε ἕνας θρυλητικὸς τρομαγμένη ἢ κόρη μὴν ἐξορκίσῃ τὸ λεοντάρι μὲ τὶς φωνές του τὸν πατέρα της, ἔκανε νὰ φύγῃ. Ὁ νεὸς ὅμως τὴν συνεκράτησε καὶ ὀπλιζόμενος μ' ἕνα σιδηρὸ λαστὸ καὶ ἕνα μαστίγιο μπήκε ἀποφασιστικά μέσα στὸ κλουβὶ τῶν λεονταρίων, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν θορυβοποιό. Τὸ λεοντάρι, ἔσφηνισμένο ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπίθεση, ξάφωσε σὲ μιά γωνιά καὶ σότασε...

Ἡ ἐρωτευμένη νέα ἡσυχάσε δυὸ φορὲς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ὁ ἀγαπημένος της βγήκε σώος καὶ ἀνέβαινε ἀπ' τὸ κλουβί, αὐτὸς ὅμως δὲν: τοῦ μπήκε ξαφνικά ἡ ἰδέα νὰ δαμάσῃ μπροστὰ στὸ κοινὸ θηρίο, ἐφόσον

τὸ πράγμα... δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Καὶ δὲν δίστασε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, ὅταν παντρεύτηκε ἀργότερα τὴν φίλη του καὶ ἔγινε κύριος τοῦ θηριοτροφείου τοῦ πατέρα της. Εἶχε θριαμβευτικὰ πάντα ἐπιτυχία, ὡς τὸ τέλος, γιὰ τὸ Μαρτέν πέθανε πολὺ γέρος καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ κεφάλι του στὸ στόμα κανενὸς θηρίου.

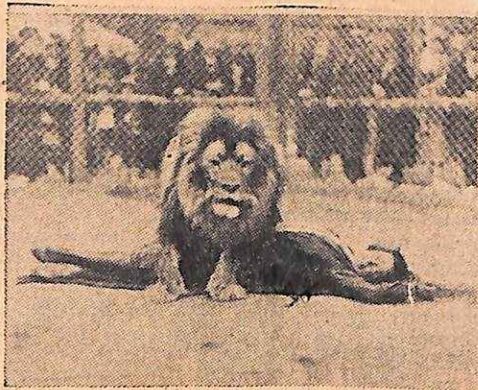
□ □

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θηριοδασαστοῦ δὲν εἶναι διόλου χωρὶς κινδύνους, ὅλοι δὲ οἱ θηριοδασασταὶ δὲν κατορθώνουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ γηρατειὰ στὸ κρεβάτι τους.

Ὁ ἴδιος ὁ Μαρτέν, ἀφηγήθηκε στὸν διάσημο συγγραφέα Ζὺλ Κλαρετί ἕνα περιστατικὸ πὸν παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ αὐτὴ τὴν εὐημερία.

Ἦταν νέος ἀκόμη ὁ Κλαρετί, ὅταν ταξιδεύοντας κάποτε στὴν Ὀλλανδία γνώρισε ὑπέρηγο, σχεδόν, τὸν Μαρτέν.

Τοῦ τὸν παρουσίασαν σὰν ἕνα... ὑπερφυσικὸ καινόμενο.

Ἡ θηριοδαμάστρια δὲν φοβάται τὸ ἀγαπημένο της θηρίο καὶ γι' αὐτὸ...

Τὸ λεοντάρι... κάνει τὸν ψόφιο, ἀλλοίμονό του ὅμως ἀν' ἐξυμνήσῃ!

καὶ νὰ χάσῃ μέσα τὸ κεφάλι του! Μιά μέρα ὅμως, τὸ θηρίο νευρασμένο κάπως, ἐσφίξε λίγο τὶς μασσέλες, καὶ ἔτσι, ὅταν ὁ Μπαττύ ἐβγαλε τὸ κεφάλι του, ἀπὸ τοὺς κροτάφους του ἔτρεχε λίγο αἷμα. Δὲν ἔχασε ἐν τούτοις τὸ θάρρος του: ἐβγαλε ἀπαθέστατος τὸ μαντίλι του, σκούπισε τὸ πρόσωπό του καὶ ἐξακολούθησε τὴν παράσταση σὰν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε!...

Ὁ Λυκάς, μαθητὴς τοῦ Μπαττύ, ἐπανελάβε κατόπι πολλὰς φορὲς καὶ αὐτὸς τὸ πείραμα τοῦ διδασκάλου, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ κεφάλι του στὸ στόμα τοῦ θηρίου.

Οἱ διασημότεροι ὅμως θηριοδασαστὲς τοῦ κόσμου ὑπῆρξαν ὁ Μπιουτὲλ καὶ ὁ Πεζόν. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς ὀλοκλήρης δυναστείας θηριοδασαστῶν. Ὁ πρόπαππος Πεζόν εἶχε ἀρχίσει ἐπιδεικνύοντας ἀρκουδες, ὁ ἀπόγονός του Ἀλέξανδρος Πεζόν, ὑπῆρξε ὁ κύριος τοῦ ὠραιότερου καὶ πλουσιωτέρου θηριοτροφείου πού ἔγινε ὡς τώρα. Ἐνα εἶδος Ἀμάρ τῆς ἐποχῆς του. Καὶ συμπύκνωση παράξενη: κανένας ἀπ' τοὺς Πεζόν δὲν πέθανε θύμα τοῦ ἐπαγγελματοῦς του ἀν καὶ ὅλοι των, λίγο πολὺ, εἶχαν τὸ μερίδιό τους ἀπ' τοὺς κινδύνους, μὲ πληγές, ἀμυχές, σπασίματα χειρῶν καὶ τὰ παρόμοια.

Ἐρχόταν μὲ τὴν ἄνοιξη...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΝΤΑΜΙ

Ἄνοιξή μου ἦταν ἐκεῖνη, ἡ Ντονατέλλα. Ἦταν ἡ δροσερὴ καὶ φωτεινὴ χαρὰ τοῦ ἐρχομοῦ της, κάθε χρόνο, στὴν ὀρισμένη ἡμερομηνία, 21 Μαρτίου. Δυὸ μέρες πρὶν ἐνοιωθῶ μιά ἀγωνία. Λαχταροῦσα τὴν στιγμή πού θ' ἀκούγα τὴ γλυκεῖα φωνή της.

—Γεῖά σου, Ἀλμπο! φώναζε χαρούμενη ἡ φωνή.

—Γεῖά σου, Ντονατέλλα! τῆς ἀπαντοῦσα γεμάτος χαρὰ.

Ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιά μου μὲ συγκίνηση καὶ τὰ μάτια μου πλημμύριζαν δάκρυα.

Αὐτὸ συνέβαινε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἀπὸ τότε πού εἶχα ἐγκατασταθῇ στὴν Φλωρεντία καὶ εἶχα νοικιάσει ἕνα ἀτελιέ γιὰ νὰ ζωγραφίζω.

Ἡ πρώτη συνάντησή μου μὲ τὴν Ντονατέλλα εἶχε λάβει χώραν ἕνα πρωὶ πού βγήκα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἀναζητώντας τὴν ἐμπνευση. Μόλις πρόλαβα νὰ φρενάρω γιὰ νὰ μὴν διαμελίσω τὴν Ντονατέλλα.

Ἦταν μιά λεπτὴ ὑπαρξή, μὲ δυὸ μεγάλα, γλυκὰ μάτια πού μὲ κύτταζαν φοβισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὸν κίνδυνο πού εἶχαν ξεφύγει. Στὶς δικαιολογίες μου καὶ τὶς αἰτήσεις συγγνώμης, εἶπε πὼς τὸ φταίξιμο ἦταν δικό της καὶ πὼς μὲ γνώριζε ἀπὸ ἕναν πίνακά μου, τὴν «Ἀλληγορία τῆς Ἀνοίξεως» πού εἶχε κινήσει ἀρκετὰ τὸ ἐνδιαφέρον σὲ μιά καλλιτεχνικὴ ἐκθεση. Ἐξέφρασε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐπιτρέψω νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀτελιέ μου. Τὴν πήρα μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου.

Ἡ ἀγάπη μας γεννήθηκε κεραυνοβόλα μ' αὐτὴ τὴν συνάντηση πού θὰ μπορούσε νὰ εἶχε στοιχίσει τὴν ζωὴ στὴν Ντονατέλλα καὶ ἔγινε μέρα μὲ τὴ μέρα πὶο ἀπόλυτη, πὶο φλογερή.

Μόνη της μοῦ εἶπε πὼς ἦταν μόνη στὸν κόσμο καὶ πὼς ταξίδευε. Ποτὲ δὲν θέλησε νὰ προσθέσῃ ἄλλο τίποτα, οὔτε πού εἶχε γεννηθῇ, οὔτε μὲ τί ζοῦσε. Εἶχε χρήματα, χωρὶς νὰ εἶναι πλούσια. Δέχτηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχε καταλύσει καὶ νάρθῃ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μου.

Μὲ τί συγκίνηση συλλογιέμαι σήμερα τὶς πρώτες μέρες, ὅλο τὸν καιρὸ πού ζήσαμε μαζί, τὴν γλυκὰ πού ἔβγαине ἀπ' τὸ στόμα της μὲ κάθε λέξη... Ἐλεγα πὼς εἶχα βρῇ τὴν τέλεια, τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

Πόζαρε γιὰ μένα. Ἐλαφρὴ σὰν πούπουλο γύριζε μέσα στὸ ἀτελιέ μου, μ' ἔνα γαλάζιο πέπλο καὶ οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλιοῦ, ἀποκαλύπταν μιά ἐφηβικὴ γυναικότητα πού μοῦ διήγειρε τὴν φαντασία.

Μῆνες ὀλόκληρους, οἱ θεῖες ὄρες τοῦ ἔρωτος διαδέχονταν τὶς ὑπέροχες ὄρες τῆς ἐργασίας χωρὶς ἀνάπαυση καὶ χωρὶς κούραση. Πρωτόγνωρη χαρὰ γιὰ μένα.

Ἐνα βράδυ ὅμως ἀφ' ὅπου ἐπέτελους εἶχα συνηθίσει σ' αὐτὴ τὴν συμβίωση, ἡ Ντονατέλλα μοῦ ἀνέγγειλε πὼς τὴν ἐπομένη

ἐπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξίδι καὶ πὼς θ' ἀπουσίαζε ἕξη μῆνες.

Τὴν ἀκούσα κατὰπληκτος. Κι' ὁμολογῶ πὼς πίστευσα ὅτι ἀστειευόταν γιὰ νὰ δῇ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη μου. Τὴν ἐπομένη ὅμως, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου νὰ τὴν συγκρατήσω, ἔφυγε.

Μάταια ὑπῆρξε κάθε ἀπόπειρά μου γιὰ νὰ μάθω τουλάχιστον τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς φοβερῆς ἀλλὰ καὶ σταθερῆς ἀποφάσεώς της.

—Εἶναι στὴν ζωὴ μου, μοῦ ἀποκρίθηκε κάποιος μυστήριο πού κανεῖς δὲν θὰ διαλευκάνῃ ποτέ.

Ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιά μου μὲ συγκίνηση...

»Θὰ ἐπιστρέψω, ὑποσχέθηκε, γιὰτί κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ τρελλὰ καὶ δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ τὸν ἔρωτά σου. Θὰ ἐπιστρέψω μὲ τὴν ἄνοιξη καὶ θὰ εἶναι μεγάλη διασκέδαση καὶ μεγάλη χαρὰ ὁ γυρισμός. Δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ ἡ μέρα πού δὲν θὰ ἔχω πιά ἀνάγκη νὰ λείπω γιὰ μερικοὺς μῆνες ἀπ' τὴν ζωὴ σου. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω πιά. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ χωριστοῦμε.

—Ἄν μ' ἀγαπᾷς ὅμως, γιὰτί μ' ἔγκαταλείπεις;

—Σ' ἐγκαταλείπω ἀκριβῶς γιὰτί σ' ἀγαπῶ, τὸ καταλαβαίνεις;

Μιά σιωπὴ κι' ἕνα ἀπόλυτο μυστήριο πού θὰ διαρκούσαν ἕξη μῆνες.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως, γύρισα σὰν τρελὸς μέσα στὸ ἀτελιέ πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ πίνακες τῆς Ντονατέλλας, μὲ τὸ λεπτὸ, ἀραχνένιο πέπλο της πού εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ φύγω μακριὰ, στὴν τύχη. Ἐνοιωθὰ ὅμως κάτι νὰ μὲ καρφώνῃ ἐκεῖ!

Ἐπεξήγησα νὰ τὴν ξεχάσω καὶ τὸ κατόρθωσα. Ἀρχισα νὰ ἀνταμώνω μὲ τοὺς φίλους μου πού εἶχα ἐγκαταλείψει. Καὶ ξαναβρῆκα τὴν γαλήνη.

Ἐνα πρωὶ ὅμως, μοῦ φάνηκε πὼς ἐμπνοῦσα ἀπὸ ἕνα ὄνειρο, ἀκούγοντας τὴν φωνή της:

—Γεῖά σου, Ἀλμπο! Γεῖά σου!

—Γεῖά σου, Ντονατέλλα!

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ 21 Μαρτίου. Γὰ χελιδνία ξαναγύριζαν, στὴ φωλιά τους μὲ τὴν ἀναγγελία τῆς ἀνοίξεως.

□ □

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο: μυστηριώδης ἀναχώρηση κι' ἐπιστροφή τὴν 21 Μαρτίου. Αὐτὸ γινώσκουν τρία χρόνια στὴν σειρά.

Εἶχα παραδεχτῇ ἐπιτέλους αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ κατάσταση κι' ἴσως νὰ εἶχε τὴν γοητεία της γιὰτί ἀνανέωνε κάθε χρόνο τὴν δροσερότητα τοῦ ἔρωτός μας ὅπως ἀνανεώνεται ἡ γῆ ὅταν ἀπάνω της ἀρχίζουν νὰ φυτρώνουν τὰ λουλούδια!

Μιά βδομάδα ἤθελε αὐτὴ τὴν χρονιά γιὰ νὰ γυρίσῃ. Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ νὰ συνδεθῶ γιὰ πάντα μαζί της, νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

Μάταια ὅμως περίμενα τὸ χαρούμενο κάλεσμά της τὸ πρωὶ τῆς 21 Μαρτίου. Κι' οὔτε τὴν ἐπομένη φάνηκε τὸ χελιδνί μου στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ. Πέρασε κι' ἡ ἐπομένη βδομάδα καὶ αἰγὰ-αἰγὰ μὲ κυρίεψε ἕνα φριχτὸ προαισθημα πού μὲ βύθισε στὴν πὶο μαύρη ἀπελπισία.

Δὲν ξέρω γιὰτί, ἕνας βραχνᾶς μὲ τίναζε, περασμένα μεσάνυχτα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, λουσιμένο στὸν ἰδρώτα. Εἶχα τὴν προαισθησὴ μιάς μεγάλης, ἀνεπανόρθωτης συμφορᾶς κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἡ ἀγωνία μου μεγάλωνε, πὶο βασανιστικὴ, πὶο ἐκνευριστικὴ, πὶο ἐφιαλτικὴ...

Μόνο τὴν 3 Ἀπριλίου ἦρθε σὰν κεραυνὸς τὸ τραγικὸ γράμμα. Ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα σανατόριο τῆς Ἑλβετίας καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἐκπληρώνω μιά θλιβερὴ ἀποστολὴ πού μοῦ ἀνέθεσε ἡ Ντονατέλλα, πού ἐσφύχησε τὴν προηγούμενη νύχτα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ δυστυχισμένη ὑπαρξὴ ἐρχόταν κάθε χρόνο γιὰ ἕξη μῆνες στὴν κλινικὴ μου γιὰ νὰ θεραπευθῇ τοὺς καταστραμμένους πνευμονέας της. Ἦταν τὸ μυστικὸ της, τὸ δρᾶμα της. Ἦθελα νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεῖς. Ἦθελε νὰ θεραπευθῇ μὲ κάθε θυσία, καθὼς ἔλεγε, τώρα εἶχε βρῇ τὴν εὐτυχία. Δὲν τὸ ἐπέτυχε. Ἡ Ντονατέλλα ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ στὸ μικρὸ κοιμητήριό τοῦ Νταβὸς. Θάρρος, κύριε».

Ἄδελφὴ Μάρτια.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΝΤΑΜΙ

Τελευταία ὥρα

του Χόλλυγουντ

Λουλούδια ζωντανά και ψυχή: Η μελαχροινή Γκαίηλ Πάτρικ, άριστερά, επέτυχε μιὰ πρωτότυπη λουλουδένια διακόσμηση των μαλλιών της. Θανυμάστε τώρα και την κλασική Σπανιόλα: την Γκλάντυς Σουάροτ (δεξιά) με τὸ θαυμασιο χαμόγελο και τὸ φλογερὸ βλέμμα.

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Χιού Ουάλπολ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὸ Χόλλυγουντ κι' ἔμεινε ἐκεῖ δεκαοκτὼ μῆνες γιὰ νὰ γράψῃ τοὺς κινηματογραφικοὺς διαλόγους διαφόρων φιλολογικῶν φιλμ, πλέκει τὸν πανηγυρικό του Χόλλυγουντ.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πόλεις τοῦ κόσμου λέγει ὁ Ουάλπολ. Μέσα σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, μπορείτε νὰ δῆτε ἓνα αὐτοκίνητο γεμάτο ἀστυνομικοὺς νὰ καταδιώκῃ ἓνα αὐτοκίνητο κλεμμένο, ἐνῶ τὸ κλάξον του σφυρίζει δαιμονιαδῶς· μέσα σ' ἓνα ρεσταυράν σὶκ ἓναν τζέντλεμαν νὰ δίνη γροθιές σ' ἓναν ἄλλον τζέντλεμαν· μιὰ διάσημη στάρ νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμοὺς μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ὅταν ὅμως μένει κανεὶς ἐκεῖ ἓνα χρόνο, βεβαιώνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει πόλις πιὸ φιλόξενη, πιὸ ἡρεμὴ, πιὸ αξιοσέβαστη.

Ἐπιθυμεῖτε βέβαια νὰ δῆτε τοὺς στάρ. Μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ στούντιο: μπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ στὸ Χόλλυγουντ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ μέσα. Τὰ στούντιο εἶναι κάστρα ἀπόρρητα πού φυλάγονται ἀγρυπνά.

Ἄν κάνετε περιπάτους θὰ συναντήσετε ἀσφαλῶς στὸ δρόμο τὸν Ουάλλας Μπῆρυ, τὴν Μαίη Οὐέστ, τὸν Ντίκ Γόουελ, τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, τὴν Καρόλ Λομπάρ.

Μὴν ὑπολογίζετε πολὺ ὅτι θ' ἀντικρύσετε τὴν Γρέτα Γκάρμπο.

Γύρω ἀπὸ τὰ τετραῖν τοῦ πόλο, θὰ συναντήσετε τὸν Κλάρκ Γκάιμπλ.

τὴν Μάτζ Έβανς καὶ τὸν Ρόμπερτ Ντογκόμερυ.

ΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ

Ἡ χαριτωμένη Γαλλίς πρωταγωνίστρια Σιμόνη Σιμόν πού βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ ἀρκετῶν μηνῶν, παρεκάλεσε ἓνα γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ νὰ διαφεύσῃ τίς διαφορὲς φήμες πού κυκλοφοροῦσαν εἰς βάρος της.

Πράγματι, εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἡ ἑταιρία πού εἶχε προσκαλέσει τὴν Σιμόνη Σιμόν στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔμεινε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ αὐτὴν καὶ ὅτι ἡ συμπαθέστατη νεαρὴ ἡθοποιὸς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Εὐρώπῃ ἀπρακτῇ. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν ὅτι ἡ Σιμόνη τασκώθηκε μὲ τὸν σκηνοθέτῃ καὶ θέλησε νὰ φύγῃ.

Τώρα ἡ Σιμόνη Σιμόν διαφεύδει κατηγορηματικῶς ὅλες αὐτὲς τίς διαδόσεις.

«Ἄν δὲν ἐγύρισα» ἀκόμη κανένα φιλμ στὴν Ἀμερικὴ, λέγει, δὲν φταίει οὔτε τὸ στούντιο, οὔτε ἐγώ. Ὁ ἔνοχος εἶναι τὸ κλίμα τῆς Καλλιφορνίας. Μερικοὶ ὁργανισμοὶ δὲν τὸ ἀνέχονται εὐκολα κι' ἐμένα μὲ πείραξε τρομερὰ στὴν ἀρχή. Τώρα ὅμως ὅλα πέρασαν: εἶναι λίγος καιρὸς πού βγῆκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ τώρα θ' ἀρχίσω νὰ γυρίζω τὸ φιλμ «Ματούρα», τοῦ ὁποῖου διαβάζω τὸ σενάριο τίς μέρες αὐτές.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ταινίας αὐτῆς διαδραματίζεται σ' ἓνα παρθεναγωγεῖο καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶχε στὴν Εὐρώπῃ μεγαλειότερη ἀκόμη ἐπιτυχία κι' ἀπὸ τὸ περίφημον φιλμ «Παρθένες μὲ στο-

λή». Ἐγὼ πολλὰς ἐλπίδες...».

Ἄς εὐχηθῶμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς «περαστικά» καὶ «καλὴ ἐπιτυχία» στὴ μικροῦλα Σιμόνη Σιμόν, τὴν ἐξαισία καὶ χιμαιρικὴ «Πούκ» τοῦ «Λάκ-ὦ-ντάμ» πού μᾶς εἶχε συγκινήσει τόσο, ὅταν παίχτηκε κι' ἐδῶ...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΖΕΥΓΗ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου δὲν θεωροῦνται καλοὶ σύζυγοι. Τὰ διαζύγια διαδέχονται τοὺς γάμους μέ... κινηματογραφικὴ ταυτότητα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις, πού ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα.

Εἶται, θεωροῦνται σήμερα ὡς εὐτυχισμένοι σύζυγοι οἱ ἐξῆς:

Ὁ Ἐρρολ Φλὺν καὶ ἡ Λιλὴ Νταϊτά. Ὁ Σάρλ Μπουαγιέ καὶ ἡ Πάτ Πάτερσον. Ὁ Λιού Ἀύρες καὶ ἡ Τζίντζερ Ρότζερς. Ὁ Ἄλ Τζόλσον καὶ ἡ Ροῦμπυ Κήλερ. Ὁ Γιάν Κηπούρα καὶ ἡ Μάρθα Έγκερθ. Ὁ Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ καὶ ἡ Νόρμα Σήρερ. Ὁ Ροῦντολφ Ζίμπερ καὶ ἡ Μαρλένε Ντήτριχ. Ὁ Ζάν Μυρά καὶ ἡ Ἀναμπελλά. Ὁ Ἀττίλλας Χέρμιπγκερ καὶ ἡ Πάουλα Βεσσελύ.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Ὅπως εἶχαμε γράψῃ ὁ Πιέρ Μπλανσάρ, ἐτιμήθη τὸν περασμένον Αὐγουστο μὲ τὸ κύπελλον Βόλπι γιὰ τὴν ὑπέροχην ἑρμηνεία τοῦ ρόλου τοῦ Ρασκόλνικωφ στὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Δοστογιέφσκ «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία».

Τὸ κύπελλο αὐτὸ τοῦ ἐπεδόθη ἰδιοχείρως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν κόμητα Βόλπι, στὴν αἴθουσα τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας τοῦ Παρισιῶ, παρουσία τῆς Αὐτοῦ ἐξοχότητος τοῦ

κ. Τσερούτι, πρέσβους τῆς Ἰταλίας στὴ Γαλλία.

Τὸ δίπλωμα πού συνοδεύει τὸ Κύπελλον Βόλπι ἀναφέρει ὅτι ὁ Πιέρ Μπλανσάρ «μὲ ὑπέροχον τέχνην, ἐντελῶς προσωπικῇ, ἀπέδωσε εἰς τὸ φιλμ «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία» τὴν τραγικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ρασκόλνικωφ, ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν ἐφιάλτην τῶν τύψεων».

Λεπτὸν σοβαρὸς, ντυμένος μ' ἓνα κοστοῦμι μπλέ σκούρο, φορώντας ἄσπρα γάντια, ὁ Πιέρ Μπλανσάρ παραλαμβάνει τὸ τρόπαιόν του.

—Θὰ μείνω τρεῖς μῆνες στὴν Ἰταλία τὸ καλοκαίρι αὐτό, εἶπε ὁ Μπλανσάρ σὲ κάποιον δημοσιογράφον, γιὰ νὰ γυρίσω τὸν «Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανόν».

MIENNIEΣ

Τὸ τελευταῖον φιλμ τῆς Καρόλ Λομπάρ ὀνομάζεται: «Ἐρως πρὶν ἀπὸ τὸ πρόγευμα». Πρωταγωνιστεῖ ὁ Πρέστον Φόστερ.

—Ἐνα φιλμ πού εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία παρὰ τὸ κοινότοπον σενάριον χάρις στὸ ἐπιτυχημένον παίξιμον τῶν ἡθοποιῶν καὶ τὴν πολὺ καλὴ σκηνοθεσίαν του εἶναι ἡ ταινία «Μία ὥρα λησμονιάς». Πρωταγωνιστοῦν ὁ Φράνσοις Τόν, ἡ Λορέττα Τιοῦγκ, ὁ Λιούις Στόν καὶ ὁ Ρόλαντ Γιούγκ.

Τὸ ὠραῖο βιβλίον τοῦ Τζαίμς Ὁλιβέρ Κύργουντ «Ἡ τελευταία ὥρα», γυρίστηκε τώρα καὶ σὲ φιλμ. Πρωταγωνιστεῖ ἡ νεαρὴ στάρ Ροσέλ Χοῦντσον μὲ τὸν σκύλλο Μπούκι.

Ὁ Ραῦμόν Ρουλὼ καὶ ἡ Ρενέ Σαίν-Σὺρ πρωταγωνιστοῦν στὴν ταινία «Ἡ καρδιά διευθύνει» πού προεβλήθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὸ Παρίσι μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ Ἰζὶν Πάρκερ κατέπληξε τὸ Χόλλυγουντ τὴν περασμένην ἑβδομάδα μὲ τὸν ἐντελὸς ἑαφνικὸ νόμο της. Ὁ εὐτυχὴς θνητὸς εἶναι ὁ δημοσιογράφος Τζώρτζ Μακντένναλτ.

Ἐσθὴς ὁ Τζάκ Ὁκι παντρεύτηκε τὴν Βόνιτα Βάρντεν μιὰ γνωστὴ καλλονὴ τῆς Νέας Ὠρκης.

Ἐνα ὠραιότατον φιλμ πού προβαλεται ὥρα στὸ Χόλλυγουντ εἶναι ἡ ταινία «Ἐνα βροχερὸ ἀπόγευμα». Πρωταγωνιστοῦν ὁ Φράνσις Λέντερερ καὶ ἡ Ἰντα Λομπίν.

Ὁ περίφημος Τζῶν Μπάρρυμορ παίξει τὸν ρόλον τοῦ «Μερκούτιου» στὴν ταινία τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» τοὺς ὁποῖους ὑποδύονται ὁ Ἄλβυ Χόβαρτ καὶ ἡ Νόρμα Σήρερ.

—Τὸ πρῶτον βραβεῖον γιὰ τὴν καλύτερην ἑρμηνείαν ρόλου τοῦ 1935, ἀπενεμήθη στὴν συμπαθέστατην στάρ τῆς «Ἑταιρείας Γουῶρνερ» Μπέττε Ντάβις, γιὰ τὸν ρόλον της στὴν ταινία «Ἐπι-

κιδυνος». Τὸ πρῶτον ἀνδρικὸν βραβεῖον ἀπενεμήθη στὸν Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν γιὰ τὴν θαυμάσια ἑρμηνείαν τοῦ ρόλου του στὰ φιλμ «Κατάσκοπος».

—Ὁ περίφημος σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα γυρίζει τώρα τὴν ταινία «Ὁ κύριος Ντήντς πηγαίνει στὴν πόλιν» μὲ τὸν Γκάρυ Κούπερ, τὴν Τζίν Ἀρθουρ καὶ τὸν Τζώρτζ Μπάνκροφτ.

Λουλούδια ζωντανά και ψυχή: Ἡ ξανθὴ ὁμορφιά τῆς Ἄνν Χάρντιγκ ἀναδεικνύεται ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ δύο λευκὰ μπουκετάκια. —Ἡ ἀσύγκριτη Γκρέτα Γκάρμπο πού λανσάρει τὴ μόδα τῶν λουλουδιῶν στὰ μαλλιά, στὴν τελευταία ταινία της «Ἄννα Καρανίνα».

Δύο το αριστούργημα γυναίκες

Ο Μπέργκ βλέποντας ότι δεν θα την κάταφερνε την Ζυλιάν, προσπαθεί τώρα να την εκθέσει και να εξαφανιστεί μαζί την απόδειξη της πλαστογραφίας του, σ' ό,τι αφορά την διαθήκη για τον μικρό Γαβριήλ... Ρίχνει το έγγραφο μαζί με το γράμμα της μητέρας την Ζυλιάν προς τον αυλόρχη στη φωτιά. Ο τελευταίος αυτός δεν άργει να εμφανισθεί και να μάθει τι έγινε. Ένθ' μιλούν μπαίνει ο Μαινάου. Κάτι καταλαβαίνει και ρωτά τον θείο του για να μάθει. Ο αυλόρχης κατηγορεί την Ζυλιάν.

16.

(Η συνέχεια)

Πρέπει να ομολογήσω, ότι πείραξα λίγο την θάρσην εξ αιτίας αυτής της επιστολής και ίσως να σκέφθηκε ότι το καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν να εξαφανιστεί το γράμμα αυτό. Ήταν μόνη εδώ... Οι ευνοϊκές περιστάσεις αποτελούσαν, φαίνεται, έναν ισχυρό πειρασμό. Με λίγα λόγια το γράμμα, για το οποίο ενδιαφερόμουν τόσο, ρίχτηκε στην φωτιά, στο τζάκι αυτό. Τι λές εσύ γι' αυτό; Δυστυχώς παρατήρησα ότι το κλειδί μου έλειπε και ο κ. Μπέργκ προσφέρθηκε φιλικά να έλθω να το πάρω και η καλωσύνη του τον έφερε να γίνει άθελά του μάρτυς του πράγματος. Όταν, ανήσυχος για την άρρογορία του κ. Μπέργκ, ήλθα εδώ να τον αναζητήσω, βρήκα τον εντιμότατο φίλο μου κοντά στο τζάκι να κατέχειται από μεγάλη συγκίνηση, ενώ η θαράνη προσπαθούσε — αλλά πολύ αργά — να φύγει καθώς με είδε. Κόπταξε. Τον τσιτάρι που είναι ανοιχτό ακόμα, βεβαιώνει τους λόγους μου.

Η Ζυλιάν αποφασισμένη να αντιμετωπίσει γενναία την επίθεση έκανε ένα βήμα προς τον σύζυγό της. —Ούτε λέξη Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου σηκώνοντας επιτακτικά το χέρι του. "Αφίσε σε παρακαλώ. Μην υπερασπίζεσαι, γιατί αυτό θα ήταν μια άνωφελής ταπείνωση. Ο θείος μου τα βλέπει όλα με τα δικά του μάτια... Δεν άγγιξες αυτό το χαρτί, το ξέρω, και αλλοίμονο σε κείνον που θα τολμούσε να ξαναπεί μια τόσο ελεεινή κατηγορία. 'Αλλά δεν μπορώ να κρύψω την έκπληξη που νοιώθω, γιατί σε βρίσκω εδώ — αυτήν την ώρα. —"Α! "Α! είπε ο αυλόρχης, γελώντας. Βλέπω πως κι' οι δύο μας άρχίζουμε από την ίδια σκέψη... Χμ!

—"Η ώρα, κατά την οποία παίρνομε το τσάι, άργει ακόμα! είπε ο Μαινάου σε τόνο πάντοτε ψυχρό, χωρίς να δώσει προσοχή στην διακοπή. Δεν ήταν δυνατόν να εργάζεσαι με το λίγο αυτό φως.

—Ούτε λέξη Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου σηκώνοντας επιτακτικά το χέρι του. "Αφίσε σε παρακαλώ. Μην υπερασπίζεσαι, γιατί αυτό θα ήταν μια άνωφελής ταπείνωση. Ο θείος μου τα βλέπει όλα με τα δικά του μάτια... Δεν άγγιξες αυτό το χαρτί, το ξέρω, και αλλοίμονο σε κείνον που θα τολμούσε να ξαναπεί μια τόσο ελεεινή κατηγορία. 'Αλλά δεν μπορώ να κρύψω την έκπληξη που νοιώθω, γιατί σε βρίσκω εδώ — αυτήν την ώρα. —"Α! "Α! είπε ο αυλόρχης, γελώντας. Βλέπω πως κι' οι δύο μας άρχίζουμε από την ίδια σκέψη... Χμ!

—"Η ώρα, κατά την οποία παίρνομε το τσάι, άργει ακόμα! είπε ο Μαινάου σε τόνο πάντοτε ψυχρό, χωρίς να δώσει προσοχή στην διακοπή. Δεν ήταν δυνατόν να εργάζεσαι με το λίγο αυτό φως.

—Ούτε λέξη Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου σηκώνοντας επιτακτικά το χέρι του. "Αφίσε σε παρακαλώ. Μην υπερασπίζεσαι, γιατί αυτό θα ήταν μια άνωφελής ταπείνωση. Ο θείος μου τα βλέπει όλα με τα δικά του μάτια... Δεν άγγιξες αυτό το χαρτί, το ξέρω, και αλλοίμονο σε κείνον που θα τολμούσε να ξαναπεί μια τόσο ελεεινή κατηγορία. 'Αλλά δεν μπορώ να κρύψω την έκπληξη που νοιώθω, γιατί σε βρίσκω εδώ — αυτήν την ώρα. —"Α! "Α! είπε ο αυλόρχης, γελώντας. Βλέπω πως κι' οι δύο μας άρχίζουμε από την ίδια σκέψη... Χμ!

—"Η ώρα, κατά την οποία παίρνομε το τσάι, άργει ακόμα! είπε ο Μαινάου σε τόνο πάντοτε ψυχρό, χωρίς να δώσει προσοχή στην διακοπή. Δεν ήταν δυνατόν να εργάζεσαι με το λίγο αυτό φως.

—Τι κωμωδία! φώναξε ο αυλόρχης. Ραούλ μη γελαστής από τα τεχνάσματά αυτής της θεατρίνας!

—"Αρκεί, κύριε αυλόρχη! είπε ο κ. Μπέργκ με επιτακτικό τόνο. "Η νέα αυτή είναι πάρα πολύ δυστυχισμένη και, με κίνδυνο να προκαλέσει νέες εναντίον μου κατηγορίες και ταπεινές συκοφαντίες ή λύπη που νοιώθω γι' αυτήν, δεν θα παραδεχθώ πια να κατηγορηθούν, ακόμα και με μια λέξη την αθωότητά της. Είναι υπό την προστασία μου!

—Και σεις, κύριε, τώρα ούτε μια λέξη περισσότερη! είπε η Ζυλιάν ενώ σηκώθηκε επιβλητική. Δεν ανέχομαι να με θαράνη μια συμπάθεια που φαίνεται σαν συνενοχή, κι' ούτε δέχομαι μια προστασία που την θεωρώ σά βουτιά. "Ο θεατρίνος κύριε αυλόρχη, είνε εκεί κοντά σας!... Είναι ο έμπιστος και φίλος σας. Βάλτε τον να σας διηγηθώ — όπως θέλει αυτός — τα γεγονότα, που έγιναν πριν να έλθετε εδώ. Πιστέψτε, τι του άρσει να σας πει και ό,τι σας άρει να πιστέψετε. "Όσο για μένα δεν θα πω ούτε μια λέξη για να δικαιολογηθώ... "Η δικαιολογία είναι πάντοτε μια ταπείνωση... "Όσο για την προστασία του φίλου σας, την αποκρούω και την περιφρονώ... Και αν δεν βρω προσταγή έναντιόν σας, έναντιόν αυτού, έναντιόν όλου του κόσμου... Εί! τότε!... φθάνω εγώ για τον έαυτό μου, σαν αληθινή σπόγγος των Τράχημπεργκ!

Στράφηκε και στάθηκε μπροστά στον σύζυγό της, θυβίζοντας τη ματιά της στη δική του.

—Φεύγω. Μαινάου, είπε με φωνή τακτισμένη, που έρχοταν σε αντίθεση προς τα λόγια που είχε πει πρό ολίγου. Πριν από λίγες μέρες θα μπορούσα να φύγω από το Σόνθερθ χωρίς να αναγκασθώ να προφέρω μια λέξη για να υπερασπισθώ μπροστά σου για τις προσβλητικές κατηγορίες. Τώρα δεν θέλω να αποδείξω την αθωότητά μου, φανερώνοντας προφορικά ή έγγραφως πως έγιναν τα πράγματα. 'Αλλά έχω αδελφό και αδελφή. Από αυτούς θα μάθεις όλη την αλήθεια.

Πέρασε την αίθουσα και έφθασε στον διάδρομο.

Ο αυλόρχης θέλησε να προλάβει τον Μαινάου:

—Γιά όνομα του Θεού, Ραούλ! "Όχι σκάνδαλο!... Δεν θα δώσης πίστη στις δολοπλοκίες της αντίξας αυτής κόρης της Τράχημπεργκ. Σε εξορκίζω στη μνήμη του πατέρα σου, να μην άφισης να σε προκαταλάβουν έναντιόν του πιστού, του δοκιμασμένου, του καλλίτερου φίλου του σπιτιού μας! "Ω! Θεέ μου!... 'Αγαπητέ μου κύριε Μπέργκ, στρίψτε με, οδηγήστε με γρήγορα στο δωμάτιό μου... 'Υποφέρω πολύ! πρόσθεσε την ώρα που η πόρτα κλεινόταν πίσω από την Ζυλιάν.

μα της Ε. ΜΑΡΡΙΤ οι γαπούν... ΔΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

Οι δύο κωμωδοί ήταν άντάξιοι ο ένας του άλλου. Η εαφνική εκείνη αδιαθεσία κρίθηκε απαραίτητη για ν' απαλλάξει τον δοκιμασμένο φίλο από τις επιθέσεις του Μαινάου.

Παλαιόντας με τα δάκρυα που την έπνιγαν, η Ζυλιάν πήγε στο διαμέρισμά της. Οι τρεις άνδρες, τους οποίους άφισε μαζί, θα θρυσκόταν χωρίς άμφοβία, σε δύσκολη θέση ο ένας απέναντι του άλλου. 'Αλλά αυτό θα διαρκούσε μόλις λίγες μέρες και ύστερα η συνήθεια του να ζουν μαζί, οι κοσμικοί τύποι θα ισοπέδωναν τις έχθρότητες και η γαλήνη θα έπακολουθούσε... Ποιος θα θυμότανε πια την χωρισμένη γυναίκα;

Μπροστά στους μεγάλους καθρέφτες της τουαλέτας οι λάμπες ήταν αναμμένες. Η "Αννα, η κάμαριέρα νόμισε ότι η κυρία της θα άλλαζε τουαλέτα πριν από το τσάι και είχε έτοιμάσει ό,τι χρειαζόταν. Η Ζυλιάν όμως της είπε να φύγει και κλείδωσε την πόρτα.

Τα παράθυρα ήταν κλειστά. Μόνο στο σαλόνι ήταν ανοιχτά. Αυτά τα έκλεινε πάντοτε μόνη της η Ζυλιάν από φόβο μήπως κανένα απρόσεκτο χέρι πειράξει τα λουλούδια που ήταν εκεί. Ο ούρανός ήταν σκοτεινός και ο αέρας φουσούσε τόσο, που κάποτε διέκοπτε την βροχή.

Η Ζυλιάν έμεινε για μια στιγμή μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο... Χωρίς να θέλη αισθάνθηκε ρίγος. Παρ' όλη την μπόρα που είχε ξεσπάσει, έπρεπε να φύγει αμέσως. "Ηθελε να άφιση το Σόνθερθ με τόση προφύλαξη, ώστε κανείς να μη μαντέψει την ώρα που θα έφευγε. Δεν μπορούσε να περάσει μια νύχτα ακόμα κάτω από την στέγη εκείνου που υποπευόταν, κατηγορούσε και καταδίκαιε τόσο γρήγορα, εκείνου που ενώ ήταν τόσο ζηλότυπος για την τιμή του, δεν πίστευε για την τιμή του άλλου, και ο οποίος από την παρουσία μιας γυναίκας σε ένα δωμάτιο όπου δεν έμενε συνήθως έβγαζε το συμπέρασμα ότι μπορούσε η γυναίκα εκείνη να δεχτεί μια συνέντευξη. Είχαν φορτώσει στο κεφάλι της όλες τις κατηγορίες, τις πιο ύβριστικές, και χάρις στην δολία δεξιότητα του κ. Μπέργκ έβλεπε τον έαυτό της σε δύσκολη θέση για να δικαιολογηθεί. Μόνο μια γυναίκα πονηρή και επιδέξια μπορούσε να παλαίση με τέτοιους όρους. Αυτή ήταν ανίκανη να παλαίση με πονηρία και πλάγια μέσα. Δεν υπήρχε λοιπόν παρά μια θεραπεία: Να φύγει, να πάει κοντά στον αδελφό και την αδελφή της και να τους αναθέσει να την δικαιολογήσουν.

Εκλείσε το παράθυρο και κατέβασε τις κουρτίνες. Έξαφνα δήματα σταθερά και θιαστικά διέσχισαν το γειτονικό δωμάτιο και ένα επιτακτικό χέρι έπιασε το πόμολο. 'Αλλά το σαλόνι ήταν κλειδωμένο... Η Ζυλιάν έπιασε με τα δύο χέρια την καρδιά της... Ήταν ο

Μαινάου και ζητούσε να την δει! "Όχι, για κανένα λόγο δεν ήθελε να τον συναντήσει πια. Χτύπησαν στην πόρτα.

—Ζυλιάν!... "Ανοινοίξε! Έλεγε μια προστακτική φωνή. Εκείνη έμεινε ακίνητη κρατώντας την αναπνοή της να μην προδοθεί. Την κάλεσε δύο φορές και προσπάθησε με βία ν' ανοίξει. Κατόπι των άκουσε ν' έπομακρυνεται και ν' ανοίγει την πόρτα του γειτονικού δωματίου... Η πόρτα εκείνη δεν έκλεισε πάλι... Ο Μαινάου χωρίς άλλο εξαγριωμένος δεν φρόντισε να την ξανακλείσει.

Στενάζοντας πήγε πάλι στην τουαλέτα. Γιατί έκλαιε; Τα δάκρυα εκείνα ήταν έκαναν να ντρεπεται. 'Υπάρχει στον κόσμο πράγμα πιο αινιγματικό, πιο ανακόλουθο και γεμάτο αντιθέσεις, από αυτός.

"Ανοίξε το κουτί με τα κοσμήματα και τα μέτρησε, σύμφωνα με τον κατάλογο που είχε κάμει. Το ίδιο έκαμε και για τα χρυσά νομίσματα, που δεν είχε άγγιξει. Τα κλείδωσε και έκλεισε το κλειδί μέσα σ' ένα φάκελλο με την διεύθυνση του Μαινάου. Κατόπι μάζεψε τα λίγα πράγματα που της άνηκαν και που τ' άγαπούσε.

Δύο ώρες περίπου χρειάστηκαν για τις ετοιμασίες αυτές. "Ανασήκωσε τις κουρτίνες του μπλε σαλονιού. Η βροχή εξακολουθούσε όχι πια όμως τόσο δυνατά.

Ήταν καιρός να φύγει. Φόρεσε ένα σκούρο από φόρεμα, έριξε από πάνω ένα επανωφόρι και έβαλε στο κεφάλι της ένα καπουσόν. Κλαίοντας μπήκε στο δωμάτιο του Λέο και ακούμπησε το μανουλό της στο μαξιλάρι του μικρού. Την ώρα εκείνη ο μικρός θα ήταν στο δωμάτιο του παππού του και δεν θα υποπευόταν τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της νέας μητέρας του, γιατί έπρόκειτο να την άφιση.

Εσύρε με προσοχή τον σύρτη της πόρτας, πέρασε σιγά στο γειτονικό δωμάτιο και άνοιξε την πόρτα του προθαλάμου... Εκεί στάθηκε θαμβωμένη και ταραγμένη. Λογάριαζε να βρή σκοτάδι και το δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο από φως. Δεν έκανε άλλο βήμα. Στάθηκε φοβισμένη, τα μάτια της έμειναν προσηλωμένα στο κοίλωμα του παραθύρου, όπου ο Μαινάου περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα.

—Μέ έκαμες να περιμένω πολλή ώρα, Ζυλιάν! είπε σε τόνο φυσικό, σαν να έπρόκειτο να πάνε κάπου μαζί.

"Αλλά μιλώντας πήγε στην πόρτα του προθαλάμου και την έκλεισε. Ήταν φανερό, ότι έως την στιγμή εκείνη την κρατούσε ανοιχτή για να μπορεί να βλέπει και την πόρτα της τουαλέτας.

—Σκοπεύεις να κάνεις κανένα περίπατο; είπε με τον συνήθη ειρωνικό τόνο του.

"Αλλά μια λάμψη όργης άστραψε στο βλέμμα του.

—"Ετσι φαίνεται! είπε η Ζυλιάν διευθυνόμενη προς την πόρτα.

—Παράξενη ιδέα!... Μ' αυτόν τον καιρό... Δεν άκουες την καταιγίδα που μαίνεται; Δεν θα μπορούσε να φθάσει ως τις πρώτες πρασιές. "Όλες οι δενδρο-

"Εμεινε ακίνητη κρατώντας την αναπνοή της.

πο μια γυναικεία καρδιά; Η καρδιά εκείνη δεν χτυπούσε την στιγμή αυτή τόσο, ώστε να σπάσει και δεν πνιγόταν από ανυπόφορο σφιγμένο; "Εκρυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της, αν και ήταν μόνη. Φοβόταν μήπως κανένα ειρωνικό βλέμμα τρυπώντας τους τοίχους μπορούσε να δει στο πρόσωπό της την έκφραση της λυπημένης ψυχής της. Πέρασε ο καιρός που μπορούσε να κρύψει από τον έαυτό της εκείνο που αισθανόταν. "Αν εκείνος έμπαινε εκείνη την στιγμή, αυτή θα είχε την αδυναμία να του πει:

"Φεύγω, είναι αλήθεια, αλλά ξέρω και αισθάνομαι ότι δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!"

Τι θρίαμβος αυτό για τον άνδρα που ήταν πλασμένος από εγωισμό και ματαιοδοξία! "Ωρισμένως καμμία γυναίκα δεν μπορούσε να ξεφύγει από την επιβολή του. Και αυτή ακόμη η περιφρονημένη γυναίκα, αυτή που υποσχέθηκε να την μεταχειρίζεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην τον έρωτευθαι, αυτή την οποία πήρε από την οικογένειά της και την έβαλε κοντά του μόνο από μανία εκδικήσεως, και αυτή ακόμη η γυναίκα ήταν έτοιμη να τα ξεχάσει όλα και να του πει:

"Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!"

"Όμως όχι! Δόξα τω Θεώ, εκείνος είχε φύγει. Δεν έμαθε την μάχη που έγινε μέσα στην ψυχή της.

Μια παράδοξη έκφραση στενοχώριας φάνηκε τώρα στο πρόσωπό της. "Εφερε στο νοῦ της την εικόνα του Μαινάου την ώρα που έδινε το χέρι του στην δουκίσσα, για να την βοηθήσει ν' ανεβεί σ' άμαξι. Στην γυναίκα που τον άγαπούσε και που την άγαπούσε βεβαία και αυτός.

"Ανοίξε το κουτί με τα κοσμήματα και τα μέτρησε, σύμφωνα με τον κατάλογο που είχε κάμει. Το ίδιο έκαμε και για τα χρυσά νομίσματα, που δεν είχε άγγιξει. Τα κλείδωσε και έκλεισε το κλειδί μέσα σ' ένα φάκελλο με την διεύθυνση του Μαινάου. Κατόπι μάζεψε τα λίγα πράγματα που της άνηκαν και που τ' άγαπούσε.

Δύο ώρες περίπου χρειάστηκαν για τις ετοιμασίες αυτές. "Ανασήκωσε τις κουρτίνες του μπλε σαλονιού. Η βροχή εξακολουθούσε όχι πια όμως τόσο δυνατά.

Ήταν καιρός να φύγει. Φόρεσε ένα σκούρο από φόρεμα, έριξε από πάνω ένα επανωφόρι και έβαλε στο κεφάλι της ένα καπουσόν. Κλαίοντας μπήκε στο δωμάτιο του Λέο και ακούμπησε το μανουλό της στο μαξιλάρι του μικρού. Την ώρα εκείνη ο μικρός θα ήταν στο δωμάτιο του παππού του και δεν θα υποπευόταν τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της νέας μητέρας του, γιατί έπρόκειτο να την άφιση.

Εσύρε με προσοχή τον σύρτη της πόρτας, πέρασε σιγά στο γειτονικό δωμάτιο και άνοιξε την πόρτα του προθαλάμου... Εκεί στάθηκε θαμβωμένη και ταραγμένη. Λογάριαζε να βρή σκοτάδι και το δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο από φως. Δεν έκανε άλλο βήμα. Στάθηκε φοβισμένη, τα μάτια της έμειναν προσηλωμένα στο κοίλωμα του παραθύρου, όπου ο Μαινάου περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα.

—Μέ έκαμες να περιμένω πολλή ώρα, Ζυλιάν! είπε σε τόνο φυσικό, σαν να έπρόκειτο να πάνε κάπου μαζί.

"Αλλά μιλώντας πήγε στην πόρτα του προθαλάμου και την έκλεισε. Ήταν φανερό, ότι έως την στιγμή εκείνη την κρατούσε ανοιχτή για να μπορεί να βλέπει και την πόρτα της τουαλέτας.

—Σκοπεύεις να κάνεις κανένα περίπατο; είπε με τον συνήθη ειρωνικό τόνο του.

"Αλλά μια λάμψη όργης άστραψε στο βλέμμα του.

—"Ετσι φαίνεται! είπε η Ζυλιάν διευθυνόμενη προς την πόρτα.

—Παράξενη ιδέα!... Μ' αυτόν τον καιρό... Δεν άκουες την καταιγίδα που μαίνεται; Δεν θα μπορούσε να φθάσει ως τις πρώτες πρασιές. "Όλες οι δενδρο-

στοιχίες είνε πλημυρισμένες και ή μικρή αυτή ιδιοτροπία μπορεί να σοο στοιχίση κανένα κρυολόγημα.

—Γιατί προσπαθείτε να πείτε κωμωδία; είπε εκείνη με ήρεμία. Ξέρετε ότι δεν πρόκειται περί ιδιοτροπίας. Σας είπα πρό όλγίου, ότι θα φύγω, και φεύγω.

—Αλήθεια; Και φεύγετε έτσι με ένα μικρό θεακώδιο επανωφοράκι στούς ώμους και μίαν όμπρέλλα στο χέρι; Φεύγετε με την άποσκευή αυτή καμιάς πριγκίπισσας μυθιστορήματος, για να πάτε στο Ρούντιοντορφ;

—Εκείνη χαμογέλασε λίγο.

—Όχι! είπε. Πηγαίνω έτσι μόνο έως την πόλη. Το τραίνο περνά στάς δέκα.

—Α Αλήθεια; Πολύ ώραίο. Χαριτωμένο. Οι σταυλοί του Σόνθερβ είνε γεμάτοι άλογα, οι ρεμίζες γεμάτες άμύδια και ή κυρία βαρώνη ξεκινά από το σπίτι της πέξη, γιατί...

—Από την στιγμή που βγήκα από το σαλόνι με την άπόφαση να φύγω άμέσως σήμερα από το σπίτι αυτό, έπαυσα να άποτελώ μέλος της οικογενείας και άπληροεσα στόν έαυτό μου το δικαίωμα να δώσω κάθε διαταγή.

—...Γιατί, είπε ό Μαινάου, συνεχίζοντας την φράση του εκεί που την είχε διακόψει, σαν να ήθελε να δείξη ότι δεν έλαβε ύπ όψιν την άπάντηση της Ζυλιάν, γιατί θα ήταν έξαιρετικά δραματικό και συγκινητικό να διηγούνται αύριο σ' όλη την πόλη: «Αυτή ή καυμένη ή νέα βαρώνη Μαινάου! Την έκαναν να υποφέρει τόσα στο Σόνθερβ, ώστε έφυγε την νύχτα... Κάτω από την καταιγίδα, χωρίς να ξέρη τόν δρόμο, περιπλανήθηκε στο δάσος. Την βρήκαν κάτω από ένα δέντρο, με τα μάτια κλειστά και στο χλωμό πρόσωπό της όψη... τα ίχνη τών κακώσεων που ύπστη... τα όραία μαλλιά της ήταν ματωμένα.»

Της άπέλεισε την διάβαση γιατί ή Ζυλιάν έκαμε μιά κίνηση προς την πόρτα.

—Να έχρη τόση αντίληψη και τόση κρίση σε όλα, και να φανταστεί τόσο άφελής, είναι άπίστευτο, Ζυλιάν!

Κάθε έκφραση ειρωνείας είχε λείψει.

—Σκέπτεσαι σάν άνδρας, εξακολουθούσες εκείνος, και ωστόσο φέρεσαι σάν παιδάκι. Όταν πρόκειται να πής την αλήθεια ή να βοηθήσης κάποιον, βρίσκεις μέσα σου το θάρρος μιάς ήρωίδος... Αλλά όταν πρόκειται για σένα, μόλις έχεις την γενναιότητα ενός πουλιού. Είσαι άθώα και φεύγεις! Δεν ξέρεις ότι ή φυγή αυτή θα στρέψη έναντιόν σου την κρίση όλων, που θα σε θεωρήσουν ένοχη. Μιά γυναίκα που φεύγει την νύχτα από το σπίτι του συζύγου της, είναι και μένει μιά φουγά. Η λέξη αυτή χτυπά άσχημα στο αυτί σου. Σε θίγει! Αλλά δεν είναι στο χέρι μου να μην την πω...

—Έπιασε το χέρι της που είχε στο πόμολο της πόρτας. Αλλά το έκρατούσε τόσο δυνατά, ώστε δεν μπορούσε να το άποσπάση παρά μεταχειριζόμενος θία. Τά χαρακτηριστικά του Μαινάου συζήσθηκαν ξαφνικά και έδειξαν τόσο θυμό, που ή Ζυλιάν θα τρώμαζε άν δεν είχε πάρει πιά την άπόφασή της.

—Ξεγνάτε, το άπήντησε με σταθερότητα, ότι σας ειδοποίησα για την άναχώρησή μου μπροστά σε δυο μάρτυρες και ότι συγχρόνως σας είπα το μέρος στο όποιο πηγαίνω. Λοιπόν, ή πράξις μου δεν είναι νυχτερινή φυγή, που δικαίως στιγματίζεται μιά γυναίκα. Αν, παρ' όλα αυτά, οι κακές γλώσσες άκο-

νισθοούν έναντιόν μου... Έστω! Τους συχωρώ εκ τών προτέρων την μικρή λυπη που θα μου προξενήσουν. Αλλά θα έχουν καιρό να μου έπιτεθούν; Δεν πιστεύω. Τι σημασία έχει το πρόσωπό μου, στόν κόσμο που φλυαρεί και κακολογεί; Δεν είμαι τόσον ματαιόδοξη, ώστε να πιστεύω ότι μπορούν να άσχολούνται με μένα... Και με την καλλίτερη δυνατό θέληση δεν θα ύπάρχη θύμα κακολογίας, γιατί θα έξαφανισθώ τελείως. Και τώρα, σας παρακαλώ, άφίστε να φύγω. Σας χαιρετώ, Δεν είμαστε ούτε ένας ούτε ό άλλος άισθηματικό.

—Όχι... Έγώ μόνο, δυστυχισμένο άσυνεπές πλάσμα, έχω μέσα μου, στο στήθος μου, κάτι που τολμά να πονή και να φωνάζη... ψιθύρισε ό Μαινάου.

—Αποσπρήθηκε από την πόρτα.

—Ο δρόμος είναι έλεύθερος, Ζυλιάν. Θέλω να πω έλεύθερος και για τους δυο. Δεν ύπέθεσες, νομίζω, ότι θα σε άφιναν να παρουσιασθής μόνη μπροστά στούς δικαστάς που είναι ήδη άρκετά μεροληπτικοί, και οι όποιοι θα άκούσουν τα παράπονά σου. Θέλεις να υποβάλης τά παράπονά σου στόν άδελφό σου και την άδελφή σου. Καλά... Αλλά θα είμαι παρών, θα παρυστώ στο κατηγορητήριο. Θα παραγγείλω το άμάξι, για να έλθω κι' έγώ μαζί σου. Η Ούλρικ, ή φρόνιμη Ούλρικ θα άποφανθής.

—Μαινάου! τι είναι αυτό που λές; είπε ή Ζυλιάν με τρόμο.

Η κίνηση που έκανε, έκανε να λιθοβυτά μαλλιά της. Έσφιξε τά χέρια επάνω στο στήθος της.

—Υπέφερα πολύ στο σπίτι σας, και όμως δεν θα ήθελα να σας καταδικάσω να έμφανισθής μπρός στο άυστηρό βλέμμα της Ούλρικ μου... Όχι... Δεν θα μπορούσα να το υποφέρω. Τι θα της άπαντήσετε όταν σας ρωτήση γιατί της πήρατε την άδελφή της; Θα της άπαντήσετε: «Νυμφεύτηκα την άδελφή σας για να έκδικηθώ μιάν άλλη γυναίκα; Ο γάμος μου ήταν άποκλειστικώς μιά σκηνή προσωρισμένη να κάμη μεγάλη έντύπωση στην Αύλη της δούκισσας και να θυβίση το έγχειριδιο της ζήλειας στην καρδιά της.»

Ήταν όρθιος έμπρός και χλώμαζε περισσότερο σε κάθε λέξη που άκουε. Σήκωσε άρχα το δεξί χέρι του και μηχανικά, χωρίς να φαίνεται ότι καταλάβαινε τι έκανε, εκούμπωσε το σκακάκι του στο στήθος. Η σιωπή του τόν έκανε να φαίνεται σάν άνθρωπος που ξέρει πολύ καλά, ότι είναι χαμένος και είναι έτοιμος να ύποστη την τύχη του.

—Και τι άκόμα, Μαινάου; εξακολουθούσες εκείνη. Θα άναγκασθής να άπαντήσετε: «Να γιατί πήρα την άδελφή σας. Την έντυσα με θαρύτσια ύφάσματα, την έβαλα στο σπίτι μου, της επέβαλα μιά ζωή όπως κουρδίζουν ένα ρολόι. Ηξερα πολύ καλά ότι ψυχή του σπι-

τιού μου ήταν ένας γέρο άσθενικός, κακός και φαρμακερός. Ηξερα ότι φέροντάς την κοντά του, την έδεναν μ' ένα άμείλικτο εχθρό και ότι για να ύποφέρη την εχθρότητα του την διαρκή, και άχορταγή, ή γυναίκα που πήγαίνα κοντά του έπρεπε να μην έχη άξιοπρέπεια, εύαισθησία, ψυχή. Το ήξερα και εύρισκα φυσικό να άπαιτήσω όλα αυτά από την κούκλα που έφερε το όνομά μου, από το άνδρείκελο που καθόταν στο τραπέζι μου.»

Σώπασε. Δεν είχε δυνάμεις πια. Αλλά είχε πη όλα όσα βαρυναν τόσον καιρό την καρδιά της. Είχε άπαλλαγής από το θάρος τών πόνων και τών ταπεινώσεων, τις όποιες είχε ύποστη.

—Τά είπες όλα, Ζυλιάν; Και μου επιτρέπεις να άπαντήσω στην Ούλρικ; ρώτησε ό Μαινάου με φωνή σβυσμένη και άσυνήθιστη γλυκύτητα.

—Όχι άκόμη! είπε άυστηρά ή Λιάν. Η ψυχή εκείνη, που νόμιζε ότι ήταν άνωτέρα της έκδικήσεως, είχε δοκιμάσει ήδονή άποδίδοντας ψυχρότητα άντι ψυχρότητας και περιφρόνηση άντι περιφρόνησεως. Είχε δοκιμάσει το μεθυστικό αυτό δηλητήριο και έπιμένοντας δεν έννοούσε ότι παρυσύρετο επίσης από ένα θαθόν πόνον, πόνο χαλάρωσης, ό όποιος όμως έπρεπε να μείνη κρυφός.

—Τό δυστυχισμένο αυτό άνδρείκελο, έξηκολούθησε με μεγαλύτερη ζωηρότητα, το όποιο τά χέρια ήσαν καταδικασμένα σε άτέλειωτο κέντημα, και που τά χείλη του έπρεπε να έπαναλαμβάνουν τά ίδια λόγια, διέπραζε, παρά την καλή θέλησή του, μιά άδειότητα. Δεν τελείωσε έγκαιρως την διαμονή του στο σπίτι τών Μαινάου. Πέρασε την εύνοική στιγμή κατά την όποία θα μπορούσε να εξαφανισθής, διατηρώντας την άξιοπρέπεια του και εξ αιτίας αυτής της έλλείψεως τάκτ, σταθερότητος και άποφασιστικότητας, άνάγκασε τους άντιπάλους του να μεταχειρισθούν τά σκληρότερα μέσα και εκείνα άκόμη που θίγουν την τιμή του, για να το άναγκάσουν να τους έπαλλάξη της παρουσίας του.

—Ζυλιάν!

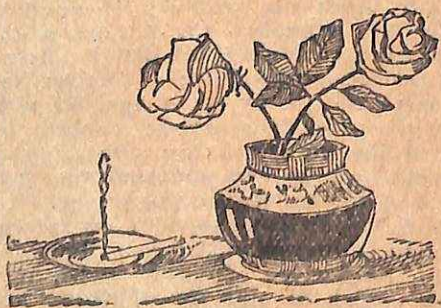
Έσκιψε επάνω της και την κύτταξε οτά θάη τών ματιών.

—Ζυλιάν, πόσο είναι λυπηρό ή ψυχή σου, ή τόνον άγνή, να δέχεται τόσον ταπεινές ύπόνοιες. Έγώ όμως είμαι ό ένοχος. Σε άφήκα μόνη πάρα πολύ καιρό και στην περίπτωση άκόμη που θα μπορούσα να δικαιολογηθώ στην Ούλρικ γι' όλες τις άλλες κατηγορίες, δεν θα μπόρεσω να άποκροσω αυτήν... Ζυλιάν, σε παρακαλώ... Μή κυττάξης έτσι! της είπε, σφίγγοντας τά χέρια της. Αυτές οι συγκινήσεις σε άρραστησαν.

—Τότε άφίστε με! Δεν μπορείτε να ύποφέρετε την θέα ανθρώπου άρρώστου! είπεν ή Λιάν, τραβώντας τά χέρια της.

Έκείνος άπομακρύνθηκε με άποθάρρυνση. Δεν εύρισκε ούτε λέξη για να άμυνθής κατά το μαστιγώματος, που ύφίστατο. Έμενε θωβός μπρός στόν εύθύν εκείνο χαρακτήρα που είχε πικραθής και έγινε κακός από τά θασσινστήρια στα όποια τόν υπέβαλε. Χωρίς ν' άνυίξη το στόμα του, άπλωσε το χέρι προς το κουδοβύ. Αλλά με γρήγορη χειρονομία ή Λιάν τόν κράτησε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ένας θάνατος... μιά ζωή

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΠΙΑ ΛΟΜΙΡΙ

Είχαν γνωρισθής σ' ένα μικρό ξενοδοχείο του βουνού, όπου εκείνος είχε καταφύγει για να άναρρώση από μιά στητική άρρώστεια. Εκείνη είχε άνακαλύψει αυτό το ήσυχο μέρος γιατί άγαπούσε την μοναξιά και την έλευθερία.

Φιλία άναπτύχθηκε μεταξύ τους με άναβάσεις άπάνω στο βουνό, με περιπάτους, με παρατεταμένες συνομιλίες άπάνω στην ταράτσα. Η Λάουρα είχε το χάρισμα να μην άπασχολήται ύπερβολικά με άσκοπες φλυαρίες. Ο Μίνως εύχάριστιόταν να την άκούη να του μιλά για τη ζωή της που δεν ήταν ούτε μελαγχολική ούτε εύχαιρστη: διδασκε ξένες γλώσσες σ' ένα σχολείο της μεγάλης πόλεως. Ζούσε μαζί με τόν χριό άδελφό της και φρόντιζε για τά παιδιά του.

Ο άναρχωνών καμιά φορά εξέφραζε τους πόθους του, μιλούσε για τις άπογοητεύσεις του κι' αν φαινόταν κάπως πικραμένος, ή καινούργια φίλη τόν άνακούφιζε εύθυμα. Όσο περνούσαν όμως οι μέρες το πρόσωπο του Μίνως γινόταν πιο γαλήνιο, σαν να είχε ξαναβρή την πνευματική ίσορροπία μαζί με την σωματική υγεία.

Δυστυχώς όμως έφθασε για την Λάουρα το τέλος τών διακοπών. Την ώρα του χωρισμού κατάλαβαν πόσο ό χωρισμός θα ήταν όδυνηρός και για τους δυο, πώς δεν θα ξεχνιόταν ποτέ.

—Μπορώ να σας γράφω; την ρώτησε με άγωνία.

—Βέβαια και σας ύπόσχομαι να σας άπαντήσω. Σύμφωνα!

Αυτός ύπηρεσε ό άποχαιρετισμός τους.

Πέρασαν πέντε μήνες, μονότονα. Και μιά μέρα, έφθασε το γράμμα. Άναγνώρισε τόν γράμιό του. Έξακολουθούσε να μένη στο βουνό, άρρωστος.

Τό γράμμα ήταν κακογραμμένο, σαν να είχε γραφής με μεγάλη προσπάθεια.

«Φίλη μου, είμαι μόνος, μόνος, μόνος. Να ξέρατε πόσο μου είναι άφόρητη, σήμερα, ή μοναξιά μου. Νοιώθω την άνάγκη σας, Λάουρα, μου είσατε άπαράιτητη. Ο γιατρός μου δεν μπορεί να με θεραπεύση χωρίς την συνδρομή σας. Γιατί ή σιωπή μου εξαοτάται από σας, από τόν έρχομό σας...»

Η Λάουρα δεν δίστασε. Έξήγησε στόν άδελφό της πώς είχε άνάγκη άναπαύσεως λίγων ήμερών στο βουνό: στο σχολείο της έδωκαν άδεια δυο βδομάδων

Στο ξενοδοχείο, την περίμεναν. Η ξενοδόχος της είπε πώς ή άρρώστεια του εκεί που είχε κάνει, στην αρχή, πώς καλλιτέρεψε, είχαν έπιδεινωθής. Ήταν άδύνατο να τόν μεταφέρουν σε κλινική κι' εκεί όπου ήταν, ό άέρας του βουνού του έδινε κάποια ζωή.

Η Λάουρα τόν ξανάειδε χλωμό, έξασθενημένο. Τά μάτια του άρρώστου έλαμπαν μόλις την αντίκρυσαν, σαν να

ξαναγεννιόταν μέσα του ή έλπίδα της ζωής. Τόν φίλησε στο ρυτιδωμένο μέτωπό του, χάιδεψε τά διαφανή μάγουλά του. Της είπε να καθήση κοντά στο κρεβάτι του και της διηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της άρρώστειας, την θερπεία, τις οδηγίες του γιατρού. Της έπιασε το λευκό χέρι της και το έσφιξε.

—Άγάπη μου, της είπε, το ήξερα πώς θαρχόσουν άμέσως. Σου μιλω με το «σύ», να με συγχωρήσης όμως, γιατί σ' άγαπώ.

Τά μάτια της Λάουρας ήσαν πλημμυρισμένα δάκρυα.

Τι έπόμενες μέρες, ή άρρώστεια φαινόταν να ύποχωρή.

Όταν ήσαν μόνι, έκαναν τά πιο τρελά σχέδια οι δυο τους. Ο Μίνως θα έργαζόταν, είχε άδελφό αρχιτέκτονα που θα τόν έπαιρνε στο γραφείο του. Δεν ήσαν και παιδιά: εκείνη ήταν εικοσιοχτώ χρονών, εκείνος τριανταεφτά.

Η Λάουρα, μέσα της, ήξερε πώς ήταν μάταιο να πιστέψουν στο μέλλον. Γό σκεπτικό ύφος του γιατρού την άπογοήτευε...

Κι' έφθασε το μοιραίο τέλος. Ο Μίνως φαινόταν ήρεμώτατος. Ξαπλώθηκε άφοδ χαμογέλασε στην γυναίκα που βρισκόταν στο πλευρό του και ξεψύχησε.

Η Λάουρα άφοδ έκλαψε σάν τρελή νόμος πώς εμπενούσε από έναν έφιόλητη και κύτταξε όλόγουρά της, παραζαλισμένη.

Την έπομένη κατά το δειλινό, κάποιος χτύπησε την πόρτα του δωματίου. Μπή,

κε ένας Μίνως—τι έκπληξη!—όχι όμως άσθενικός αλλά πιο νέος, πιο γέρος.

—Είμαι ό Άλντο Μάρτι, της είπε, Φερθήκατε με μεγάλη καλωσύνη στόν άδελφό μου, δεσποινίς. Έξησα μαζί με τόν άδελφό μου, με άπόλυτη πνευματική έπαφή, ως τη μέρα που όρφανέψαμε. Τότε ό άδελφός μου έννοιωσε την δίψα της περιπετειώδους ζωής, άπομακρύνθηκε από μένα, έγκατέλειψε τις πανεπιστημιακές του σπουδές σαν να ζητούσε άπενανσμένα κάτι που δεν έβρισκε! Μοι έγραψε πώς τώρα που είχε γνωρίσει έσας, είχε βρή τόν σκοπό της ζωής του. Γι' αυτό τόν λόγο σας εύχαριστώ, δεσποινίς. Μην κλαίτε...

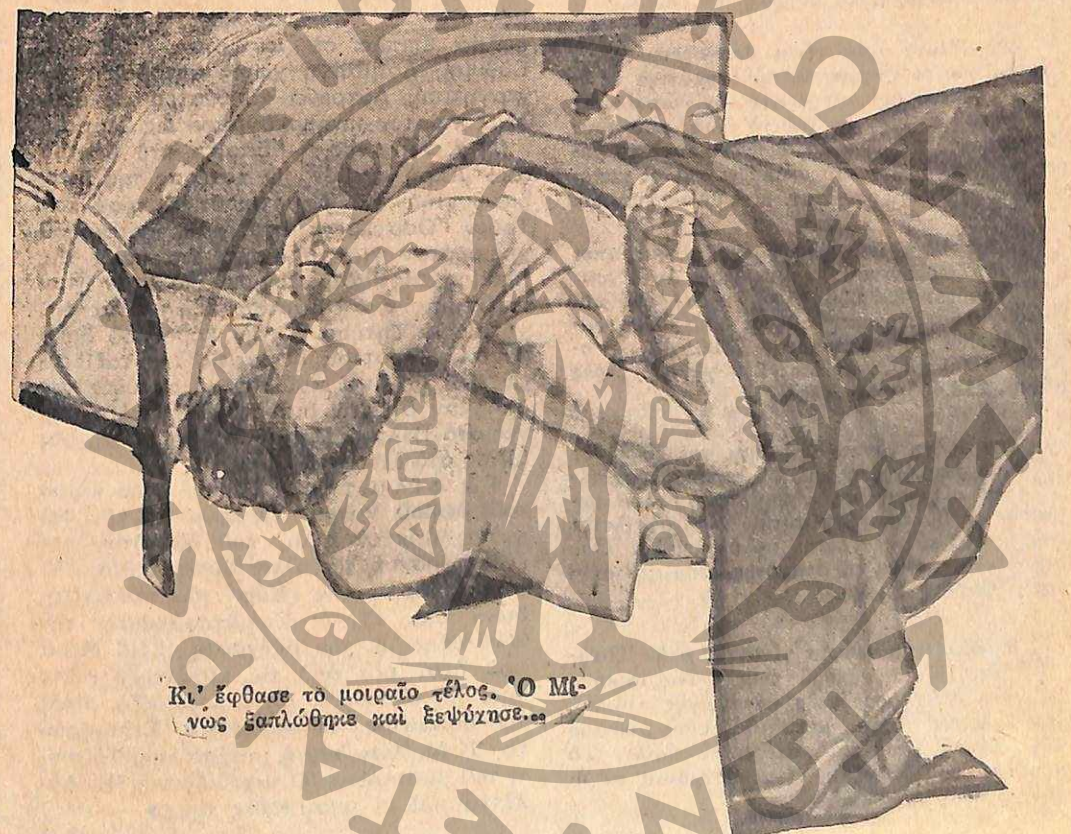
Συνατήθηκαν όμως και πάλι, ή Λάουρα με τόν Άλντο.

—Λάουρα, της είπε, έχετε το δικαίωμα κι' έσεις, επί τέλους, να ζήσετε άπ' την ζωή το μέρος της εύτυχίας που σας άναλογεί. Έγώ θα άπαιτήσω, έξ όνόματος σας, αυτό το δικαίωμα, έφ' όσον, έσεις δεν έχετε το θάρρος να το κάνετε. Ο Μίνως θα είναι τόσο εύτυχής να νοιώση πώς ξαναζή σε μένα.

Ένας θάνατος... Μιά ζωή...

Ο θάνατος του Μίνως είχε ένώσει δυο υπάρξεις... δυο λατρευτές του υπάρξεις σε μιάν αγάπη προς την ζωή που τις έκανε να ξεχάσουν ένα θλιβερό παρελθόν για να κυττάζουν, ένωμένες, προς ένα φωτεινό μέλλον...

ΜΑΡΙΑΠΙΑ ΛΟΜΙΡΙ

Κι' έφθασε το μοιραίο τέλος. Ο Μίνως ξαπλώθηκε και ξεψύχησε...

Σ' ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ξέρετε ποιος ήταν ο μακρύτερος πόλεμος στην ιστορία; Όχι ο περίφημος έκατονταετής πόλεμος μεταξύ Άγγλων και Γάλλων, μα ο πόλεμος μεταξύ Ισπανών και Ιθαγενών της Χιλής, Άρκωνων. Κηρύχθηκε στα 1535 και τελείωσε στα 1722. Κράτησε, όχι ολίγότερα από 187 χρόνια!

Η πρώτη έφημερίδα του κόσμου κυκλοφόρησε στα 1424 στο Πεκίνο και είχε τίτλο «Κιούμ-Μπάο». Μα και η αρχαία Ρώμη είχε την έφημερίδα της και μάλιστα «Επίσημη»: ήταν η «Ακτα» που δημοσίευε μόνον επίσημες ειδήσεις. Η πρώτη τακτική «σημερινή» έφημερίδα βγήκε το 1702.

Ψαντασθήκατε ποτέ κανόνια... άθόρυβα; Τα έφευζαν δυο Ιταλοί αξιωματικοί. Δηλ. έφευζαν ένα μηχανήμα το οποίο κινεί τον κρότο της εκπυροκροτήσεως. 'Επί πλέον, με τό... φίμωτρο αυτό, δεν φαίνεται ούτε κανόνι. Όλος ο κρότος της κανονιάς περιορίζεται σ' ένα θορυβόχο σφυριού.

Αν σ' αρώτασε κανείς, ποιά είναι η πιο διαδεδομένη τροφή του ανθρώπου στον κόσμο, θ' απαντούσατε: το σάτι. Και όμως όχι. Είναι το ρύζι. Το τρώνε περισσότερο από τους μισούς κατοίκους της υδρογείου. 'Υπό διαφόρους βέβαια μορφές. Στην 'Ασία τρώνε το ρύζι, στην 'Αφρική το κασσίδα, στην 'Αμερική το κασσίδα.

Στην 'Αγγλία, κάθε νεοπροσλαμβανόμενος πολίτης μονάχα μετά ένα χρόνο αναλαμβάνει υπηρέσια. Στο διάστημα αυτό των 12 μηνών, είναι... υπό δοκιμασίαν. Δηλαδή περνά διάφορες εξετάσεις, σωστά μυστήρια, — κατά τις οποίες δοκιμάζεται η σωματική άντοχή, το θάρρος του, κ.τ.λ.

Τους ίδιους τους είναι απαγορευμένο το καλοκαίρι να φορούν το δερμάτινο εκείνο δέσιμο που στερεώνει την κάκα τους στο πηγούνι. Με τον θερμό ήλιο που τους μαυρίζει, το πετόι αυτό αφήνει λευκό το μέρος του μάγουλου που σκεπάζει και οι κακοποιοί τους γνωρίζουν όταν είναι με «πολιτικά».

Ξέρετε τί τρώνε τον χρόνο οι κάτοικοι του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου; Ακούτε: 250.000 χλγρ. κρέας, 1.000 χλγρ. φρέσκιες γέφυρες και άλλα ψάρια, 13.000 χλγρ... μπισκότα, 3.500 χλγρ. φυστίκια, 1500 χλγρ. γαρίδες, 250 χλγρ... ξερές μύγες, 218.463 μπανάνες!

Όταν βέβαια νάχετε ύπ' όψει σας το έξζη: όσο λεπτότερες και... βιαστικότερες είναι οι σταγόνες της βροχής, τόσο περισσότερο θα βαστάει αυτή. Αυτό όφειλεται στο ότι τα σύννεφα είναι πολύ χαμηλά. Όσο πιο κοντινές είναι οι σταγόνες τόσο πιο σύντομη θάναη η βροχή.

Τα καλύτερα ντέφια γίνονται στην Τουρκία. 'Η κατασκευή τους είναι προνόμιο ενός άρμενικής καταγωγής οίκου, του Ζιλτζάν, που μεταβιβάζει το μυστικό της τέχνης του από πατέρα σε παιδί. Τα κύμβαλα του Ζιλτζάν, είναι θαυμάσια σε ήχητικότητα, μοναδικά.

Μπλάνς Μοντέλ

Η καταγωγή.— 'Η Μπλάνς Μοντέλ γεννήθηκε στο Τούρ, στις 14 'Ιουνίου, 'Η διεύθυνσής της είναι: 2, Avenue de Segur, 2, Paris. Κατ' αρχήν στέλλει την φωτογραφία της σε όσους την ζητούν.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.— 'Υψος: 1. 58 μ. Βάρος: 50 κιλά. Μάτια: χρυσοκάστανα. Μαλλιά: καστανά με κόκκινες ανταύγειες. Λεπτό νεανικό προσωπάκι. Σιλουέττα ανάλαφρη. 'Αγαπά το πράσινο χρώμα και το μπλε σε όλους τους τόνους. Παίζει πολύ μπρίτζ. Ταξιδεύει κάθε φορά που της είναι δυνατόν, γιατί τα ταξίδια είναι το πάθος της. 'Επισκέπτεται τις εκθέσεις. Όταν βρίσκεται στο Παρίσι δεν κάνει κανένα σπόρ. Στην έξοχή, κολυμπά, κωπηλατεί, κάνει ιππασία. 'Αγαπά τα ζώα. 'Εχει μια γάτα στο Παρίσι και στην έξοχή έναν θαυμαστό σκύλο — όλες και περισσότερες. 'Εχει παλιά έπιπλα σε μοντέρνο διάκοσμο. Εύθυμη. Λάιμαργη χωρίς υπερβολή. 'Ενεργητική. Λατρεύει το θέατρο ως δουλειά και τον κινηματογράφο ως θέαμα.

Η ζωή της.— 'Επαιξε στο θέατρο από μικρή σχεδόν. 'Ο πατέρας της ήταν διευθυντής του Δημοτικού Θεάτρου του Τούρ. Όσο έμενε εκεί, κάθε φορά που χρειαζόταν για τη σκηνή ένα παιδί της ηλικίας της—αυτό άρχισε από όταν ήταν τριών μηνών και βάσταξε ξη χρόνια—έρχόταν να ζητήσουν «την κόρη του διευθυντού». 'Υστερα οι γονείς της ταξίδευαν έδω κι' εκεί και έτσι οι σπουδές της υπήρξαν άρκετά διακεκομμένες: ξη μήνες στο Βέλγιο, ξη μήνες στη Λίλη, ξη μήνες στο Μπορντό κ.ο.κ.

Τα φίλα της.— Γύρισε στον καιρό του βωβό κινηματογράφου με τον φεγιάντ, άρκετά φίλο, που δεν ήταν μόνον ενδιαφέροντα, έβγαλαν όμως λεπτά. 'Υστερα γύρισε την «Κόρη των παληατζήδων» τους «Τρεις Σωματοφύλακες» την «Μιλαιδη» με την αξέχαστη 'Εδιθ Μερά που ήταν μία από τις καλύτερες φίλες της. 'Ακολουθούν άργότερα: «Το παιδί του θαύματος», 'Η περιπέτεια, Σελινόφωτο, 'Η Μικέττα και η μητέρα της, Το σπίτι του μυστηρίου, 'Ο τυχοδιώκτης, 'Η 'Αρλέττα και οι μπαμπάδες της...»

Και τεχνητό βαμβάκι;

Έχουμε, όπως είναι γνωστό μεταξύ τεχνητό, να που τώρα η διομηχανία θα άρχισεν να βγάξει σε μεγάλες ποσότητες και βαμβάκι τεχνητό, για νάρθη μία μέρα που να μ'ας φτιάχνουν και μαλλί τεχνητό.

Και έτσι, να μη μείνι με τον καιρό τίποτε από τα γνωστά μας ως τώρα φυσικά προϊόντα, που να μην εύρουν τις απομιμήσεις των στην φύση, σ' άλλα φυτά.

Μήπως δεν κατασκευάζουν σήμερα φυτικό βούτυρο από λινικό καρδί; Μήπως ακόμη δεν κατασκευάζεται... ψεύτικος καφές, όχι πιο από το κλασικό μας ρεβύθι, που τόση πέραςση έχει ακόμη και τώρα και που το προτιμούν πολλοί από τον καθαυτό καφέ, αλλά από τα φύλλα ενός φυτού που βρίσκεται αφθονο στις τροπικές χώρες. Μήπως ακόμη, οι Γερμανοί δεν θα κατασκευάζουν τεχνητά αυγά και τεχνητό... κρέας, αν δεν τους προλάβει η άνακαχή;

Όλα αυτά είναι πράγματα πολύ περίεργα.

Πιο περίεργη όμως είναι η ιστορία της ανακαλύψεως—γιατί περί ανακαλύψεως κυριολεκτικώς πρόκειται—του τεχνητού βαμβάκιου.

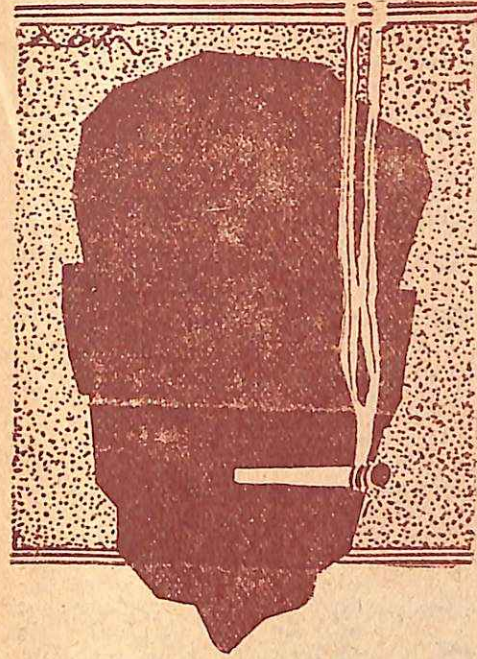
Πρό έννεα περίπου έτών, μια βρετανική επιστημονική αποστολή είχε στήσει τις σκηνές της μέσα σ' ένα δάσος της Γουινέας, για να επιδοθή σε διάφορες έρευνες και μελέτες.

Μία μέρα, μετά το τραπέζι, που είχε στήσει κοινό για όλα τα μέλη της αποστολής κάτω από τα δέντρα, ένας από τους σοφούς της αποστολής διασκεδάζε παρακολουθώντας ένα πουλί που έχτιζε την φωλιά του. Έως έδω, το πράγμα δεν είχε τίποτε το εξαιρετικό. 'Ο σοφός όμως πρόσεξε καλλίτερα και είδε ότι η ύλη με την οποία το πουλί κατασκεύαζε την φωλιά του έμοιαζε με βαμβάκι. 'Αλλά βαμβάκι δεν είχε εκεί γύρω, μέσα στα δάση της Γουινέας. Πού το βρήκε λοιπόν το πουλί; 'Ο σοφός πλησίασε τη φωλιά και είδε ότι δεν επρόκειτο για βαμβάκι, αλλά για κάποια άλλη ύλη την οποία έφερνε το πουλί από κάπου, μέσα από το δάσος και με το ράμφος του την έβγαζε και την έκαμνε σαν βαμβάκι.

Χρειάσθηκαν έννεα χρόνια για να μελετηθούν ιδιαίτερος τα 87 είδη δέντρων που υπάρχουν στο μέρος εκείνο και να ανακαλυφθή το δέντρο απ' το οποίο το πουλί έβγαζε το ψεύτικο βαμβάκι με το οποίο έφτιανε την φωλιά του. Τί έκαμε το έφευρετικό πουλί; Εύρισκε κάτι σπόρους που έπεφταν από ένα ώριμο έλδος δέντρου, τους ξεφλούδιζε και παίρνοντας την μαλακή και ινώδη ουσία που περιείχαν, την έβγαζε και την μετέτρεπε σε περίφημο τεχνητό βαμβάκι! Το ίδιο έκαναν και οι 'Αγγλοι σοφοί.

Αργότερα πήραν σπόρους του βαμβάκιδέντρου και τους μεταφύτεψαν στην 'Αγγλία, στην κομητεία του Σουσεξ. 'Η έγκληματία επέτυχε και τώρα η άγγλική διομηχανία προσπαθεί να διομηχανοποιήση το προϊόν που δίνει το βαμβάκιδέντρο. 'Αν επιτύχη στις προσπάθειές της, θα έχουμε ένα βαμβάκι, καθ' όλο όμοιο με το σήμερα γνωστό, αλλά που θα στοιχίζει το μισό του φυσικού.

Κι αυτό χάρις σ' έναν σοφό που διασκεδάζε ένα ξεστό τροπικό απομεινέρο, παρακολουθώντας τις κινήσεις ενός πουλιού...

ΔΙΑΡΡΗΞΗ... ΣΤΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο διαρρήκτης, αφού απέσπασε με μεγάλη δεξιότητα το τζάμι και άνοιξε άθόρυβα το παράθυρο, κατάλαβε ότι δεν θα του παρουσιάζονταν η ανάγκη να χρησιμοποιήση το κλεφτοφάνερο του.

Μία όμορφη ηλεκτρική βελίξ σκόρπαγε το μυστικό της φώς στην μοντέρνα κρεβατοκάμαρα της κομψής μίσερ Έλεν Γκλάς γνωστής στους κοσμικούς κύκλους τόσο για την όμορφη της και την κολοσιαία περιουσία του συζύγου της, όσο και για τα ασυνήθιστα μυθιστορήματά της που την είχαν καταστήσει παγκοσμίως γνωστή.

Ο διαρρήκτης πήδησε σαν σκιά από το παράθυρο και έμεινε λίγες στιγμές ακίνητος κυττάζοντας όλογυρά του.

Μία κανονική, ήσυχη, παιδιαστική αναπνοή, τον έπεισεν ότι η ώραία Έλεν κοιμόταν τον ύπνο της ξέγνοιαστης γυναίκας η οποία δεν είχε τίποτα να σκεφθή εκτός βέβαια από τα μυθιστορήματά της.

Προχώρησε πατώντας στα δάκτυλα ως τα πόδια του κρεβατιού, εκεί στάθηκε και θαύμασε λίγες στιγμές το όμορφο πρόσωπό της.

Κάτω από το κρεβάτι βρισκόταν ριγμένο ένα βιβλίο. 'Ο διαρρήκτης το πήρε στο χέρι του και διάβασε τον τίτλο. «Τα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» υπό Χέρμαν Λάντον.

Ο διαρρήκτης χαμογέλασε και κύτταξε ένα ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο, πλάι στην βελίξ. 'Η ώρα ήταν τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Έβγαλε το στυλό του από την τσέπη του και έγραψε πάνω στο έξωφύλλο του βιβλίου.

«Κρεβατοκάμαρα της μίσερ Έλεν Γκλάς. Όρα τρεις και τρία πρώτα λεπτά προινή.

Τα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» δεν όφειλονται στην φαντασία του συναδέλφου σας Χέρμαν Λάντον. Είναι γεγονός πως άλλωστε θα σ'ε το αποδείξει και η απομνηνί μου επίσκεψη. Δεν ήλθα γι'ε να σ'ε κλέψω το παραμικρό μολονότι θα μουννα ο ευτυχέστερος διαρρήκτης αν κατόρθωνα να κλέψω την καρδιά σας.

Ηλθα να σ'ε προσφέρω ένα μικρό ένθύμιο ως φόρον του θαυμασμού μου: είναι το περίφημο χρυσό στιλέτο με το οποίο προχρόνου προσπάθησε να με δολοφονήση ο

Ένα φλύαρο αποτύπωμα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

λόδος Κάμπεστερ. 'Ο άναγνώστης σας «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Έβγαλεν από την τσέπη του το χρυσό στιλέτο, το τοποθέτησε με το βιβλίο πάνω στο κομοδίνο και βγήκε από την κρεβατοκάμαρα της ώραίας γυναίκας αφού από το παράθυρο της έστειλε με το χέρι του ένα φιλί.

Η ώρα θάταν μόλις έπτα το πρωί, όταν έσήμανε το κουδούνι της έξορτας του μεγάρου του ναυπηγού Χάρυ Γκλάς.

Ένας θαλαμηπόλος με λιβρέα έτρεξε να άνοιξη και βρέθηκε αντιμέτωπος τεσσάρων ανθρώπων μ' έργατικές μπλούζες.

Γκούντ μόνιγκ μίστερ Τζόν, είπε ο έπι κεφαλής του συνεργείου, ένας ψηλός νέος τριάντα περίπου χρόνων, κατάξανθος και με φυσιογνωμία γελαστή.

Γκούντ μόνιγκ μίστερ Νάουμαν, άπήνητησεν ο θαλαμηπόλος. Κάτι πρωϊνοί σήμερα;

Α! Σήμερα έχουμε περισσότερη δουλειά από τις άλλες μέρες, άπήνητησεν ο Νάουμαν ενώ περνούσαν όλοι στο χόλλ. Έχουμε το χόλλ σήμερα.

Ναι αλλά να μην άρχισετε ώσπου να ξυπνήση η μίσερ Γκλάς.

Δεν ξύπνησεν ακόμη;

Όχι. Τον παρατήρη σήμερα.

Αυτό δεν σημαίνει. 'Η κρεβατοκάμαρα είναι μακριά από το μεγάλο χόλλ και δεν θα διαταράξουμε τον ύπνο της.

Δεν πρόκειται γι' αυτό. Μας ειδοποίησεν από χτες το βράδυ να μην άρχισετε την δουλειά πριν σ'ε δη.

Δεν θ' αλλάξουμε την ταπεταρία του χόλλ; ρώτησε σαν φοβισμένος ο έργατης.

Βεβαίωτα μίστερ Νάουμαν, άπήνητησεν ο θαλαμηπόλος καθισχύζοντας τον. 'Η ταπεταρία θ' αλλάξη όπως όποτε. Φαίνεται όμως ότι η μίσερ Γκλάς άλλαξε γνώμη. Θέλει να διαλέξη άλλους χρωματισμούς, ώσπου να ξυπνήση όμως περ'αστε στο έστιατόριο του προσωπικού να πάρετε κάτι.

Σε λίγο οι τέσσερις έργατες είχαν στρώσει μαζί με το προσωπικό στο φαγι.

Το πρόγευμα υπήρξε εύθυμο. Έργων άκομή όταν άκούστης το κορνάρισμα και το σταμάτημα αυτοκινήτου.

Τό άφεντικό! Λέει ο θαλαμηπόλος με την λιβρέα, τρέχοντας να άνοιξη.

Τό άφεντικό άπουσίαζε, ρώτησεν ο Νάουμαν;

Ναι τρεις μέρες στο κυνήγι.

Έκείνη την στιγμή φάνηκε ο θαλαμηπόλος άνήσυχος στο κατώφλι.

Βρε παιδιά! 'Η καρία βγήκε πρωί-πρωί και κλείωσε την κάμαρά της;

Όχι. Δεν ξύπνησεν ακόμη.

Ο άφεντης χτυπάει την πόρτα της κι' εκείνη δεν άπαντάει. Για έλατε!

Τό έστιατόριο του προσωπικού άδειασε

Έξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

μονομιάς.

Σε λίγο, ο ναυπηγός Χάρυ Γκλάς έσπαζεν άνήσυχος την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της συζύγου του, αλλά σταμάτησε σχεδόν στο κατώφλι κίτρινος σαν το κερί από το έσπασμα που άντίκρυσεν.

Η ώραία Έλεν Γκλάς κοιτόταν μισόγυμνη στο κρεβάτι της που ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα.

Μία τρομερή πληγή στο λαιμό, της χώριζε σχεδόν από τον κορμό το κεφάλι.

Η κρεβατοκάμαρα ήταν άνω-κάτω. Δεν υπήρχεν έπιπλο που να μην είχαν άνοιχτή.

Ο Χάρυ Γκλάς άφησε με σπαραχτική κραυγή και έπεσε σαν τρελλός πάνω στο πτώμα της γυναίκας του, καταφιλώντας το, Την ίδια στιγμή, ο οικονόμος του σπιτιού, έπαιρνε το άκουστικό του τηλεφώνου και ειδοποιούσε την «Σκότλαντ-Γουάρντ».

Η ΣΚΟΤΛΑΝΤ-ΓΥΑΡΝΤ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ύστερα από μισή ώρα, τρία αυτοκίνητα σταματούσαν στην πόρτα του μεγάρου του Γκλάς και κατέβαιναν πολυάριθμοι δικαστικοί και άστυνομικοί. Μεταξύ των τελευταίων βρισκόταν και ο ίνσπέκτορ Σούμερ, ο οποίος, μόλις διάβασε το σημείωμα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» έτρεξε στο τηλέφωνο:

—'Αλλό-άλλό! Σ'ε είσαι Μπίλμινγκ; 'Εδώ Σούμερ. Ξύπνησεν ο μίστερ Ντάλ; Ειδοποίησέ τον ότι τον θέλω. Περιμένω. 'Ο Μάρτεν Ντάλ ξύπνησε άπότομα από το κουδούνισμα του τηλεφώνου κι' άνασηκώθηκε. Μόλις τον ειδοποίησε ο Μπίλμινγκ ότι τον ζητούσε ο Σούμερ, έτρεξε στο άκουστικό.

—Καλημέρα Μάρτεν. Μπορείς νάλθης ως το μέγαρο του ναυπηγού Χάρυ Γκλάς; Είναι μεγάλη άνάγκη. Τί; Είσαι άπασχολημένος; Ναι τα παρατήρησε όλα και νάλθης. Τό άπαιτώ από τον φίλο μου Μάρτεν... Τί τρέχει; Κάποια άπόθεση πολύ σοβαρή... Πιο σοβαρή κι' από ναύαγιο... Πιο σοβαρή ακόμη κι' από την άπαγωγή της όμορφης μάνταμ Γκλάς! Όχι, δεν πρόκειται μόνο περί διαρρήξεως. Είναι και κάτι άλλο! 'Ελα γιατί ύποθέτω ότι η παρουσία σου είναι άπαραίτητη.

Στο άναμεταξύ, δικαστικοί και άστυνομικοί είχαν έπιδοθή στο έργο των και η παρουσία του προσωπικού δεν κατόρθωνε να χύση το παραμικρό φώς στην άπόθεση.

Ο Χάρυ Γκλάς, άποτραβηγμένος σε μία γωνία, πραγματικό ανθρώπινο γάτος, έσφιγγε τους κροτάφους του με τα δυο του χέρια, που σπηρεζόντουσαν στα γόνατά του.

Τό έλατήριο του έγκληματος ήταν καταφανέςτατο. 'Ο δολοφόνος είχε διαρρήξει το έρμαρι, την σιφονιέρα και την μπριζιλιέρα και δεν είχαν άφήσει το παραμικρό κόσμημα και το πιο άσημαντο χαρτονόμισμα. Όσο για το σημείωμα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» είχε περάσει άπαρατήρητο. Μόνον ο Σούμερ το πρόσεξε από την πρώτη στιγμή που μπήκε στην τραγική κρεβατοκάμαρα.

Οι δικαστικοί δεν δυσκολεύτηαν έπίσης να μαντέψουν ότι το φόνου, είχε προηγηθή άγρία πάλη μεταξύ θύματος και δολοφόνου. Μερικά άναποδυρισμένα καθίσματα και κάτι σκόρπια μπουκαλάκια καλλυντικών έπρόδιδαν την πάλη.

Σε μία γωνία βρέθηκε πεταγμένο το χρυσό στιλέτο που είχαν άφήσει στο κομοδίνο.

φεύγοντας ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Ο Χάρυ Γκλάς, όταν του το έδειξαν, άπηγγεσε κατηγορηματικά ότι δεν γνώριζε την ύπαρξη αυτού του στυλέτου το οποίο κατά την γνώμη του, έπρεπε να άνηκε στον δολοφόνο.

Πώς όμως το άφησεν ο δολοφόνος στον τόπο του εγκλήματος;

Έξ άλλου, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Ιατροδικαστών, η άτυχη γυναίκα δεν είχε θανατωθί με στυλέτο! Το φρονικό όργανο που είχε μεταχειριστή ο δολοφόνος, δεν μπορούσε παρά να είναι ξυράφι ή τουλάχιστον φαλτσέτα! Η τομή του λαιμού παρουσίαζε πληγή τέμνοντος καί όχι αίχμη-ρού όργάνου!

Ο Σούμερ έδειξε το σημείωμα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και άπ' αυτό, κατάλαβαν ότι το έγκλημα είχε γίνει μετά την τρίτη πρωινή. Ούτε για μία στιγμή δεν ύπέθεσαν ότι ήταν δυνατό να είναι ένοχος της δολοφονίας ο θρυλικός λωποδύτης. Ο ίδιος ο εισαγγελέυς ύπεστήριξε ότι και αν η άτυχη γυναίκα είχε ξυπνήσει την στιγμή που έτοιμαζόταν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» να έγκυαλειψη το μέγαρο και του είχαν έπι-τεθεί, αυτός δεν θα την σκότωνε για να ξεφύγει. Το πολύ-πολύ θα την άπεκοίμιζε με κανένα κεραυνόβολο ύπνωτικό.

Δακτυλικά άποτυπώματα δεν βρέθηκαν. Υπήρχαν στους τοίχους αίματα και δαχτυ-λιές αλλά ο ειδικός της σημάνσεως δεν μπο-ρούσε ν' άποφανθί θετικά αν οι δαχτυλιές των τοίχων ήταν του θύματος ή του δολο-φόνου. Στο στυλέτο βρέθηκαν δακτυλικά άποτυπώματα αλλά έπρόκειτο περί άποτυπω-μάτων του θύματος!

Το θύμα είχε λοιπόν άμυνθί! Είχεν ίσως πληγώσει τον δολοφόνο του! Στην αίχμη του στυλέτου βρέθηκαν ίχνη αίματος! Τα άποτυπώματα της άτυχης γυναίκας δεν ήταν άπλού πιασίματος αλλά σφιγμένων δακτύ-λων! Η Έλλην Γκλάς είχε σφίξει καλά το στυλέτο στο χέρι της και είχε χτυπήσει!

Ο δολοφόνος έπρεπε νάναι τραυματισμέ-νος στο πρόσωπο, ή στον λαιμό ή τουλάχισ-τον στα χέρια!

Ο Χάρυ Γκλάς, άνακρινόμενος, κατέθε-σεν ότι η γυναίκα του προσκαλούσε σπίτι της διαφόρους λαθρεμπόρους, σωματοπό-ρους και καί είδους κακοποιούς από τους όποιους μάθαινε διάφορα κόλπα των, χρή-σιμα για τα άστυνομικά μυθιστορήματα που έγραφε.

Ο Σούμερ σύμφωνα με την λεπτομέρεια αυτή, έτηλεφώνησεν άμέσως στην «Σκότλαντ-Γουάρντ» να έξαπολυθούν όλα τα λαγω-νικά στα κακόφημα κέντρα και να άρχίσουν ένέργειες για την άνακάλυψη όλων των ύποπτων που είχαν έπισκεφθί την Έλλην Γκλάς κατά το τελευταίο τρίμηνο. Έπίσης, να συλληφθί όποιοσδήποτε ύποπτος που θά-φευγε στο πρόσωπο, στον λαιμό ή και στα χέρια, την παραμικρή άμυνή.

Έτσι είχαν τα πράγματα στο μέγαρο του Χάρυ Γκλάς, όταν έφθασεν άνύποπτος ο Μάρτεν Ντάλ.

Ο ναυπηγός, ένας από τους καλούς του φίλους, μόλις τον είδεν εισερχόμενο έτρεξε μ' άνοιχτά τα χέρια.

—Μάρτεν! Φίλε μου! Σ' εύχαριστώ που ήλθες! Τι ήταν αυτό το κακό που μούγινε!

—Τί συμβαίνει; Άκουσα για κάποια δι-άρρηση του «Λωποδύτη-Φάντασμα» δεν πι-στεύω να σάς ξεγύμνωσε πάλι αυτός ο διά-βολος!

—Νάτ'ν ή διάρρηση του «Λωποδύτη-Φά-ντασμα»; Η Έλλην δολοφονήθηκε!

—Έ;

—Μάλιστα!

Ο Μάρτεν Ντάλ τον κούταξε δυό-τρείς στιγμές σαν ήλιθιος ή σαν άνθρωπος που δεχόταν ένα ξαφνικό χτύπημα στο κεφάλι,

Κατόπι συνεχόμενος μονομιās ωρμησε στην κρεββατοκάμαρα του θύματος.

Περαστικοί, άστυνομικοί ρεπόρτερ και ντέτεκτιβ είχαν πλημμυρίσει το εύρύχωρο δωμάτιο. Το πτώμα θρυσκόταν άκόμη στην θέση που είχε βρεθί.

Ο Μάρτεν Ντάλ παραμέρισε θάναυσα ό-λο τον κόσμο, έμεινε για λίγες στιγμές ά-κίνητος σαν άγαλμα μπροστά στο κρεβάτι και κατόπι περιέφερε έρευνητικό το βλέμ-μα του όλόγυρά του.

ΜΙΑ ΚΗΛΙΔΑ... ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΑΙΜΑ

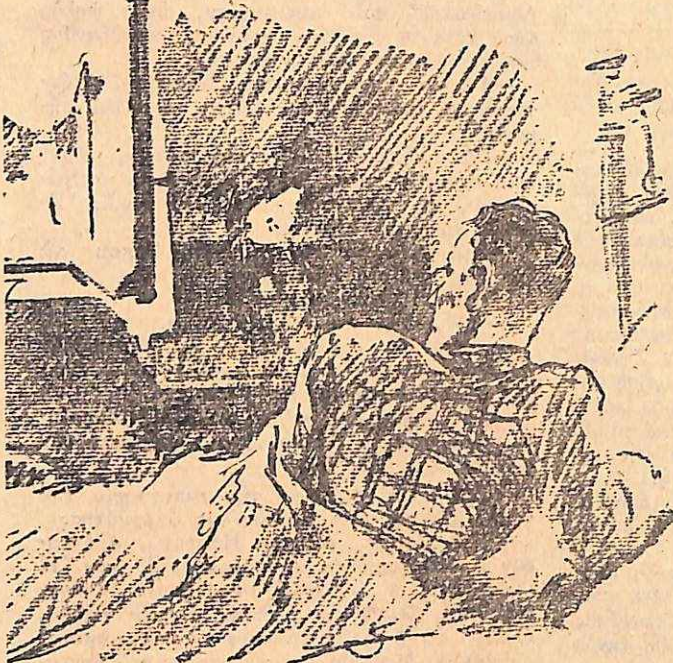
Ξαφνικά, τον είδαν να προχωρή στο πα-ράθυρο και να κυττάξη προσεκτικά μια κόκ-κινη κηλίδα.

—Είναι μία σταγόνα από το αίμα της ά-τυχης γυναίκας, λέει ένας από τους δικα-στικούς. Δεν βλέπετε μίστερ Ντάλ; Είναι πιστολιζόμενοι οι τοίχοι!

—Ναί... Βλέπω... Ένα φανό παρακαλώ...

Υπάρχει κανένας φακός;

Ο ειδικός της λήψεως άποτυπωμάτων τουδωσεν άμέσως έναν ισχυρό φακό και ο Μάρτεν εξέτασε προσεκτικά την κηλίδα.

Ο Μάρτεν ξύπνησε άπότομα και άνασηκώθηκε...

Κατόπιν άποτραβήχτηκεν από το παρά-θυρο, έσπλώθηκε με την κοιλιά καταγής και άρχισε να εξέταξη με τον φακό το παχύ πε-ρσικό ταπέτο που τέλειωνε μισό μέτρο πριν από το παράθυρο.

Εκεί που τέλειωνε το ταπέτο, φαινόταν ή άκρη του μουςαμά που θρυσκόταν κάτω από το ταπέτο.

Ξαφνικά, άφου εξέτασε τον μουςαμά με τον φακό, στράφηκε και λέει σ' αυτούς που παρακολουθούσαν μ' άγωνία τις κινή-σεις του.

—Ένα έκατοστόμετρο παρακαλώ! Κρατώ όλα τα στοιχεία του δολοφόνου!

Όπου να του φέρουν το έκατοστόμετρο ξανασύρθηκε με την κοιλιά ως την μπίζου-τιέρα, χωρίς να τραβά τον φακό από το μάτι του. Κατόπιν σύρθηκε ως το κρεβάτι και όταν του έφεραν το έκατοστόμετρο ξα-ναγύρισε στο παράθυρο:

—Ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι!

Έπηρε το χαρτί και το μολύβι από τα χέρια ενός δικαστικού και άρχισε να κυτ-τάξη με τον φακό τον μουςαμά, να μετρή με το έκατοστόμετρο κάτι που δεν το βλέ-πανε οι άλλοι με γυμνό όφθαλμό και να

κρατάη σημειώσεις. Στο τέλος, τον είδαν να κάνη στο χαρτί τις τέσσερις πράξεις της ά-ριθμητικής και να σηκώνεται άναστενάζον-τας σαν άνθρωπος που είχε ξαφνικά τελειώ-σει κάποια έπίπονη εργασία.

—Γράφε ίνσπéκτορ, λέει άποτεινόμενος προς τον Σούμερ.

—Τί πράγμα;

—Τα χαρακτηριστικά του δολοφόνου!

Ο Σούμερ του έβριξε μια τρομαγμένη μα-τιά διερωτώμενος μήπως δεν είχε τρελλα-θί!

—Γράφε Σούμερ τα χαρακτηριστικά και όλα τα στοιχεία του δολοφόνου! έπανάλαβεν ο Μάρτεν Ντάλ έξακολουθώντας να κυττά-ξη το χαρτί με τους αριθμούς που κρατούσε στο χέρι του.

Ο Σούμερ έθγαλε από την τσέπη του το σημειωματάριό του και το μολύβι του.

—Περιμένω... ψιθύρισε.

—Άνάστημα. Ένα και όγδονταπέντε μέ-χρι ενός και έννενηντα. Βάρος έννενηντα μέ-τροι έκατό κιλών! Άνθρωπος ζωηρός! Εί-ναι ξένος ή ήλθε τώρα τελευταία στην Άγ-λία. Φέρει μια μικρή άμυνή στο άριστερό γόνατο! Ιδιαίτερο χαρακτηρι-στικό. Είναι στραβοπόδαρος αλλά όχι προς τα μέσα! Προς τα έξω! Τα πόδια του είναι ίσια ως τα γόνατα. Από τα γόνατα και κάτω στραβώνουν προς τα έξω!

Ολοι κυτάχτηκαν με άπο-ρία. Ο Μάρτεν Ντάλ στράφη-κε τότε και τους είπε:

—Βλέπω κύριοι ότι άμφι-βάλλετε αν είμαι στα καλά μου. Θα σάς άποδείξω όμως άμέσως το βάσιμο των ισχυρισμών μου. Κύριε Ιατροδικαστή. Δέ-χεστε να κάνουμε μαζί ένα πε-ρίπατο... κάτω από το κρεβ-βάτι του θύματος;

—Κάτω από το κρεβάτι εϋ-πατε;

—Μάλιστα!...

—Πώς όχι. Άν από αυτό έξαρτάται ή άνακάλυψη του δολοφόνου!

—Σας εύχαριστώ για την προθυμία σας κύριε Ιατροδικα-στή. Αλλά... σάς προειδοποιώ ότι θα σκοτωθίτε... Άν εί-χαμε μια μπλούζα!... Ά! Νά μια!

Και πλησιάζοντας τον Νά-ουμαν έπιασε την μπλούζα του από τα δυό πέτα.

—Δάνεισε φίλε μου την μπλούζα σου στον κύριο Ιατροδικαστή για να μή...

Και πριν τελειώσει την φράση του, χωρίς να περιμένη την άδεια του Νάουμαν, έφερε τα δυό πέτα της εργατικής μπλούζας του Νάουμαν προς τα πίσω.

Ένα σαρκαστικό γέλιο, ένα γέλιο θρι-άμβου άντήχησε μέσα στην παγερή ήσυχια.

Ήταν ο σαρκασμός και ο θρίαμβος του Μάρτεν Ντάλ!

—Σε κρατώ δολοφόνε!

—Έ;

—Τις χειροπέδες σου Σούμερ!

Ο Νάουμαν έκοψε μια κίνηση για ν' άν-τισταθί αλλά δεν άργησε να καταλάβη ότι ή κάθε προσπάθειά του ήταν ματαιία! Όπως του είχε κατεβάσει τα πέτα της μπλούζας του ο Μάρτεν Ντάλ, τον είχε καταστρώσει ά-νίκανο για κάθε κίνηση! Τον είχε δεμένο σχεδόν πισθάγκωνα με τα μανίκια της μπλούζας του σάμπως να του είχε περάσει ζουλομανδύα!

Ένας μεταλλικός ξηρός κρότος άντήχησε ένψ ο Μάρτεν Ντάλ σκούπιζε τον ιδρώτα

του από το μέτωπό του.

—Άς προδύμε στην άναπαράσταση του εγκλήματος κύριοι, λέει ο Μάρτεν Ντάλ ό-ταν είδε τον Νάουμαν με τις χειροπέδες στα χέρια. Δεν είναι ούτε δύσκολη ούτε και έ-πίπονη.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Μετά την άναπαράσταση κατά την οποίαν ο Νάουμαν έξαναγκάστηκε να όμολογήσθ, ο Σούμερ πήρε κατά μέρος τον Μάρτεν Ντάλ:

—Θά μου εξηγήσης μερικά πράγματα που δεν τα κατάλαβα;

—Γιατί όχι;

—Εμάντεψες ότι ο Νάουμαν ήλθε πρωί-πρωί στο μέγαρο, έκανε την ληστεία και τον φόνο μπαίνοντας από το παράθυρο και κατόπιν, άφου έτρεξε σπίτι του όπου άλλα-ξε παπούτσια, άφησε τα κλοπιμαία και φό-ρεσε την εργατική μπλούζα του, έτρεξε να συναντήσθ τους συναδέλφους του, στους όποιους είχε δώσει ραντεβού από χθές βρά-δυ, για νάλθουν όλοι μαζί στο μέγαρο να πιάσουν δουλειά.

—Δεν το μάντεψα.

—Αλλά;

—Όλα αυτά μου τα είπαν τα διάφορα ά-ψυχα της κρεββατοκάμαρας.

—Νά πά' ή όργη! Νά μή ξέρω κι' εγώ την γλώσσα των άψυχών!

—Είναι πολύ πιο εύκολη από την άγγλι-κή. Όμολογώ ότι πριν μου μιλήσουν τα ά-ψυχα, ούτε για μία στιγμή δεν ύποπτεύθη-κα τον Νάουμαν. Για νάμαι είλικρινής, στην άρχή είχα ύποπτευθί τον Χάρυ Γκλάς! Το τρίμηρο εκείνο κυνήγι μου φάνηκε σαν σκηνοθετημένο «άλλοθι»! Η πόρτα της κρεββατοκάμαρας, όπως πληροφορήθηκα μό-λις έφθασα, ήταν κλειδωμένη από μέσα. Ο δολοφόνος από το παράθυρο λοιπόν μπήκε και βγήκε, όπως μια ή δυό ώρες πριν, μπή-κε και βγήκε και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Στο παράθυρο λοιπόν στράφηκε ή προσοχή μου. Δεν ξέρω αν τα μάτια μου βλέπουν περισσότερο από τα μάτια όλων εκείνων που είχαν μπή στην κρεββατοκάμαρα πριν από μένα. Γεγονός είναι ότι είχα άνακάλυ-ψη κάτω από το παράθυρο, στον μουςαμά, το άποτύπωμα ενός παπουτσιού. Αυτό το άποτύπωμα μου τα είπεν όλα!

—Αυτό σου είπεν ότι ο δολοφόνος είχαν άνάστημα ένα και όγδονταπέντε ως ένα και έννενηντα, ότι ήταν ξένος και άνθρωπος έ-ξαιρετικά ζωηρός, ότι ήταν στραβοκάνης και μάλιστα ότι τα πόδια του στραβώναν από τα γόνατα και κάτω προς τα έξω, ότι το βάρος του έπρεπε να είναι έννενηντα μέχρι ένατο κιλών και προπάντων την λεπτομέρεια ότι είχαν άμυνή στο άριστερό γόνατο; Πώς διάβλε- την βρήκες εκείνη την άμυνή;

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Αυτό σου είπεν ότι ο δολοφόνος είχαν άνάστημα ένα και όγδονταπέντε ως ένα και έννενηντα, ότι ήταν ξένος και άνθρωπος έ-ξαιρετικά ζωηρός, ότι ήταν στραβοκάνης και μάλιστα ότι τα πόδια του στραβώναν από τα γόνατα και κάτω προς τα έξω, ότι το βάρος του έπρεπε να είναι έννενηντα μέχρι ένατο κιλών και προπάντων την λεπτομέρεια ότι είχαν άμυνή στο άριστερό γόνατο; Πώς διάβλε- την βρήκες εκείνη την άμυνή;

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

—Με μαθηματικούς ύπολογισμούς άνακά-λυψα το άνάστημά του. Το μέγεθος του πο-δαριού προδίδει το άνάστημα και το πάχος προδίδει το βάρος. Το ότι έπρόκειτο περί ζωηρού ανθρώπου το κατάλαβα από την στα-θερότητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος. Ένας άνθρωπος, θεοτόρητα του πατήματος.

ή όλα του ύποδήματός του λύνει ταυτο-χρόνως όλόκληρη γιατί καμιά άκρη της δεν προσφέρει περισσότερη από τις άλλες εκδούλευση στον βαδίζοντα! Όταν ο άν-θρωπος έχει στραβά προς τα έξω πόδια ό-πως εϋ...

—Όπως εγώ; Είμαι στραβοκάνης εγώ;

—Είσαι Σούμερ, είσαι λιγάκι.

—Τέλος πάντων...

—Ο στραβοκάνης λοιπόν σαν κι' εμένα, λύνει τις σόλες του και τα τακούνια του προς τα έξω! Και τούτο γιατί όλο το βά-ρος του σώματός του πέφτει προς τα έξω! Γι' αυτό και τα μικρά δαχτυλάκια των δυό του ποδιών, είναι λιγότερο εύαίσθητα από τα άλλα δάκτυλα! Σήκωσε το πόδι σου! Νά!

Βλέπεις; Τα τακούνια σου και οι σόλες εί-ναι λυωμένες προς τα έξω! Το άποτύπωμα φθοράς σόλας και τακουνιού που βρήκα στο άποτύπωμα παπουτσιού, θρυσκόταν προς τα μέσα! Τα δυό μεγάλα δάκτυλα των ποδιών του δολοφόνου, σήκωσαν όλο το βάρος του σώματός του! Άρα, ο δολοφόνος ήταν στραβοκάνης προς τα έξω. πράγμα που πα-ρατηρείται μόνο στους έξαιρετικά παχύσαρ-κους... Ξάφνου, κυττάζοντας τριγύρω μου ε-νψ σου ύπαγόρευα τα χαρακτηριστικά, πα-ρατήρησα στον Νάουμαν ό οποίος έφ' όσον προχωρούσα στις παρατηρήσεις μου, άλλαζε χρώματα! Είχα μπροστά μου έναν άντρα έ-ξαιρετικά ζωηρό, παχύσαρκο, ψηλό και στραβοκάνη πρ ός τ'ά ε ξ ω ό οποίος έφε-ρεν επί πλέον ξενικό όνομα!

—Ά! Ναί! Πώς άνακάλυψες ότι ήταν ξένος;

—Το λάστιχο του τακουνιού ήταν ξενικής μάρκας άγνωστης στην άγορά του Λονδίνου!

—Και τώρα άς έθουμε στην πιο καταπ-ληκτική άνακάλυψή σου.

—Την άμυνή στο άριστερό γόνατο;

—Άκριβώς.

—Το άποτύπωμα ποδιού που βρήκα ήταν μοναδικό και δεξιοί ποδιού. Άπάνω στο παράθυρο βρήκα μια κηλίδα αίματος. Σχη-μάτισα άμέσως την πεποίθηση ότι ο δολο-φόνος είχε σπρίξει όλο του το βάρος στο δεξί του πόδι και κατόπιν το έβριξε στο άριστερό του γόνατο άνεβαίνοντας στο πα-ράθυρο για να πηδήσθ έξω. Με την πίεση του βάρους του, ή άμυνή που είχε στο γό-νατό του και την όποια δεν είχε καταλάβει ίσως, έμάτωσε και άφησε την κηλίδα στο περβάτι.

Το αίμα εκείνο δεν ήταν πιστίλι-σμα του αίματος που ξετινάχτηκε στους τοί-χους από την πληγή του θύματος. Ήταν σταγόνα αίματος πατιωμένη! Το άποτύ-πωμα του γόνατος ήταν όλοφάνερο!

—Άς είναι! Ο δολοφόνος διευκολύνθη-κε πολύ στο άπαίσιο έργο του με την διάρ-ρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Ο δολοφόνος και χωρίς την διάρρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» θα δολοφονούσε όποιοδήποτε την άτυχη γυναίκα. Το ότι βρήκε το τζάμι κομμένο και δεν το έκοψε ο ίδιος, δεν έχει καμιά σημασία. Φαντάζε-σαι ότι δεν είχε μαζί του το κατάλληλο έρ-γαλείο; Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» με το χρυσό στυλέτο που δόρησε στην μυθιστο-ριογράφω, διευκόλυε την άνακάλυψη του δολοφόνου! Γιατί ή άτυχη γυναίκα, άμυνο-μένη μ' αυτό το στυλέτο που θα νόμισεν ότι ο Θεός της το είχε στείλει, έπεχείρησε να τον σκοτώσθ και μόλις κατόρθωσε να του κάνη εκείνη την άσημαντή άμυνή στο άριστερό γόνατο.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Μικρά Περύεργα

ΕΝΑΣ ΠΕΚΟΡΝΤΜΑΝ ΗΛΙΚΙΑΣ

30 ΜΗΝΩΝ!

Οι Άμερικανοί μπορούν να καυχήθουν και για κάτι τι άκόμη: ότι έχουν τον μι-κρότερο... το δέμας αυτοκινητιστή και ρε-κορντμαν του κόσμου. Είναι ο Γκούι Ζάς, που σε ηλικία όχι μεγαλύτερη των 80 μη-νών ωδήγησε το καμινόνι του πατέρα του.

Υπάρχει όμως μια μικρή λεπτομέρεια στην ιστορία αυτή: ο μικρός Ζάς, είχε άφε-ρθί τυχαίως μια μέρα καί για λίγα λεπτά μόνος άπ' τον πατέρα του επάνω στο κα-μινόνι, πλάι στη θέση του οδηγού. Περύε-ργος όπως όλα τα παιδιά, θέλησε να ιδί πώς ξεκινούσε το αυτοκίνητο, να μιμηθί τον πατέρα του. Γυρίζει λοιπόν το κουμπί του μηχανήματος ηλεκτρικής άναφλέξεως, πα-τάει ένα πεντάλ και το αυτοκίνητο είναι έν τάξει. Όπως όμως δεν μπορούσε να μετα-χειρισθί το βολάν, το αυτοκίνητο έπέπεσε, όχι με όρμη εύτυχώς, επάνω σε κάποιο φρά-χτη, από όπου κατέβαζαν σε λίγο τον μικρό ρεκορντμαν, τρομαγμένο για το κατόρθωμά του αλλά σόο και άκέραιο.

□ □

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΚΥΨΕΛΗ

Ξέρουμε όλοι μας ότι οι κυψέλες δεν ύ-περβαίνουν σε μέγεθος το ένα μέτρο, το πο-λύ. Και όμως ο δωρ Γκίλιμντ βρήκε μια κυψέλη πρωτοφανώς τεραστίων διαστάσεων μέσα στα άυστραλιανά δάση. Το μελίσσι αυτό θρυσκόταν στην κορυφή ενός γιγαντι-αίου εύκαλύπτου ύψους 120 μέτρων και πε-ριφερείας επτά. Είχε δε την εμφάνιση με-γάλης καλύδας ίθαγενών με όθλο. Ο δωρ Γκίλιμντ έφερε εργάτας και κατέρριψαν τον εύκαλύπτο, και είδε ότι έπρόκειτο για ένα μελίσσι μαύρων μελισσών της Τασμανίας. Ο τυχερός σφόδς, έθγαλε 3.500 γλγρ. μέλι από την κυψέλη αυτή, ή όποια άδεια ζύγιζε 1000 περίπου κιλά.

□ □

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ ΚΑΙ Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Μια άκόμη έφευρογή, άπ' τις πιο άπόρο-πτες, των άκτίνων Χ, έγινε κατ' αυτές. Αύτην την φορά έπρόκειτο πια για την ζω-γραφική. Χάρη στις μυστηριώδεις αυτές ά-κτίνες, έξακριβώθηκε ή άύθεντικότης ενός άμφισβητούμενου πίνακος του Χόλμπαϊν. Ο πίνακας αυτός παρίστανε έναν ήλιω-μένο Άγγλο, τον σερ Ουίλλιαμ Μπάτς, του όποιου το πορτραίτο είχε κάμει κάποτε ο Χόλμπαϊν. Και εν τούτοις όλοι οι έμπει-ρογνώμονες άπεφάνθησαν ότι δεν ήταν ο πίνακας του Χόλμπαϊν.

Τέλος, κάποιος ελάνει την ιδέα να έξε-τασθί ο πίναξ με τις άκτίνες Ράιντγκεν. Και άνακαλύπτεται ότι κάτω από αυτόν θ-πήρχε το πορτραίτο ενός νέου.

Τί είχε συμβή; Ο Χόλμπαϊν είχε πρ-άγματι κάνει το πορτραίτο του σερ Μπάτς, αλλά σε νεαρό ήλικία. Μετά 20 χρόνια, ο κάτοχος του πίνακος ο σερ Μπάτς έβαλε... και του συγχάρυνσαν τον πίνακα σε τρόπο που τα χαρακτηριστικά του να μοιάζουν με τα σημερινά χαρακτηριστικά του πρωτοτύπου. Οι έλπιδοστές φυσικά δεν ύπηρεξαν Χόλ-μπαϊν έξ ου και ή παρεξήνηση!

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ξέρετε όλες σας βέβαια τα χαριτωμένα εκείνα αγαλματάκια από πορσελάνη, τα «σάς», που είναι τόσο λεπτά, τόσο εύθραυστα ώστε με το παραμικρό χτύπημα να ραγίζουν, να σπάνουν...

Δεν βρίσκετε ότι υπάρχουν στ' γυμνάς που μιμνάζονται μ' αυτά; Νομίζει κανείς ότι είμαστε κι' εμείς ένα από τα αγαλματάκια αυτά, ζώντας όμως και κινούμενο, που προχωρεί ήρεμα σ' ένα ώριμο δρόμο όπως τα «σάς» αναπαύονται στο στηρίγμα τους. Κι' ξαφνικά κάποιος μας σπρώχνει απότομα, κάτι μας χτυπάει, βιά και νιώθουμε ένα ράγισμα μέσα μας, μια πληγή που ανοίγεται...

Υπάρχουν τόσο πληγωμένοι, «χτυπημένοι» απ' τη ζωή... Όλοι εκείνοι που δεν είναι ευγνώστοι, που δεν είναι σκληροί σαν τους άλλους που συνήθισαν να σπρώχνουν, να χτυπούν, να πληγώνουν.

Και πληγώνονται, και «ραγίζονται» πάντα οι ίδιοι: οι λεπτοί, οι τρυφεροί, οι εύαισθητοι χαρακτήρες. Και προχωρεί κανείς τον δρόμο του, και μαζεύει πληγές από δω κι' από κεί: θανάτους, άρρώστειες, άτυχίες, απογοητεύσεις που του δίνει είτε η Μοίρα είτε η κακία των ανθρώπων.

Και οι τελευταίες αυτές ακριβώς μας στοιχίζουν περισσότερο. Γιατί αποδέχεται κανείς καρτερικά τα δυστυχήματα που του επιφυλάσσει η Μοίρα, τα δυστυχήματα που είναι άνωτέρα της θελήσεως και της δυνάμεώς του. Όμως οι πληγές που μας δίνουν οι συνάνθρωποι μας είναι πιο βαθιές, πιο οδυνηρές.

Και όταν έρχονται το ένα πίσω από το άλλο καταλήγουν να κλονίζουν και τον ισχυρότερο οργανισμό. Η πληγή βαθύνει αιγά-αιγά και φθάνει ως την καρδιά...

Και οι άνθρωποι είναι τόσο αδύνατοι, τόσο εύθραυστοι όπως τα λεπτά αγαλματάκια από πορσελάνη...

Γι' αυτό πρέπει να μάθουμε να δέχεται καρτερικά τις πληγές και να συνεχίζει το δρόμο του. Πρέπει βέβαια να προσπαθή να τις αποφεύγει όσο μπορεί. Φθάνει να μη τις προκαλή μόνος του, πράγμα που δεν του άφαιρεί βέβαια το δικαίωμα της αμύνης.

Ο δρόμος της ζωής είναι αρκετά δύσκολος. Με λίγη ύπουλη δυσμορία, και αρκετή θέληση θα φθάσει κανείς ήρεμος ως το τέλος...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΕΣ

ΖΑΚΕΤΟΥΛΕΣ

Η σύγχρονη μόδα παρουσιάζει αβυσσικά εύρηματα. Ένα από τα πιο χαριτωμένα, τα πιο πρακτικά, είναι χωρίς αμφιβολία οι μικρές ανοιχτόχρωμες ζακέτες. Φαίνεται ότι η μόδα τους επικρατεί ολοένα και περισσότερο. Και το αξίζουν.

Ξέρετε ότι ξόφετος το λευκό κυριαρχεί παντού. Το καλοκαίρι, οι μπλούζες, τα καπέλλα, οι γιακάδες, τα μαντώ θάιναι λευκά. «Λευκά σαν τα κατάλευκα του Αιγούστου μεσημέρια, πιο άσπρα απ' τα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

νερόκρινα κι' από τα περιστέρια» όπως έγραφε σε κάποιο του ωραίο ποίημα ο Ταγκόπουλος.

Εκεί όμως που το λευκό θα κυριαρχήσει περισσότερο από κάθε άλλο χρώμα είναι οι ζακετούλες. Δίνουν μια νεανική εμφάνιση και έναρμονίζουν τη σιλουέττα σας με τη γιορτή του φωτός και του ήλιου της Ελλάδος.

Θα σας δώσωμε τώρα μερικές συμβουλές σχετικά με τις μικρές αυτές ζακέτες:

Η ζακετούλα σας, εν πρώτοις, μπορεί να μοιάζει πολύ με ζακέττα του ταγιέρ: χωρίς γιακά με τετράγωνο άνοιγμα στο λαιμό, αφήνοντας να φαίνεται το σκούρο κορσάκι του φορέματός σας ή η χαρούμενη νότα μιας ζωηρόχρωμης εσάρπας.

Διὰ να δώσετε μια εμφάνιση περισσότερο σπορτίβ θα προσθέσετε μια δερμάτινη ζώνη, τσέπες στο κάτω μέρος της ζακέτας, και πολλές φορές κι' άλλες τσέπες στο στήθος.

Έτσι, μπορείτε αλλάζοντας διαδοχικά τη ζακέττα αυτή με την ζακέττα του ταγιέρ σας να δώσετε δυο διαφορετικές εμφανίσεις στο ανσάμπλ.

Σκεφθήκατε επίσης ότι η ίδια αυτή θα σας επιτρέψει με ελάχιστα έξοδα ν' αναβέωσετε ένα περουνό σας φόρεμα και να

“Εξη ωραιότερες γαρντιούρες από κορδέλλα. (Σχετικό άρθρο παραπλεύρως).”

φαίνεσθε συγχρόνως κομψότερη;

Για την περίπτωση αυτή σας συμβουλεύω να χρησιμοποιήσετε τον λευκό πικέ ή το λευκό λινό.

Σε άλλα μοντέλα, η ζακέττα είναι πολύ εφαρμοστή με μια μικρή μπάσκα αν φόρμ, μ' ένα απλό γιακά δεμένο εμπρός, με μανίκια τρουά-κέρ έργασμένα στο επάνω μέρος. Μια τέτοια ζακέττα είναι κατάλληλη για τα δροσερά απογεύματα. Μ' ένα φόρεμα μαύρο ή μαρλιν αποτελεί ένα πολύ κομψό καλοκαιρινό σύνολο. Την ζακέττα αυτή θα την κάνετε κατά προτίμησιν με πικέ φασονέ.

Η ζακέττα μπορεί ακόμη να είναι εφαρμοστή στη μέση, χωρίς ζώνη, με μακρύα μανίκια, με διπλό γιακά. Μπορεί να γίνει από λευκό κλοκέ εμπριμέ με λουλουδάκια.

Θα δούμε ακόμη και άλλα μοντέλλα πολύ φαρδιά με γκοντέ στην πλάτη. Για τις ζακέττες αυτές χρησιμοποιείται κυρίως κρέπ εμπριμέ ζωηρόχρωμο για να συνοδεύει ένα μαύρο φόρεμα. Η ίδια φόρμα, από λευκό πικέ συνοδεύει θαυμάσια μια βραδυνη τουαλέττα.

Μπορεί να μη θέλετε να παραγγείλετε ένα βραδυνο ταγιέρ που θα σας στοιχίσει βέβαια πολύ. Θάχετε όμως ασφαλώς καμμία μαύρη ή σκούρα τουαλέττα με απλούστατη γραμμή. Τότε, κάνετε μια ζακέττα σε στυλ ζακέττας ταγιέρ, με φαρδιά μανίκια ρεβέρ, μανίκια μακρύα έργασμένα στους ώμους, και να κλείει εμπρός με τέσσερα κουμπιά. Θα είναι πολύ σικ αν γίνει από ραγιόν λευκή.

Επίτηδες δεν σας μίλησα ακόμη για τις ζακέττες-τύνικ. Δεν φαντάζομαι να διαρκέσει πολύ η μόδα τους. Προσοχή όμως! Προτού παραγγείλετε μια τέτοια μακρότερη ζακέττα, λάβετε υπ' όψιν σας ότι δεν ταιριάζει παρά σε γυναίκες που έχουν σιλουέττα πολύ λεπτή και πολύ ύψηλη, και ότι δεν μπορεί να σας χρησιμεύσει τόσο πολύ όσο μια μικρή ζακετούλα, σαν αυτές που σας περιέγραψα παραπάνω.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΟΡΔΕΛΛΑΣ

Στα καπέλλα μας, στα φορέματά μας, σ' όλες τις γυναικείες γαρντιούρες, οι κορδέλλες είχαν πάντα σημαντική θέση. Ποτέ όμως δεν ήταν τόσο πολύ στη μόδα όσο σήμερα.

Στην εικόνα που δημοσιεύουμε παραπλεύρως βλέπετε πόσες ωραίες γαρντιούρες μπορείτε να επιτύχετε χρησιμοποιώντας μια κορδέλλα.

1. Οι εσάρπες που είναι πολύ της μόδας μας δίνουν μια καλή ευκαιρία να χρησιμοποιήσουμε τις κορδέλλες. Θα κάνουμε μια εσάρπα από σατέν γκρι ή από σατέν σε χρώμα άσπρο ή την τουαλέττα μας, και στις άκρες της θα προσθέσουμε μια σειρά από κορδέλλες διαφόρων χρωματισμών. Θα αποκτήσουμε έτσι μια εσάρπα μπαγιανταίρ, πολύ της μόδας, αρκεί οι διάφοροι χρωματισμοί να είναι διαλεγμένοι με γούστο.

2. Ένα κολλιέ από κορδέλλα. Για ν' αλλάξουμε την εμφάνιση ενός φορέματος

ΣΕΛΙΔΕΣ

άρκει να περάσουμε γύρω από τον λαιμό ένα κολλιέ καμωμένο από μια «κορντελιέρ» από μετάξι, θαλασσί και να προσθέσουμε κάτω ένα φιόγκο από μετάξι θαλασσί από τη μία πλευρά και ροζ από την άλλη. Το κομψό αυτό κολλιέ που μπορεί άλλωστε να γίνει σε διάφορα χρώματα αρκεί για ν' αλλάξει έντελως την εμφάνιση ενός φορέματος ή μιας μπλούζας.

3. Στις απογευματινές και βραδυνές τουαλέττες θα χρησιμοποιήσουμε ένα ανθισμένο κολλιέ. Γίνεται από έναν κόμπο έπιτυχανομένο με τη βοήθεια μιας πρσίσινης «κορντελιέρ» της οποίας οι άκρες καταλήγουν σε λουλούδια από κορδέλλα σατινέ ροζ κεντημένη. Οι άκρες αυτές πέφτουν εμπρός στο κορσάκι.

4. Γύρω από έναν απλό γιακά μια κορδέλλα από γκρι-γκραίν ανοιχτό μπλε καταλήγει σε «κόκ» από κορδέλλες διαφορετικών χρωμάτων. Ο γιακάς γίνεται από λινό λευκό ή σε τόνο ανοιχτόχρωμο.

5. Κι' οι ζώνες συμμετέχουν στη μόδα της κορδέλλας. Η ζώνη που βλέπετε στην εικόνα μας είναι από σατέν μπλε, με λουλουδάκια από το ίδιο ύφασμα που σχηματίζουν μαργαρίτες κορνιζαρισμένες από φύλλα σε σχήμα φτερών.

6. Μια πολύ πρωτότυπη ζώνη μπορεί να γίνει από σατέν λευκό με βουλίτσες μαρλιν και σατέν μαρλιν με βουλίτσες λευκές. Η ζώνη θα είναι καμωμένη ή μισή από το ένα κι' η μισή από το άλλο. Και θα δένη εμπρός με μικρές άκρες.

Μπορούμε ακόμη να χρησιμοποιήσουμε την κορδέλλα για να κάνουμε «ρὺς», ζώνες, κορδόνια κ.τ.λ. Συνήθως μεταχειριζόμαστε διαφορετικούς τόνους. Οι τρίχρωμες κορδέλλες είναι πολύ της μόδας όπως και τα χονδρά κορδόνια με δυο κορδέλλες: λευκή και μαύρη, θαλασσιά και μαρλιν. Τα τρίχρωμα κορδόνια χρησιμοποιούνται για ν' γαρντίζουν τα καπέλλα, τις τσέκες, τις μικρές τσάντες και τα γάντια ακόμη.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Για να καθαρίσετε άγγεια από αλουμίνιο, χρησιμοποιείτε κοσκινισμένη άμμο, με την οποίαν τα τρίβετε καλά και το αλουμίνιο, γίνεται σαν καινούργιο.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραψα για τις προφυλάξεις που πρέπει να παίρνετε το καλοκαίρι, τόσο κατά τις πρωινές εξόδους από τα σπίτια σας, όσο και κατά τα θαλάσσια λουτρά και τα σπρά, για να προλαμβάνετε και εξουδετερώνετε όλα τα δυσάρεστα για το δέρμα σας αποτελέσματα της παρατεταμένης επίδρασεως των ηλιακών ακτίνων. Σήμερα θα γράψω για εκείνες που δεν θα πάρουν πριν καμιά προφύλαξη και θα πάθουν ήλιοκαυμα, κατά το όποιον θα τους παρουσιασθή ένας οδυνηρότατος έρεθισμός της επιδερμίδος του προσώπου, ή του

σώματος.

Το πιο πρόχειρο θεραπευτικό μέσο με το οποίο θα καταπραΐνουν αφ' ενός μὲν τὸν έρεθισμό του δέρματος, αφ' ετέρου δὲ θα προλάβουν τὸ οδυνηρὸ σκιάσιμο τοῦ δέρματος και τις εναπόφευκτες ρυτίδωσεις, είναι τὸ καρπούζι. Με τὴν ψύχα τοῦ καρπουζιοῦ θα τρίψουν καλά τὸ ήλιοκαυμα, και μετὰ θὰ τὸ αλείψουν με φρέσκο ἀνάλατο δούτυρο, ἀπὸ αὐτὸ πὸν δόζουμε στὸ ψωμί μας.

Έννοεῖται θ' ἀποσυρθοῦν ἀμέσως, ἀπὸ τὸν ήλιο, και ὅταν πᾶνε σπῖτι και οἱ πόνοι και ἡ φαγούρα ἐξακολουθοῦν, θὰ κάμουν ἐπάλειψη τοῦ ήλιοκαύματος με τὴν κάτωθι δοκιμασμένη πομὰδα μου ἢ με πομὰδα ἰνοτύλ.

Célat
Sulfate de quinine 100 gr.
Chlorure de baryum 2 »
1 »

Ὁφελιμώτατο είναι και τὸ ἐξής κατάπλασμα. Κτυπάτε καλά ἓνα ἀσπράδι ἀγού, ρίχνετε ὕστερα σ' αὐτὸ ¼ κουταλιοῦ τοῦ καφέ σκόψης σὲ σκόνη ἓνα κουτάλι τοῦ καφέ βόρακα και λίγο ἀνθόγαλα (κρέμα σαντιγύ). Τὰ ἀνακατεῦτε καλά ὅλα μαζί και ἔπειτα ἐπαλείψετε τὸ πρόσωπο ἢ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματος πὸν ἔπαθε ήλιοκαυμα. Ἄμα περάσουν δυὸ ὥρες ξεπλένετε με σκέτο χλιαρὸ νερὸ, πονδράροντας κατόπιν τὸ πρόσωπο με πούδρα, τὸ δὲ σῶμα με σκέτο τάλκ ὃχι παρφουμαρισμένο. Ἀφοῦ περάσουν τὰ πρῶτα ἐρεθιστικὰ φαινόμενα κάνετε μερικὰ λουτρά, τοῦλάχιστον τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα, πιτυροῦχα ἢ ἀμυλοῦχα, για νὰ ἐπανέλθῃ ἡ στυλνότης και ἡ λευκότης τοῦ δέρματος. Τὰ γενικά αὐτὰ λουτρά ἐκτὸς τῆς

θεραπευτικῆς των ἐπενεργείας ἐπὶ τοῦ ήλιοκαύματος τοῦ σώματος, συντελοῦν ἐπίσης και στὸ νὰ διατηρητὰ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου μαλακὸ, στυλνὸ, καθαρὸ και δελουδένιο.

Πῶς γίνονται αὐτὰ τὰ λουτρά; Ἀγοράστε 10 ὀκάδες χονδρὰ πίτυρα και βάλτε τα μέσα σ' ἓνα σάκκο ἀπὸ χονδρὸ τουλπάνι, τὸ σάκκο αὐτὸ τὸν βυθίζετε μέσα στὸ λουτρὸ σας, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν πιέζετε τὸν σάκκο γερὰ για νὰ χύνετε μέσα στὸ λουτρὸ τὸ πιτυροῦχο γάλα.

Γιὰ τὰ ἀμυλοῦχα λουτρά, τὰ ὁποῖα σας συνιστῶ ἰδιαίτερος τὴν καλοκαίρι με τὶς ζέστες για τὰ παιδιὰ σας, αγοράζετε 300 γραμ. ἀμυλον σκόνη. Τὸ διαλύετε πρῶτα σὲ κρύο νερὸ, ρίχνοντας σιγά-σιγά λίγο πιὸ ζεστὸ, και ὅταν ἔχῃ λυθῇ καλά, τὸ χύνετε μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ σας.

Ἄν παρ' ὅλα αὐτὰ σας ἔμειναν ἀπὸ τὸ ήλιοκαυμα ἰδίως στὶς πλάτες και στὰ πρῶτα ρυτίδωσεις τοῦ δέρματος και πλατεῖες οὐλές, τότε κάμετε μερικὰ λουτρά με τὸ κάτωθι φάρμακο, πὸν είναι ἀποτελεσματικὸτατο.

Pecule de pommes de terre 100 gr.
Amidon de riz 250 »
Amidon de blé 100 »
Poudre d'iris 50 »
Caseine 12 »
Carbonate de soude 25 »
Essence de lavande 5 »

Ὁλόκληρη αὐτὴ τὴν ποσότητα τὴν διαλύετε προηγουμένως σὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ και ἔπειτα διαλυτὴ καλά τὴ ρίχνετε στὸ λουτρὸ, τὸ ὁποῖον ἔχετε προηγουμένως ἐτοιμάσει στὴ θερμοκρασία πὸν σας ἀρέσει. Με τὰ λουτρά αὐτὰ θὰ ξαναγυρίσῃ ἡ ωραιότης και ἡ εὐκαμψία τοῦ δέρματός σας.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

—Μικρὴ βέστα ἀπὸ λευκὸ φουλάρ με μαύρες βούλες.— Ζακετούλα ἀπὸ κρέπ εμπριμέ.— Βέστα ἀπὸ λευκὸ πικέ με λουλουδάκια.— Βέστα ἀπὸ θαμβακερὸ πικέ λευκὸ φασονέ.— Ὁραιότατη ζακέττα ἀπὸ λευκὸ πικέ για νὰ συνοδεύῃ μιὰ βραδυνη τουαλέττα.

Χρ. Τσαγανέας

Έναν άνθρωπο καθ' αὐτὸ μακάριο, ξέγνοιαστο, γνώριμα στο «Ελληνικό Θέατρο, πού είναι διαρκῶς ζυθισμένος στην ἀνάγνωση τῆς ἐφημερίδος του, δίνοντας τὴν ἐντύπωση πὼς τὴν ἀποστηθίζει ἀπὸ τὸ κύριο ἄρθρο ὡς τίς μικρές ἀγγελίες—πού δὲν τὸν νοιάζει ποτὲ τί θὰ πῇ ὁ διπλανός του—πὺ συνδυάζει μὴν ἑμφυτική ἀφέλεια μικροῦ παιδιοῦ μ' ἓνα ἐξωτερικὸ, ἡγεμονικὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς παράστημα—πού ὑποδύεται γνωστὲς προσωπικότητες ἀπ' αὐτὴν σκηνή, ὅπως τὸν Συναδινό στο «Μοῦβιτον», φέροντας σὲ δυσθεώρητα ὕψη τὴν πρωτεῖα τῆς τέχνης—πού σ' ὁποιοὺν ρόλο τὸν δῆς, εἴτε «ζὲν-πρεμιέ», εἴτε «βιέ-μπώ», εἴτε κωμικὸ, εἴτε δραματικὸ, εἴτε μπεκρή πὺ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, εἴτε... βασιλεῖς, θὰ εἶναι κομμ' ἐνος καὶ ραμμένους, ἐπὶ μέτρῳ καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐφαρμογή, παρακαλῶ, στὸ καλόπι πὺ τύπου πὺ ἐνσαρκώνει—πού... —πού... —πού... Τὸν Τσαγανέα.

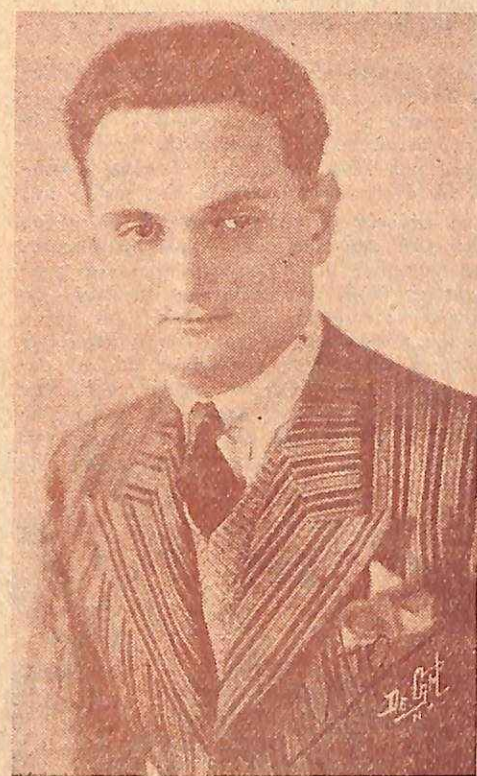
□ □

Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὁ καλλιτέχνης ἔρχεται στὸν κόσμῳ, σφραγισμένος μὲ τὸ βουλοκέρι... τῆς Τέχνης! Μπορεῖ ν' ἀμφιταλαντεύεται, νὰ κλυδωνίζεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴν μεγάλη φουρτούνα τῆς βιοπάλης, εὐκόλα ἢ δύσκολα ὅμως, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ βρῇ τὸν προορισμὸ του. Πολλές φορές, οἱ σπουδὲς ἑνὸς ἡθοποιοῦ ἐν σχέσει μὲ τὸ ἐπάγγελμα του... εἶναι «ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἄλλα»! Σημαδεύει λαγούς καὶ σκοτώνει... πέρδικες! Ὁ Πρινέας σπούδασε χημικὸς καὶ ἦταν ἱδιοφυῖα σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτήρη—ἀφ' οὗ ἀνακάλυψε, κατ' αὐτὴν περίοδο τοῦ Συμμαχικοῦ Ἀποκλεισμοῦ, τὸ 1916—17 τὸ ζερνίκι τῶν νυχτῶν βράζοντας κῆτι... παλῆς τανίνες τοῦ κινηματογράφου! Γνωρίζω ἀριστοῦχος τῆς Θεολογίας πὺ ἔδρεψαν δάφνες ὡς ἡθοποιοὶ στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο! Ὁ Παπᾶς σπούδασε γεωπόνος... γιὰ νὰ βγῇ... ἡθοποιοῦ! Ὁ Τσαγανέας δὲν εἶχε πιά παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴν δυνάστητη, ἐκάρφωτη μὲν... ἀλλ' οὐχ' ἦττον φυσιολογικὴ ἐξέλιξη τοῦ ἑλληνικοῦ καλλιτέχνη. Ἐρχεται ἀπ' τὴν Ρουμανία γιὰ νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιον Γράφεται στὴν ὀδοντιατρικὴ σχολή. Σὲ λίγο, ἐγκαταλείπει τὴν ὀδοντιατρικὴ γιὰ τὰ Νομικά. Ἰσως νὰ τὸν παρασύρῃ σ' αὐτὸ ἡ ἡγεμονικὴ ἐμφάνιση πὺ προανέφερα: τί ὥραϊος, τί ἐπιβλητικὸς ποῖ θὰ εἶναι ἀγορεύων στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Πατέρας! Συγχρόνως, ἐμφανίζεται οἱς ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις τοῦ «Θεατρικοῦ Φοιτητικοῦ Ὀμίλου», ὅπου ξεχωρίζει. Τὰ οικονομικὰ ὅμως τοῦ Τσαγανέα εἶναι στενόχωρα: ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τίς νομικὰς σπουδὰς του. Τότε μὲ τὸ στανίδι ὁ Κονταρίνης—πατριώτης καὶ φίλος του—τὸν πηγαίνει στὴν «Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου». Ἡ ὑποχρεωτικὴ τοῦ Κονταρίνη φθάνει σὲ βαθμὸ νὰ πληρώσῃ αὐ-

τὸς τὰ δίδακτρα τοῦ φίλου του! Κι' ὁ Τσαγανέας ἐκπαιδεύεται...

□ □

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη δὲν ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερικὴ. Ἀνακάλυψε ὅμως τὸν Τσαγανέα τὴν ἐποχὴ πὺ καταρτιζόταν ὁ θιασὸς τῆς γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἀμερικὴ. Τότε ὁ Τσαγανέας μετεῖχε θιάσου πὺ ἔπαιζε στὴ Θεσσαλονικί. Τοῦ γίνονται βολιδοσκοπήσεις γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ τουρνέ «Μαρίκας Κοτοπούλης» στὸν Νέο Κόσμο. Τρελαίνεται ὁ Τσαγανέας ἀπ' τὴ χαρὰ του: ἀρχίζει νὰ βλέπῃ... καὶ στὸ ξύπνιό του ἀκόμα διαρκῶς μπροστὰ του

Χρῆστος Τσαγανέας.

οὐρανοξύστες μὲ 42 πατώματα, ἐμφανίζει, ἀφηρημένος, ἀπὸ σκηνῆς τύπους φιλησύχων ἀστῶν... ὑπὸ μορφήν «γκάγκστερ», οἱ συνάδελφοί του τὸν βλέπουν νὰ παίρνῃ πόζα... ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας! Ἀπάνω στὰ ἐμπνευσμένα του ὀνειροπολήματα, ἔρχεται «κεραυνὸς εἰς φάκελλον»: τὸ τουρνέ θὰ φύγῃ χωρὶς τὸν Τσαγανέα, γιατί... δὲν τὸν χρειάζονται! Μὲ στωικὴ φιλοσοφία πὺ θὰ ζήλευε ὁ Ζήνων, ὁ Τσαγανέας βλέπει νὰ γκρεμίζονται τὰ ὄνειρά του... Ἐδῶ ὅμως ἀνακατεῖται ἡ τύχη. Ὁ Λογοθετὶδης συναντᾷ τὸν Τσαγανέα: «Ἐρχεσαι μαζί μας στὴν Ἀμερικὴ;» τοῦ λέει. Ὁ Τσαγανέας συναινέει—μηχανικὰ πλὴν. Ὅλα ἔπαψαν νὰ τοῦ κάνουν ἐντύπωση. Ἐκεῖνο τὸ ἡμέρο, φανταστικὸ ταξίδι τὸ ἔκανε τὴν ἐποχὴ πὺ τοῦ ἔγιναν οἱ πρῶτες βολιδοσκοπήσεις. Βρίσκεται τώρα μέσα στὸ ὑπερωκεάνειο καὶ θαρρεῖ, πὼς ταξιδεύει

μέσα σ' ἓνα ἐλεεινὸ κι' ἄθλιο καΐκι μὲ τὸν Μπόγγρη στὴ Σαλαμίνα! Καὶ σ' ὅλη τὴν περίοδο πὺ ἔμεινε στὴν Ἀμερικὴ, ἑστρέλλανε—ἦταν ἡ ρεβάνς του—τοὺς συναδέλφους του μὲ τὴν ἀπάθεια πὺ παρακολουθοῦσε πᾶν ὅτι θαύμαζαν ἐκεῖνοι. «Ξέρω... ξέρω...» ἔλεγε συνεχῶς ὅταν τοῦ ἀνέφεραν ἡ τοῦ ἔδειχναν κάτι—καὶ μὲ ὕφος... πολὺ ξερῶς!

□ □

Ἐφευρετικὸς νοῦς, ὁ Τσαγανέας κατάρθωσε, χάρις στὴν καλλιτεχνικὴ του φήμη, νὰ γλυτώσῃ τίς βαρεῖες ἀγγραφεῖς τοῦ στρατοῦ. Ὁ ταγματάρχης του, μάλιστα ἔμαθε πὼς ἦταν ἡθοποιός, τὸν κάλεσε καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ καταρτίσῃ στρατιωτικὸ θεατρικὸ ὄμιλο, διαλέγοντας ἀπὸ τοὺς λόχους τὰ στελέχη πὺ ἔκαναν. Ὁ Τσαγανέας διάλεξε κατὰ τεμπέληδες καὶ τὰ κανόνισε οὕτως ὥστε οἱ πρόβες νὰ λαμβάνουν χώραν πάντα τὴν ὥρα τῶν γυμνασίων. «Κύριε ταγματάρχα, πῶς θέλετε ἓνας ἄνθρωπος, τοακισμένος στὴν κούραση, νὰ διδαχθῇ ἔργο;» Κι' ἔτσι ἡ τεμπелоπαρέα κατάρθωνε νὰ εἶναι πάντα... ἐλευθέρῳ γυμνασίων! Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ, οἱ πρόβες καὶ τὰ ταγματάρχης νὰ παρακολουθῇ τίς προόδους τοῦ «στρατιωτικοῦ θεατρικοῦ ὀμίλου». Ἐκεῖ ὅμως πὺ ἀνέθετε στὸν Τσαγανέα νὰ διοργανώσῃ μὴν παράσταση, τὸν βλέπει, μὲ τὸ χέρι στὸ πλίκιο, νὰ τοῦ ἀναφέρῃ εὐπειθῶς ὅτι... ἡ θητεία του εἶχε λήξει!

□ □

Ὁ Τσαγανέας εἶχε τὴν μεγαλύτερὴ του ἀπογοήτευση στὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του.

Ἦταν στὴν ἐποχὴ πὺ ἔπαιζε ἐρασιτεχνικὰ στὸν «Θεατρικὸ Φοιτητικὸ Ὀμίλο». Μία μέρα, μᾶς καλοῦν στοὺς Ποδράδες μὲ ὅλο τὸ συγκρότημά μας: νὰ πᾶμε νὰ δώσουμε μὴν παράσταση! Σπεύδουμε ἐπὶ τόπου μὲ τὸν Κατσέλη. Ρωτοῦμε νὰ μάθουμε πὺ εἶναι ἡ σκηνή. Μᾶς δείχνουν μὴν μάντρα... ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε! Τί μέλλει γενέσθαι; Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, πρόκειται νὰ ῥηθῇ ὁ θιασός. Ἐχομε μὴν φωτεινὴ ἔμπνευση. Γιατὶ νὰ μὴν φτιάσουμε πρόχειρα μὴν σκηνή; Βγάζομε τὰ σακκάκια μας, μὲ τὸν Κατσέλη καί... ἐπὶ τὸ—θεατρικόν—ἔργον! Ἀνακαλύπτουμε μὴν παλαιοῦ ἔδρα, τὴν στερεώνομε μὲ κάσες πετρελαίου, ἐνα τσοῦλι ἀντικαθιστᾷ τὴν αὐλαία. Ἀφίστε πιά τίς σκηνογραφίες. Ἦμασταν κι' ὑποχρεωμένοι νὰ ἀνεχθοῦμε τὸ ντεκόρ ἑνὸς φυσικοῦ δέντρου στὴν σκηνή, γιατί βρισκόταν ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἡ... τίναμε νὰ τὸ κόψουμε! Τέλος πάντων. Ἐθεωρήκαμε στὴν δουλειὰ ὅλη μέρα. Ὡρα ἔκτῃ ἀπογευματινῇ: ἀφίξη θιάσου. Κι' ἐκεῖ πὺ περιμέναμε συγχαρητήρια, οἱ ἐρασιτέχνες μας—ὅλο φοιτητὰ καὶ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν—βάζουν τίς φωνὲς ἀντικρίζοντας τὸ ἀδιοδάρκρυτο θέαμα τῆς προκατακλυσμιαίας αὐτῆς σκηνῆς: «Νὰ βγῶμε σ' αὐτὰ τὰ παλῶ ο—σοῦλια; Δὲν σφάζανε! Δὲν παίζομε!» Κι' ὁ θιασός, ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνίᾳ, ἀποχωρεῖ ἀφίνοντας μας μονάχους, τὸν Κατσέλη κι' ἐμένα νὰ παριστάνομε τὴν ζῶσα εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας...

Τὴ μαῦρη ἀχαριστία!...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ἀφροδίτη σὲ καραντίνα!

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝ ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΑΖΑΝΟ

Ἐξοχα, ἐδῶ! Ἀς σταματήσουμε! διέταξε ἡ ἐνθουσιασμένη φωνὴ τῆς Μύριελ.

Ὁ Μπόμπ ἔσφιξε τὰ φρένα τοῦ μεγάλου, κατασκοπισμένου αὐτοκινήτου, κινδυνεύοντας νὰ δεχθῇ στὶς πλάτες του τὰ ἄλλα δυὸ αὐτοκίνητα πὺ τὸν παρακολουθοῦσαν στοὺς δρόμους τῆς Σιέρρας. Τὸ «καρναβάνι» τῆς Μύριελ—ὅπως ἦταν γνωστὴ ἡ ἐκδρομικὴ παρέα τοῦ Σαίν-Λούις, κατέβηκε τὰ αὐτοκίνητα.

Βρίσκονταν σχεδὸν στὴν πὺ ψηλὴ ὁδο. Ἀπ' τὸ ἓνα μέρος, ὁ δρόμος εἶχε κάτω του μὴν κιτρινωπὴ πεδιάδα, ὅπου οἱ κάκτοι σχηματίζαν κηλίδες: ἐκεῖ ἦσαν οἱ δρόμοι τῶν ὄρυχείων τοῦ Ἀλκορέζ. Ἀπ' τὸ ἄλλο, ἓνα μικρὸ δάσος. Καὶ μακριὰ, ἦταν ἡ θάλασσα.

—Ναί, ἄς κατασκηνώσουμε ἐδῶ, ἀπόψε! ἔπανελαβε ἡ Μύριελ μὲ τὸν χαδιάρικο τόνο τῆς φωνῆς τῆς, πὺ φαινόταν νὰ προκαλεῖται ἀπ' τὸν πόθο, σὲ κάθε φράση.

Ἡ Τζόαν καὶ ἡ Τζούλια ἀρκέστηκαν νὰ κουνήσουν καταφατικὰ τὸ κεφάλι, στέλνοντας τὸν καπνὸ τῶν σιγαρέττων τοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ Φράντ, ὁ Μπίλλ κι' ὁ Μπόμπ, οἱ ὁδηγοί, ἔσπευσαν νὰ προφυλάξουν τὰ αὐτοκίνητα κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Ὁ Κλόντ ἐπωφελήθηκε τῆς σύντομης ἀπουσίας τῶν αἰώνων ἀντιζήλων του, γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν Μύριελ.

—Ἀπόψε, στὶς δύο, θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, τῆς ψιθύρισε μὲ λαχτάρα... Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, τὸ καταλαβαίνεις; Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχιστῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση!

Ἡ Τζούλια ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὴν Τζόαν καὶ τὸ σαρκαστικὸ βλέμμα τοὺς ἔκανε τίς ὑπόλοιπες λέξεις νὰ παγώσουν στὰ σφιγμένα χεῖλη τοῦ νέου:

—Ἐμπρός, τεμπέληδες! Δουλειά!

Τὸ εὐθυμὸ κάλεσμα τοῦ Φράντ, «τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ ρεπόρτερ»—ὅπως αὐτοκαλοῦνταν—ἔφερε τὸν καθένα ἐπὶ τὸ ἔργον του. Ὑστερα ἀπὸ μὴν ὥρα, ὁ ἀέρας τοῦ σούρουπου ἦταν γεμάτος ἀπὸ μὴν εὐωδία ὀρεκτικῶν φαγητῶν. Εἶχαν στηθῇ οἱ σκηνὲς γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν οἱ ἐκδρομεῖς. Ὁ Μπόμπ ἔδωκε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐναρξὴ τοῦ γεύματος μὲ μὴν πιστολία. Τὸ πιστόλι καὶ τὸ τζῖν ἦσαν οἱ δυὸ ἀδυναμίες του. Ἡ τοίτη ἦταν ἡ Μύριελ. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν μονάχα δικὴ του ἀδυναμία.

Ἀπ' τὰ ὄρυχεία τοῦ Ἀλκορέζ ἀκούγονταν οἱ στριγγοὶ ἦχοι τῆς σειρήνας.

—Μπίλλ, βοήθησέ με νὰ βρῶ ἓναν ἄσσο! φώναξε ἡ Μύριελ ἀπ' τὴν σκηνὴ τῆς.

Ὁ Κλόντ ἔσπευσε. Τὸν σταμάτησε ὅμως μὴν θυμωμένη ματιά.

—Εἶπα Μπίλλ, τόνισε ἐκεῖνη κυττάζοντας τὸν μὲ τὸ προκλητικὸ βλέμμα τῆς.

Ὁ Μπίλλ, τύπος ξαυθοῦ ἀθλητοῦ, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, χύθηκε μέσα στὴν σκηνή.

Ὅταν ἐπέστρεψαν κοντὰ στοὺς ἄλ-

λους, τὰ παχειὰ τοῦ χεῖλη ἦσαν βαμμένα μὲ κοκκινάδι. Γιὰ λίγα λεπτά, δὲν ἀκούγονταν παρὰ τὸ ἄσκοπο φλυάρημα τῆς Τζόαν καὶ τῆς Τζούλιας. Ὑστερα, ὁ Μπόμπ ἦπτε μὴν ρουφηξιὰ ἀπ' τὸ παγοῦρι τοῦ κι' ὁ Φράντ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἓνα ρεφραῖν, τοῦ ὁποίου δὲν θυμόταν τὴν συνέχεια. Τὸ χέρι τοῦ Κλόντ πὺ ἔκοβε μηχανικὰ τὸ ψωμὶ σταμάτησε ἀπὸ—τομα ὅταν τὸ γραμμόφωνο ἄρχισε νὰ παίζῃ ἓνα τραγοῦδι πὺ ἀγαποῦσε ἰδιαίτερας ἡ Μύριελ:

«Μὲ κάνεις σὰν τρελλό, μὲ παίρνεις τὸ μυαλό γλυκεῖα σειρήνα...»

—Πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ ὄρυχείο...

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ Μύριελ ἐῦπνε ἀπὸτομα, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σκηνῆς.

Ἡ ἡσυχία ἀναπνοὴ τῶν φίλων τῆς καὶ τὸ ἐλαφρὸ θρόισμα τῶν φύλλων, τὴν ἔφεραν στὴν πραγματικότητα. Ἡ φωτεινὴ πλάκα τοῦ ρολοιοῦ τῆς ἔδειχνε δυόμιση ὥρες. Τυλίχτηκε σ' ἓνα παλτό καὶ ἐγγυόστησε ἔξω χωρὶς φασαρία. Ἡ σκία τοῦ Κλόντ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος τῆς. Δυὸ μπράτσα τὴν ἀγκάλασαν.

—Ἐλεγα πὼς δὲν θάρξουν!

Ἐκεῖνη ὅμως ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὸ σφιχταγκάλισμα:

—Κάθισε ἡσυχά, τοῦ εἶπε. Δὲν ἦρθα γι' αὐτὸ, ἀγαπητέ μου. Γιὰ νὰ εἶμαι δεξιλικρινής, εἶχα ἐξασεί ὀλωσδιόλου τὸ ραντεβὸ σου.

Τὸ ὅρισε τίς πλάτες μὲ ἀδιαφορία κι' ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τ' ἀστέρια. Μακριὰ, στὴν ἀκτὴ, τὸ λιμάνι τῆς Οὐλτιού-

σκα ἦταν ἓνα μικρὸ, φωτεινὸ σημάδι. —Μύριελ, σ' ἀγαπῶ. Ἀκουσέ με. Ζήτησέ με, ὅτιδήποτε θελήσεις. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀγάπη σου, δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

Ἐκεῖνη ἔξεπασε σὲ γέλιο. Σὰν ἤχῳ, ἀκούστηκαν κι' ἄλλα γέλια καὶ φωνή—καν ὁ Φράντ μὲ τὸν Μπόμπ.

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἄμορφη σκηνή! εἶπε ὁ Φράντ.

Κι' ὁ μεθυσμένος Μπόμπ πρόσθεσε:

—Κλόντ, νὰ δῶ μήπως κι' ἔσένα τὸ πτόμα σου εἶναι γεμάτο κοκκινάδι...

—Ποῦ εἶναι ὁ Μπίλλ; ρώτησε ἡ Μύριελ. Πὼς δὲν ἦρθε κι' ἐκεῖνος νὰ παρευρεθῇ.

—Κοιμάται. Δὲν κατωρθώσαμε νὰ τὸν ξυπνήσουμε.

Ὁ Κλόντ εἶχε στρέψει τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἔμπορῃ νὰ προσέξῃ λέξη. Τ' ἀστέρια ἔπαιζαν μέσα στὰ μάτια του σὰν φωτεινὲς βελόνες.

□ □

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὸ καρναβάνι μαζεύτηκε γιὰ τὸ πρόγευμα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Κλόντ φανέρωνε πὼς δὲν εἶχε κλείσει μάτι. Ὁ Μπόμπ ἦταν κατὰ χλωμος. Ἡ Τζόαν εἶπε:

—Εἶσαι ἡλίθιος, Μπόμπ, νὰ πίνης τόσο πολὺ!

Ἡ Μύριελ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά τῆς καὶ τενωθήκε μὲ ἡδονή. Μὲ τὴν κίνησίν τῆς αὐτὴ, ἐξαώρισαν οἱ ὑπέρκομες κομπύλες τοῦ στήθους τῆς. Τὰ γυμνά τῆς πόδια εἶχαν μὴν μεταξένια ἐπιδερμίδα. Ὁ Φράντ σήκωσε μὴν προσπάθεια ἀπὸ πάνω τῆς τὸ βλέμμα του. Ἦταν ἓνα πρῶνι ὡρὶς δροσιὰ καὶ χωρὶς χάρα πὺ ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ φαινόταν σὰν σούρουπο...

Ὁ Μπίλλ εἶπε:

—Θέλω πολὺ νὰ δῶ λιγάκι κόσμο, εἶπε. Πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ ὄρυχείο τοῦ Ἀλκορέζ... Θὰ γευματίσουμε ἐκεῖ καὶ τὸ βράδυ θὰ βρισκόμαστε στὸ λιμάνι. Ἐνα καλὸ ξενοδοχεῖο, μὲ τζάκ κι' ὅλα τὰ κομφορ εἶναι ἀπαραίτητο ὕστερα ἀπὸ μὴν ὁλόκληρη βδομάδα ταγγανικής, ἀληθινῆς ζωῆς! Δρόμο γιὰ τὴν μητρόπολη, κύριοι ἄγριοι!

Τὸ μεσημέρι, τὰ αὐτοκίνητα εἶχαν σταματήσει μπροστὰ σ' ἓνα εἶδος πανδοχείου, ὅπου γευματίζαν οἱ ἐργάτες. Μόλις κάθισαν σ' ἓνα τραπέζι, ἓνας ἡλιοκαμένος νέος, ντυμένος στὸ χαλκί, τοὺς πλησίασε μ' ἓνα ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο:

—Ἀμερικανοί; εἶπε. Περιηγητὰ; Χαίρω πολὺ. Εἶμαι Ἀμερικανὸς κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ Μπόστον... καταδικασμένος νὰ διευθύνω ἐδῶ αὐτὰ τὰ ἔργα... Ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω μαζί σας;

Ἡ Μύριελ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς. Τοῦς σέρβιρε μὴν ἰνδιάννα σιωπηλὴ, μὲ τὸ πρόσωπο πρόωρα γερασμένο.

—Ἐρχόσαστε στὸ Μεξικὸ σὲ μὴν ἡσυχία, σχετικῶς, περίοδο. Πρὶν ἀπὸ λίγα

χρόνια να είχατε έρθει εδώ, θα σ' είχα ληστέψει και σκοτώσει στη μέση του δρόμου. 'Αλήθεια όμως, κυτάχτε εκεί! Βλέπετε αυτή την ινδιάνα; "Έχει ολόκληρη ιστορία... Λέγεται, Χουάνα. Νά σ' είν' η ίδια, γιατί ή ίδια μόνο σ' αν μεθύση, μιλάει. "Ε λοιπόν, πρίν από λίγα χρόνια, ήταν ή πιό όμορφη κοπέλλα που είχαμε σ' τα όρυγεία. Και τότε σέρβιρε εδώ. Κι' όλοι οι άνδρες, νέοι και ώριμοι ηλικίας έρχονταν γιά να ξεδέσουν εδώ τ' ήμερο-μίσθιά τους ως την τελευταία πεντάρα, κυτάχοντας την με βλέμματα γεμάτα πόθο. 'Η Χουάνα τούς άκουγε όλους, έπαιζε με όλους.

»Ο Γκάρσια, ο συνάδελφός μου, έπαισε όλους τούς εργάτες να συμφωνήσουν να κρύψουν όλοι τον πόθο τους και να φερθούν στην Χουάνα σ' αν είχε γίνει απότομα μι' άλλη γυναίκα σ' αν ν' μην είχε πιά την όμορφιά και την γοητεία της. Την έβαλαν σ' καραντίνα, σ' αν ένα άρρωστο ζώο...

»Η δυστυχισμένη ή Χουάνα γέρασε μέσα σ' λίγα χρόνια. Τό νεανικό αίμα της, ή φλογερή ιδιοσυγκρασία της την έκαναν σχεδόν σ' αν τρελλή. Κατάντησε να κλαίη και να σέρνεται σ' τα πόδια τών άνδρων. "Επιτέλους, ένας τολμηρός και ώραιος νέος είχε τό θάρρος να διαλύση την συμφωνία που είχαν όλοι με ταξύ τους. Τόσκασαν μαζί, κάποια νύχτα. Οι άλλοι όμως τούς πρόλαβαν κι' ή Χουάνα επέστρεψε μαζί τους. Και κανείς δέν έπεχείρησε πιά να έσωτοποσή-ση μαζί της, γιατί παραδειγματίσθηκαν όλοι απ' τον φριχτό θάνατο τού νέου...

II

Τά ατύχητητά είχαν φθάσει σ' το ξενοδοχείο "Ορτίς, της Ουλτιούσκα. "Η Μύριελ κι' οι φίλοι της είναι ή μόνοι ένοικοι. "Έχουν δειπνήσει πρίν από δυό ώρες κι' ή Τζούλια προτείνει έναν περίπατο σ' το άκρογιάλι. "Όλοι σπεύδουν να δεχτούν γιά να διώξουν την πλήξη στην όποια φαίνονται βυθισμένοι. "Η Μύριελ νοιώθει πώς ή ιστορία της Χουάνας έκανε έντύπωσή β' αθιεία στους θαυμαστές της.

"Η Μύριελ πλησιάζει τον Φράντ. —Π' όρακι ή ιστορία της Χουάνας, του λέει. "Όρατο θέμα γιά διήγημα! —"Η ιστορία της μπορεί να χρησιμεύσει σ' άλλες, λέει ο Φράντ και τις γυρνά τις πλάτες.

"Ακούστη, ή Μύριελ, στρέφεται πρὸς τούς άνδρες και φωνάζει:

—"Η 'Αφροδίτη γενήθηκε απ' τον άφρό της θάλασσας. "Ε λοιπόν, άπόψε θα ζωντανέψω τον θρύλο...

Με μι' ας, γυμνώνεται και βρίσκεται μέσα σ' το νερό μ' όλη την άκτινοβολία της όμορφιάς της, γελώντας προκλητικά:

—"Ελάτε να με πάρετε! Λέει. Κανείς όμως δέν κουνιέται απ' την θέση του, ενώ ή ένσάρκωση της 'Αφροδίτης κολυμπά σ' τ' άνοιχτά.

Τέλος, ο Κλόντ με πνιγμένη κραυγή, ρίγνεται μέσα στην θάλασσα.

Τότε ο Μπόμπ, σ' αν ύπνοβάτης, άρπάζει τό πιστόλι του και πυροβολεί...

Τό κεφάλι τού Κλόντ βυθίζεται, γιά να μην ξαναφαιή...

"Η ίδια ιστορία, της Ινδιάνας, επαναλαμβάνεται...

ANTON TZOUZIO MAZANO

Ζώα... που μεταμφιέζονται!

ΚΟΛΠΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΠΤΕΡΩΤΩΝ

ή ύπαρξη τών ζώων διέπεται από αυτόν τον άδυσπλητο νόμο: φάγε τον πλησίον σου αν δέν θέλεις να φαγώθης απ' αυτόν.

"Υπάρχουν όμως και ζώα, που δέν μπορούν να φάνε άλλα ζώα, ενώ αντίθετως και καλλιστότητα μπορούν να φαγώθουν από αυτά. Τί να κάνουν λοιπόν οι μικροί αυτοί και άδύνατοι, οι προλετάριοι τού ζωικού βασιλείου γιά να μη φαγώθουν; Τό πρώτο και κύριο μέλημά τους είναι βέβαια να βρίσκωνται όσο μπορούν πιό μακριά από τον κίνδυνο.

"Όταν όμως βρεθούν ξαφνικά κοντά του; Αί, τότε άπλούστα...μεταμφιέζονται, καμουφλάρονται, αν θέλετε, αλλά κατ' ένα δικό τους έντελώς τρόπο. "Η μέθοδος αυτή την όποια θα έξηγήσωμε άμέσως παρακάτω, είναι ένα από τ' τεχνάσματα που μετέχονται τ' κινδυνεύοντα ζώα, γιά να σωθούν από μι' ένδεχομένη επίθεση.

"Η μέθοδος της «μεταμφιέσεως» σ' τα ζώα, είναι μπορεί να π' κανείς συμψηφής με τό περιβάλλον και τό έδαφος. Δηλαδή τ' ζώα δέν φορούν άλλες προβιές ή δέν αλλάζουν χρώμα και σχήμα γιά να μην αναγνωρίζονται, αλλά συγχέονται με τό περιβάλλον τους, γίνονται ένα μ' αυτό, κι' έτσι δέν τ' διακρίνει κανείς.

Την «μέθοδο» αυτή την εφαρμόζουν πολλά ζώα. Γιά να πεισθίτε δέν υπάρχει ανάγκη να πάτε σ' χώρες μακρινές, σ' τη ζούγκλα δηλαδή. Θά έχετε ίσως διαπιστώσει κάποτε και σεις περπατώντας στην έξοχή ότι περάσατε δίπλα σ' έναν λαγό χωρίς να τον προσέξετε. Και όμως τό ζώο δέν ήταν κρυμμένο μέσα σ' κανένα θάμνο, ήταν έσπλωμένο επάνω σ' το γυμνό έδαφος. Και όμως δέν άντιληφθήκατε την παρουσία του. παρ' όνομόνχα όταν—περάσατε— έτράπη εις φυγήν. "Ο λαγός είχε γίνη άπλούστατα ένα με τό χρώμα τού έδάφους και δέν τον προσέξατε. Τό ίδιο συμβαίνει και με την πέδινα.

Τό φαινόμενο αυτό σημειώνεται πολύ ιδίως σ' τις χώρες που είναι σκεπασμένες κατ' άπλοστον από χιόνι. "Εκεί όπου τό χιόνι μένει όλο τον χρόνο, τα περισσότερα ζώα τού τόπου είναι λευκά, όλο τό χρόνο. "Όταν τό χιόνι μένει μόνο τον χειμώνα, είναι λευκά μονάχα τον χειμώνα. Συγκεκριμένως, αυτό συμβαίνει με μερικά είδη λαγών, έρμινας, ή άλεπούς.

Συμβαίνει όμως κάποτε, ζώα, τών όποίων τό χρώμα έναρμονίζεται τελείως με τό περιβάλλον τους, να έχουν και κάποιο «άδύνατο» ως ποιήσε σημείο από τό όποιο θά μπορούσε ή παρουσία τους να προδοθή. Πάρτε π. χ. την πολική άρκούδα: είναι κατάλευκη, δέν ξεχωρίζει από τό χιόνι επάνω σ' το όποιο ζή. "Έχει έν τοίχους... ένα μελανό σημείο ή άσπιλος αυτή λευκότης, είναι ή μούρη τού θηρίου που είναι μαύρη. Τί κάνει λοιπόν τό θηρίο, όταν πρόκειται, όχι αυτήν την φορά να άμυνθή αλλά να κυνηγήση φώκιες; Γιά να μην τό πάρουν αυτές μυρωδιά, όταν έρχεται από μακριά, από την μαύρη μούρη του, που άποτελεί ένα είδος... κινούμενου στόχου, την χώνει άνάμεσα σ' τα μπροστίνά του πόδια και προχωρεί κατ' αν κωμικότερο τρόπο που μπορείτε να φαντασθή-

τε πρὸς τό θήραμα.

Τό τρίχωμα, έπειτα, και ο χρωματισμός μερικών θηρίων και άλλων μικροτέρων ζώων, ή και έντόμων, είναι συχνά τέτοιο, που να μην ξεχωρίζει εύκολα από την εμφάνιση ένός δένδρου ή τού έδάφους.

Π. χ. ένας πάνθηρ, ή μι' ά τίγρις, μπορούν χωρίς διόλου να κρυφθούν πουθενά, να γίνουν άθέατα, αν μέινουν ακίνητα άνάμεσα σ' τις μαύρες σκιές που ρίχνουν επάνω σ' το κοκκινωπό χρώμα τού δάσους, τ' κλαδιά τών δένδρων. "Από την άλίστωση αυτή ώρμη-θησαν οι έρευνέται τού «καμουφλάζ» της βαφής δηλαδή με περιέργα σχήματα, τών πλευρών τών βασιρών ή τών αυτοκινήτων και κανονιών, που τόσα καλά άποτελέσματα έδωκε ως προφυλακτικό μέσο κατ' αν πόλεμο.

Θά πιστεύατε ποτέ, ότι την ίδια μέθοδο άποκρύψας μεταχειρίζονται και ζώα τεράστια, όπως π. χ. ή καμηλοπαρδαλς; Ποιός αλήθεια, θα περίμενε, ότι μέσα σ' μι' μεγάλη πεδιάδα, σπαρμένη πού και πού μερικές τούφες δέντρον θά μπορούσαν τ' γιγαντιαία αυτά ζώα να κρυθούν τόσο εύκολα;

Και όμως αυτό γίνεται. Κατ' τις ώρες της μεγάλης ζέστης, οι καμηλοπαρδαλς μένουν ακίνητες κοντά σ' τα δέντρα αυτά, που είναι της οικογενείας της μιμόζας, και τών όποίων ή διάταξη και τό χρώμα τών κλαδιών είναι τέτοια, ώστε να άποτελούν πιστό... αντίγραφο τού σχεδίου της προβιάς τού ζώου, με τις πλατιές και άκανόνιστες μαύρες κηλίδες, ενώ τ' τεράστια πόδια τους, συγχέονται με τόν κορμό τών δέντρων. Μπορείτε έτσι, να περάσετε σ' άόσταση λίγων μέτρων από μι' καμηλοπαρδαλή, χωρίς να την ιδίτε.

Αν άφήσωμε τώρα, τον κόσμο τών μεγάλων ζώων και πάμε σ' τα μικρότερα, θά δούμε ότι τό ίδιο γίνεται και με αυτά. Είναι μάλιστα έντονότερο τό φαινόμενο σ' τα μικρά ζώα, άφού περισσότερο αυτά από τ' άλλα, άπειλούνται να καταβροχθισθούν.

"Όταν βρεθίτε τό καλοκαίρι, με τις ζέστες σ' ένα άνθοκήπιο, προσέξτε καλά τις τριανταφυλλίες. Μπορεί όλες να μην παρουν σιάσουν τό φαινόμενο, που θά σ' είν' όποιμ' άλλ' εκείνες που θά τό παρουσιάσουν θά τί κάμουν... πλούσια. Προσέξτε όμως πολύ γιατί αλλοιώς δέν θά δίητε τίποτε. Λοιπόν αν πλησιάσετε μι' τριανταφυλλιά απ' αυτές που έννοούμε, θά δίητε πλάι σ' τ' αλήθινά κλαδιά και κάτι άλλα, με τό ίδιο χρώμα και τό ίδιο σχήμα, που δέν είναι έν τοιούτοις διόλου κλαδιά, αλλά... τσαμπιά από ένα είδος έντόμου που καταφεύγει σ' τεχνάσμα αυτό της όμαδικής άμύνης γιά να σωθή από ένδεχομένους κινδύνους.

"Η μέθοδος αυτή «μεταμφιέσεως» είναι πολύ διαδομένη σ' τα έντομα. "Υπάρχουν έντομα που μοιάζουν με πράσινα φύλλα κρεμασμένα σ' τον ίδιο μίσχο με τ' πραγματικά φύλλα τού φυτού, από τό όποιο δέν ξεχωρίζουν διόλου. "Αλλά πάλε, μοιάζουν με έξω φύλλα, άλλα πάλε, φθάνουν μέχρις ένός τοιού σημείου τελειότητος της προσομοίωσης των με τό περιβάλλον, που κι' αυτά τ' εύγά που αφήνουν να μοιάζουν καταπληκτικά με τούς σπόρους τού φυτού επάνω σ' το όποιο ζούν! Θά μπορούσε κανείς να αναφέρη άπειρα τέτοια παραδείγματα έντόμων που συντακίζουν την τύχη τους με την τύχη τού δένδρου, επάνω σ' το όποιο κατ' αν ποσότητα ζούν.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

"Όταν είναι άνοιξη!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΛΙΑΝΑΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Νίκος.—49 χρονών.

Ρίτα.—18 χρονών.

Κώστας.—Τό παιδί τού γραφείου.

('Ανοιχτάκι άπόγευμα, σ' το γραφείο τού Νίκου. "Ο Νίκος καθισμένος σ' το γραφείο του, φαίνεται να μελετά κάποια δικογραφία).

Νίκος.—Κώστα. Κώστας.—('Από μέσα). "Εγχομ' άμέσως. (Μπαίνο.τας).—'Ορίστε!...

Νίκος.—(δίνοντάς του χρήματα).—Καφέ... «ένα» μεγάλο...

Κ.—Μάλιστα (φεύγει).

Ν.—(Ξεφυλλίζει τ' χαρτιά φαίνεται νευρικός άνήσυχος κυτάχοντας τό ρολόι του, κανει ένα κίνημα άδμονίας).—"Ε... "Εξη και δέκα! Πώς άργησ' έτσι; (Σπρώχνει τ' χαρτιά μπροστά του και βιάζει απ' την τσέπη του, ένα καθρεφτάκι, διορθώνει τ' γραβάτα του τ' μαλλιά του... "Απ' έξω άκούεται ο κρότος μι'άς πόρτας που άνοίγει. Βιαστικά γάνει τό καθρεφτάκι κατ' απ' τ' χαρτιά και βυθίζεται σ' τη μελέτη).

Κ.—(Μπαίνοντας).—'Ετοιμα.

Ν.—('Ανασηκώνοντας τό κεφάλι). "Α! Τάφερες; βάλ' τα δώ.

Κ.—Τά ρέστα σας.

Ν.—'Ακουσε δώ, μήπως έφερε ή δεσποινίς Ρίτα κάτι φακέλλους;

Κ.—"Οχι!... "Αλλά ή δεσποινίς Ρίτα είναι κάτω σ' τη σάλα, μιλάει με μι' άλλη δεσποινίδα και μου είπε να μη κλείσω την πόρτα γιατί θ' άνέβη.

('Ακούονται γυναικεία θήρατα). Ν.—Καλά, πήγαινε!... Φέρε κι' ένα γλυκό (σ' αν πόρτα διασταυρώνονται ο Κώστας κι' ή Ρίτα που μπαίνει).

Ρίτα (γελαστή).—Καλήν έσπεραν άρχοντα!

Ν.—(Ψευδοθυμωμένα). Καλησπέρα σου! "Αργήσε, περιμένα πόση ώρα τ' χαρτιά... Δώσ' μου τ', κάμψε...

Ρ.—Περίμενες τ' χαρτιά; "Οχι έμένα; Δέ σ' τα δίνω! (Τά κρύβει από πίσω της, έν' κάθεται, γελεί). Δέ σ' τα δίνω. Τί με κυττάς;...

(Μπαίνει ο Κώστας με τό γλυκό).

Ν.—Σ' τη δεσποινίδα.

Ρ.—"Α! Ζητάς να με καλοπιάσης τώρ... (Πάρνει τό γλυκό και δίνει τ' χαρτιά σ' τον Κώστα). "Ελα δώσ' του τ'.

("Ο Κώστας τ' αφήνει επάνω σ' το γραφείο και φεύγει. "Ο Νίκος φαίνεται να κυτάζει με προσοχή κατ' στη δικογραφία. "Η Ρίτα τρώει τό γλυκό και...) Τί έπαθες;

Ρ.—Φεύγω.

Ν.—(Τό ίδιο). "Από τώρα;

Ρ.—"Ε, ώρα καλή.

Ρ.—"Α, με δέν άποφέρεται! (Σπώνεται). Θά φύγω σ' αλήθεια.

Ν.—(Σπώνεται τό κεφάλι του. Γελαστός).

Λοιπόν, δέν έχεις τίποτα να μου πής;

Ρ.—Πολύ...

(Φέρνει την καρ-

δια της κοντά, και τον κυττάει σ' τα μάτια. Τό σύθαμπο όλο και γίνεται σκουρότερο.

Ν.—

Ρ.—"Εχω νέα!

Ν.—

Ρ.—Νέα σοβαρά!... Δέν ήρσατε φίλοι; πότερο μαζί, παρ' αν με τον μπαμπά; Δέν είσαι ο μυστικοσύμβουλός μου;... Κυτάζε! (Βιάζει απ' τ' τα πάντα της και τού δείχνει άμέσως ένα ρολό φακέλλο... Τώρα θά μάθης ένα μεγάλο νέο. Είσαι ο καλύτερός μου φίλος και δέν φοβούμαι να σε τό φανερώσω έσένα. Έχω πώς σε σένα μπορώ να βασίζομαι. (Κυτάζει με ύπερφάνεια τον φακέλλο και τον ναιδύει μ' ένα ύψος παιδιστικό και τρυφερό).

Ν.—(Χαμογελά).

Ρ.—Μα καλά δέ σου κάνεις έντύπωση; Δέν καταλαβαίνεις τί είν' αυτό;

Ν.—('Εξακολουθεί να χαμογελά).

Ρ.—Νομίζεις πώς είναι ένα ραβασάκι;... "Οχι κύριε... Είναι μι' αληθινή έρωτική έπιστολή.

Ν.—Από ποιόν;

Ρ.—"Α! Σ' αν ήρξες πολύ άργα!...

Ν.—(Κάνει ένα κίνημα).

Ρ.—(Με συγχωρείς!... "Ηθελα να σε πειράξω... Είναι... είναι από έναν νέο... ξανθό... ("Ο Νίκος τινάζεται), ύψηλό, όμορφο, καλό, που έχει γουστόζα κουμπιά, πάνω σ' τη γαλαχτή του τ' στολή...

Ν.—

Ρ.—Μην νάνης τώρα πώς δέν καταλαβαίνεις! "Αφού τον έβρισε, σου τον έδειξε μι' καρδιά... Καί είμαι βέβαιη πώς τον θυμάσαι να δέν θέλεις να μου τον πης... Δέν χρειάζεται άλλοτε και μεγάλη έξυπνάδα γιά να τον μαντέψης κανείς... (Χαμογελά).

"Αν ήξερες τί εύτυχισμένη που είμαι, τί εύτυχισμένη... Μου φαίνεται πώς ή άνοιξη μάθη μέσα σ' την καρδιά μου... "Θαρώ Νίκο, πώς μουτέος να γίνω ρομαντική! Μά έλα λοιπόν, θά δώς από τούδ είναι τό γραμμάκι ή όχι; "Αν δίν' τό όρθε σ' ένα λεπτό, θά σου τό πω εγώ...

Ν.—

Ρ.—Δέ μιλάς; Είν' απ' τον Νίνο... "Ε-

Ν.—

Ρ.—(Μένει γιά λίγο άκίνητος. "Υστερα κυττάοντας ίσια μπροστά του, λέει σαρκαστικά). Χά, χά, γάι ή Αδ'... (να έπειτα σιγανά). Δελέ... δελέ... (Κατάνι μ' άόγες κινήσεις βιάζει από ένα συρτάρι τού γραφείου του ένα πακέτο ρολό χαρτιά και σ' απελλεύει τ' σιγεί και τ' κομπάρους τους άνακατεύονται περδίζονται με τό σπασμένο γραμμάκι... Σκουντώντας ένα διόλκι έσκαπάει τό καθρεφτάκι που όίγνε σ' τα μά-

τια του ένα άκτινοφωτισμα: τό παίρνει κυττάει μηχανικά, ενώ με τό ένα χέρι σπάζει τ' μαλλιά σ' τους κροτάφους του, άνοίγουν ν' άμυγλώνουν και ψηφίζουν... Δελέ... τί ώπελει... είναι νέος... Μου τό λέει ή καρδιά μου...

(Πέφτει ή Αδ' λαία σιγανά).

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

(Μένει γιά λίγο άκίνητος. "Υστερα κυττά ζοντας ίσια μπροστά του...

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

ΛΙΑΝΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΥ

Νεοδημητριάδα

ΜΟΝΩΣΗ

Βαρύς πούν' ο χειμώνας... Βρέχει· κι' απόψε απ' άκρη σ' άκρη έχει μιιά θλίψη αλλόκοτη άπλωθή: τ' άφυλλα δέντρα συγκοιταίνε κι' όλα τὰ πράγματά μου λένε κάποιο παράπονο βαθύ...

Πώς πέρασαν τὰ χρόνια εκείνα που άνθίζαν τὰ όνειρά μας—κρίνα—κι' ήτανε πρόσχαρη ή ψυχή. Πώς πέρασαν... κι' έμεινες μόνη, ψυχή μου, σά λευκή άνεμώνη μέσ' στη νυχτιά, μέσ' στη βροχή.

Και χάθηκε, μαζί με τ' άλλα, κι' αυτή με τὰ γλαυκά, μεγάλα μάτια, και τὸ χυτὸ κορμί. Πού τάχα νὰ πλανιέται τώρα; Ξέρω, τὴν πήρε, σά μιὰ μπόρα, ή άνίκητη τοῦ Χρόνου όρμη...

Κι' όλα τὰ πήρε ο Χρόνος... Μόνο στή γειτονιά της σά σιμώνω, θαρρῶ, τὴ βλέπω στὰ παλιὰ παράθυρά της νὰ προβάλλη, και νὰ μου στέλνη, άγάλη-άγάλη, με τὰ χεράκια της φιλιὰ...

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΣ

ΕΙΣΑΙΗ ΝΥΧΤΑ

Μου εἶπε κάποιος ποιητής... «Εἶσαι ή νύχτα προσωποποιημένη· γιατί κρύβεις από είναι σου όλο τὸ γοητευτικό της μυστήριο και τὴν όμορφιά της.

» Τὰ όλόμαυρα δαχτυλίδια τῶν μαλλιών σου, μοιάζουν τὰ μαύρα νταντελλένια πέπλα της, π' αναδίνουν μιάν ιδιόρρυθμη γλυκειά μυρωδιά. Τὰ ρεμβά μαύρα σου μάτια, κρυμμένα πίσω απ' τὰ ίσκιωμένα σου ματωσίνορα, κρύβουν τὴν θερμὴ άνατολή, και τὰ λάγνα μάγια μιᾶς λαγγινένης νύχτας. Τὰ χείλη σου εἶναι τραγούδια, που πάνωθε τους πλανιέται ή μέθη τῆς ήδονικῆς άνατριχίλας που δίνει ή γλυκειὰ διάφανη άσημονυχτιά. Εἶσαι ή μαύρη ή γοητευτικὴ νύχτα και φοβάμαι νάμ' αἰσθάνω σιμά σου, μὴν τυχόν, και πλεχθῶ μέσ' τὰ μυστηριώδη σκοτάδια σου».

Και άπήντησε κάποιος απ' τὴν συντροφιά. «Η ξελογιάστρα νύχτα έχει πὺ πολλούς θαυμαστές, απ' τὴν χρυσάφνια μέρα».

«Όλοι γύρισαν και με κίτταζαν γιὰ ν' αἰσθάνω τί θὰ πῶ. Μὰ ἐγὼ δὲν άπήντησα. Ο κρυφός μου πόνοσ γίνηκε λυγμός σὸ λαϊμό μου, που δύσκολα τὸν συγκρατοῦσα. Σκέφθηκα με πίκρα...

«Τί κι' αν εἶμαι όμορφη σάν μιὰ μυστηριώδη νύχτα! Κι' έχω τὰ μάγια της επάνω μου; και τοὺς θαυμαστές της! Αφού σ' εκείνον πῶχω δοσμένη όλη μου τὴν καρδιά δὲν με προσέχει, και τρέχει στῆς χρυσάφνιας μέρας τὸ φῶς νὰ βρῇ τὴ χαρὰ τῶν φιλιῶν και τὴν άνάπτυ...

ΔΕΣΠΩ

ΘΥΜΑΜΑΙ

Θυμάμαι κάποια άνοιξη που σούδωσα στὰ χείλη φιλι έρωτικό... Και άντηχούσε γύρω μας ὡς έπεφτε τὸ δέλι κελάδημα γλυκό.

Και τί μ' αὐτὸ αν άνοιξη εἶναι και πάλι με τόσα γιασεμιά; Έγὼ θὰ ζῶ αδιάκοπα στῆς λημονιᾶς τὴ χωρὶς έλπίδα μιὰ...

ΣΩΤΟΣ Ι. ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΣ

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Μὴν κιντᾶτε που ζῶ στὴν κραπάλη και γυρνῶ σάν άλήτης, στους δρόμους... Κουβαλῶ τὸ Σταυρό μου στους ὤμους στους δικούς μου πατώντας τοὺς νόμους. Μὴ λυπάστε, γι' αὐτὸ μου τὸ χάλι.

Έτσι θέλω, σκορπώντας νὰ ζήσω στὸν άέρα, δεσμούς και συγγένειες· οἱ δικές μου, που φτάνουν οἱ έννοιες Κι' άφού εἶν' οἱ ζωὲς τιποτένιες ὡς γελάσω, ὡς πῶ, κι' ὡς γλεντήσω.

Μὴν κιντᾶτε που ζῶ στὴν κραπάλη! Όπως νοιώθει, ο καθένας, ὡς ζήση. Τὸ κουφάρι μου ἐμὲ, δὲ θὰ κλείσῃ ή κορνίζα ή στενή, πούχει ή ζήση. Η ψυχὴ μου εἶναι τόσο μεγάλη!

ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΒΑΘΕΙΑ ΣΤΗ ΡΕΜΜΑΤΙΑ

Βαθειά στὴ ρεμματιά, θρονιά τοῦ μύλου ή ρόδα... —Ρόδα, πῶς στῆς θραγιές μοσκοβολοῦν, και κελαιδίσματα άντηχοῦν.

Βαθειά στὴ ρεμματιά κυλοῦν νερά καθάρια, κι' άνάρια, άρνιά σγουρόμαλλα βοσκοῦν και κουδουνίσματα άντηχοῦν.

Βαθειά στὴ ρεμματιά ήχει γλυκειὰ φλογέρα τ' άγέρια... Παιχνιδίσματα στὰ κλώνια με κοσίφια και μ' άνρόνια...

Βαθειά στὴ ρεμματιά, τοῦ μύλου ή κοπέλλα γνέθει ο' αλέθει ο' μύλος τ' αἶλεσμα, —Γλυκὸ δικὸ της κάλεσμα!

Βαθειά στὴ ρεμματιά στερνά θὰ πᾶω νὰ μείνω... Δίνω, στὴν κόρη τὴν ξανθιά, τὴ λαβωμένη μου καρδιά.

ΣΩΣ. Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΡΗΝΟΣ

Κάποιες ευαίσθητες ψυχές θὰ συμπονέσουνε τῶν στίγων μου τὸν πόνο τὸ μεγάλο σάν μάθουν τοὺς καθμούς μου που θὰ κλαῖν βουβοί, δειλοί μέσ' στῆς φτωχές μου ρίμες.

Θὰ πούν: Τὸν άμοιρο φαντάσθηκε μι' άιδανική στὸν ψεύτη τοῦτο κόσμος! Έπόμένο ήτανε κουρέλια τὰ όνειρά του νὰ δῇ νὰ σβύνουν τὴν ζωὴ του, τὴ ζωή...

Πολλὰ θὰ πούν—κάποιες ψυχές πονετικές—γιὰ τῆς άπεραντές μου λύπης και τῆς πίκρας και θὰ φιλήσῃ τὸ χαρτί ἑνα δάκρυ τους.

—που πιότερο γιὰ τῆς δικές τους θᾶναι συμφορές— Τότε στὴ μοναξιά θὰ νοιώσω ἑνα φίλο, και στὴ καρδιά μιὰν άγνωστη χαρά...

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΛΙΤΗΣ

ΣΑΡΚΑΣΜΟΙ

Λοιπόν... Νομίζατε ὅτι θὰ ξαναγύριζα; Χά... Χά... Χά!!! Μὰ ὅχι φίλη μου—δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γράψω «άγαπημένη»—γελαστήκατε· νομίσατε λοιπόν ὅτι θάρχομουν σὲ σᾶς συντετριμμένος—ὁ καίμενος—φανταστήκατε ὅτι θαπέφτα, θὰ σερνόμουνά πελιδνὸς φτωχὸ σκυλῆρι γιὰ ἑνα χαδιάρικό σας βλέμμα και πῶς θὰ πρόσφερα στὸ δωμὸ τῆς άγάπης μου—ποιᾶς άγάπης;—ὡσάν θυσία γιὰ τὸν ἐξίλασμό μου, ζητώντας τὴν συγγνώμην σας, τὰ θερμὰ δάκρυά μου; Σάν όνειρο βέβαια πέρασαν αὐτὲς οἱ εἰκό-νες από τὸ ευφάνταστο μυαλούδάκι σας.

Κι' ἐσεῖς; Ὡ ἐσεῖς! Έσεῖς θὰ νὰ γελοῦσατε παγερά, ξεκί-ζοντας τὴν σιγαλιά τοῦ δρομάκου, δυὸ τρία πουλιά θὰ φερούγιζαν φοβισμένα και σῆς θὰ γελοῦσατε γιὰ μένα, γιὰ τὰ δάκρυά μου, τὰ λόγια μου και θὰ με διώχνατε σκληρὰ—μοιραία γυναῖκα—άμετάπειστα, νὰ θὰ με διώχνατε. Χά, χά. Μὰ τὸ φανταστήκατε, τὸ πιστέψατε αληθινὰ πῶς θάρχομουν ὅπως λέ-γατε στῆς φίλες σας... κι' ὁ ἐγωϊσμός μου ή άδιαφορία μου γιὰ σᾶς θὰ ξεφτιζαν, θὰ μ' άφηναν «νὰ πῶσω χάμω, νὰ σερβῶ έξου-θενωμένος» ὅπως λέγατε—εκλιπαρώντας κά-ποιο έρωτόλογο απ' τᾶλικά χεῖλάκια σας;

Μὰ ὅχι άγαπητή μου γελαστήκατε. Νᾶστε τώρα μετανοιωμένη γιὰ τὸ πείρα-μα, ὡρεή, κλαμένη—ὡ πῶς σᾶς άσχημισε τὸ κλάμμα—βρισκόσαστε στὴν θέση Έρεί-νου. Ἦλθε ή σειρά σας νὰ πονέσετε, νὰ κλάψετε,—ὡς κλάψετε φίλη μου—μ' άναφυλ-λητὰ που νὰ ταράζουνε τὸ λεπτούλι σας σῶμα κλάψτε—νὰ που θὰ κλάψουν και γιὰ μένα—φωναῖστε θραγνὰ, ὀρκισθῆτε γιὰ τὴν μετᾶ-νοια σας, σερβῆτε κι' ἐσεῖς στὰ γόνάτά μου... και ἐγὼ ὅμοια θὰ νὰ σᾶς διώξω, γελῶν-τας παγερά, αδιάφορα: Χά, χά, χά.

Αὐτὴ εἶναι ή ζωή, φίλη μου!! Γελαστήκατε—φταίξατε εἶν' ή αλήθεια—γελάστε και σῆς άλλους. Φτάνει λοιπόν, μὴν κλαῖτε δὲν τ' αξίζει στ' αλήθεια, καλλίτε-ρα, γελάστε μαζί μου. Χά, χά, χά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΕΩΜΠΡΕΣ

Μεταξύ μας

«Αλκήν Μαράνην. Αὐτὴ τὴν φορὰ με τὴ «Μισοῦκο» δὲν μᾶς ευχαριστήσατε. Ἄλλο τίποτε δὲν λάβαμε. Π. Κατσαί-την. Ἐγκρίνεται. Ι. Μ. Σαρ. Ἡ «Δις Δικτατορία» πολὺ χρονογραφικὸ περιεχόμε-νο. Ὁ «Πειρασμός» έχει μερικὲς άφέλειες και ὕστερεῖ σὲ ὠρισμένα σημεία. Ὡστόσο ἔ-χει και μερικὰ ἄλλα καλὰ γραμμένα. Τὸ ά-νέκδοτο τοῦ βασιλῆα θὰ δημοσιευθῇ. Γὰ ἄλ-λα γνωστά. Ἀθὼν Μαν. Κρατήσαμε τὴν διεύθυνσή σας νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμε ἐν και-ρῷ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει περίπτω-σις. Ἰ.σ. Νομικόν. Ἐγκρίνεται. Ἀά-κην Χριστοδοῦλου. Θέμα κοινὸ μέτρια γραμμένο. Παρμ. Νομικόν. Ἀπερχομένων στίλ τὸ ποιήμα σας, ἐπὶ πλέον και άτεχνο. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὰ τρία τελευταῖα τετραστίχα:

Μιὰ Νεράιδα σὸ δάθος προσάλλει
πρωχρεῖ με βήματ' άργά,
λῆς και τὴν γῆν δὲν πατάει
φαίνεται μᾶλλον σάν νὰ πετᾷ.

Τὸ τραγούδι εἶναι δικὸ της
σιγανό, γλυκὸ, ρυθμικό,
εἶναι σάν βάλαμιον θεῖον. Εἶνε Ὁ ὅτης
αὐτὴ που ψάλλει με τὸσον ρυθμό.

Ἡ Νεράιδα Σὺ εἶσαι ὁ κόρη
και ή φωνή σου εἶνε πηγὴ,
ποῦ σὲ κάθε ψυχὴ πονεμένη
χύνει βάλαμιον, δίδει ζωή.

Σταῦρον Γεωργούλην. Καὶ παῖ
δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας,
δυστυχῶς. Φταίει μᾶλλον τὸ θέμα, τὸ ὅπερ
ἀναγκαστικῶς συνεπᾶνται. ἑνα τέτοιο γρά-
ψιμο που ταιριάζει σὲ ἡθογραφίες και χω-
ριάτικες ιστορίες. Έχει βέβαια ὠρισμένες ἐ-
πιτυχημένες φράσεις στὸ σύνολό του ὅμως
δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἐχει
και πολλὰς φλυαρίες. Τὸ «Τί
φαίνο» φοβερά κοινότοπο. Αἰ-
μίλιον Πόλερε. Ευχαρι-
στοῦμε θερμότατα γιὰ τὸ ενδια-
φέρον και τῆς υποδείξεώς σας.
Θὰ γίνῃ ὅτι εἶναι δυνατόν.
Λουκίαν Τηχαρέζ. Ἐγ-
κρίνονται οἱ «Παραπονεές» και
θὰ δημοσιευθοῦν με τὴ σειρά
τους. Μπίμπα. Καὶ στὸ
«Χρυσόμένο Δελινδ» δὲν κω-
ταρθώσατε νὰ ξεφύγετε από τῆς
αἰώνιες χλιοειπωμένες κοινο-
τοπίες. Καὶ τὸ γράψιμό σας
δὲν εἶναι καθόλου στρωτό. Ἀ-
νακατεῦετε καθαρεύουσα και δη-
μοτική. Γράψατε σᾶς παρα-
λοῦμε, μόνο από τὴ μιὰ πλευρὰ
τοῦ χαρτιοῦ. Νίκον Γου-
πάρην. Ἐγκρίνεται ή «Κε-
ραση». Νίτσαν Παπαθα-
νασοπούλου. Δὲν μᾶς ἐν-
νοποίησε τὸ τελευταῖόν σας. Ἐ-

σεῖς πρέπει νάχετε μεγαλειότερες απαιτήσεις
ἀπό τὸν εαυτό σας. Όλα τὰ πεζά σας περι-
στρέφονται γύρω από τὸ ἴδιο μοτίβο.

Δέσπων. Καὶ τὰ δικὰ σας κατώτερα ἀ-
πό ἄλλα προηγουμένα σας. Μεταχειρίζεστε
πάντα τῆς ἴδies λέξεις, και πολλὰς ἐκφρά-
σεις σας εἶναι πολὺ ἐξεζητημένες. Μι-
τιάδην Κουφοῦδάκην. Συμπαθη-
τικὸ τὸ διηγηματάκι σας, ὅχι ὅμως και δη-
μοσιεύσιμο. Τὸ γράψιμό σας χρειάζεται ά-
κόμη άρκετὴ ἐξάσκηση γιὰ νὰ στρώσῃ καλ-
λίτερα. Διαβάστε Ἑλληνας πεζογράφους γιὰ
νὰ συνηθίσετε. Μα ρα μὲν ὁ Ἀνθόν.
«Άνοιξις» πολὺ παιδιάστικη σάν σχολικὸ
ποιήμα. Οἱ «Ἰκεσίες έρωτευμένου» μᾶς φαί-
νονται ὅτι ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὸ γρά-
ψιμο και ἀμφιβάλλομε αν εἶναι δικὸ σας.

Μ. Ι. Μπ. Πολὺ προχειρογραμμένο τὸ
«Μοῦταν πῶς πηλῆτες». Ρόρν-Ρέρν. Δὲν
μᾶς ἱκανοποίησε ή «Ἐκπληξις». Θέμα μέ-
τριο και γράψιμο άνώμαλο. Έσεῖς μπορεῖ-
τε νὰ γράψετε κατὶ καλλίτερο. Γιάννην.
Π. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ θέμα, ἄλλα τὸ χα-
λαῖ το γράψιμο που δὲν εἶναι προσεγμένο.
Ἵως αν τὸ διορθώνατε με προσοχή και μᾶς
τὸ ξαναστέλνατε, νὰ γινόταν δημοσιεύσιμο.
Ἀγγελον Πετροπούλου. Έχει
βέβαια ἑνα πρωτότυπο θέμα ή «Ἐξόρμησις».
Όμως τῆς λείπει ἐντελῶς ὁ ρυθμός και ή
μουσικότης που χαρακτηρίζουν ἑνα ποιήμα.
Α. Α. Παρ' ὅλη τὴν καλὴ θέληση που εἶχα-
με, στάθηκε ἀδύνατο νὰ διαβάσωμε τὸ πεζό
σας. Γράψατε, σᾶς παρακαλοῦμε, καθαρώτε-
ρα και μόνο από τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρ-
τιοῦ. Κάμ-Πορτόκ. Σχετικὰ καλλίτερο
ἀπό τὴν «Ψυχούλα» τὸ «Μὴν κλάψης». Κι'
αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Παλὺ σχολινο-
τενεῖς οἱ φράσεις σας και τὸ τέλος άρκετὰ
κατώτερο ἀπό τὴν ἀρχή. Θ. Κ. Τερεζό-
πουλου. Χλιοειπωμένα πράγματα. Δια-
λέξατε κανένα θέμα πὺ πρωτότυπο. Βάσον
Μαυροῦδην. Τὸ ποιήμα σας πολὺ πρω-
τόλειο, δυστυχῶς. Μοιάζει με τὰ τετραστι-
χα τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν. Γιὰ τὰ καλὰ
σας λόγια ευχαριστοῦμε.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι

(Ὅπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Εξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και
μη δὲν επιστρέφονται.

Έκδόσεις

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

... πεισιν γενικήν εκήρυξεν ή Υ-
γειονομική μας Υπηρεσία έναντίον τῶν
κουνουπιῶν, σκνιπῶν, στεγομουῶν και
λοιπῶν βλαβερῶν έντόμων διά νὰ μᾶς
προσολάξῃ ἀπό τὸν ἀόγγειον τὸν τειή-
μερον, τὴν ἐλονοσίαν και τὰς λοιπὰς ἐ-
πιδημιακὰς νόσους. Θάνατος εἰς τὰ βλα-
βερά έντομα! Ἴδου τὸ γενικὸν σύνθημα,
θέλετε νὰ συνδράμητε ήθικῶς τὸν ἐξυγι-
αντικὸν άγῶνα; Θέλετε νὰ ὀπλισθῆτε δι'

Καλὰ τὰ διάφορα σπορ ΚΡΕΜΑ NIVEA

Τὸ δικὸ τῆς Νιβέας προστατευόμενον
δέρμα δὲν φοβάτε τὸν ἥλιον. Διότι ή
Νιβέα ἐλαττώνει τὸν κίνδυνον ὀδυνη-
ρῶν ἐγκαυμάτων τοῦ ἡλίου.

Ο ἥλιος—καλῶς ἀπολαμβανόμενος
διὰ τῆς Νιβέας—δίδει ὠραῖον, φυσικὸν
μελαχροινὸν χρῶμα εἰς τὸ δέρμα. Ὑπό
δυνατὸν ἥλιον, πρέπει αἱ έντρίβαι νὰ
ἐπαναλαμβάνονται.

Ἡ NIVEA εἶναι πολὺ εὐδὴν—Κυτῖα
τῶν 20 γραμμ. δρχ. 15, τῶν 60 γραμμ. δρχ. 30.
Συληνάρια τῶν 20, γραμμ. δρχ. 30 και τῶν
60 γραμμ. δρχ. 40.

Όποιος αγοράζει ὁτοῦ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

αὐτόν; Θέλετε νὰ προφυλάξετε τὴν ὀ-
γείαν τῶν παιδιῶν σας ἀπὸ τὰς ἐπιδη-
μίας; Ζητήσατε ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα τὸ
μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ Ἑλληνικὸν
Βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ.
114, εἰκ. 27). Αὐτὸ θὰ σᾶς δεῖξῃ τὸν
δρόμον πρὸς τὴν νίκην.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ: «ΑΠΟ ΤΟΝ
ΑΠΟΛΩΝΑ, ΣΤ' ΑΠΟΛΩΝΑ ΤΗΣ
ΡΟΔΟΥ»

Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μᾶς ἦρθε ἀπὸ μνηῶν
ἓνα νεώτερον βιβλίον τοῦ γνωστοῦ Ροδίου
ποιητοῦ καὶ ἰδρυτοῦ τῆς «Ν. Ζωῆς» κ. Κ.
Ν. Κωνσταντινίδην μετὰ τὸν παραπάνω τίτλον.
Πρόκειται περὶ μιᾶς ὁμιλίας τοῦ ποιητοῦ
γὰρ τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν σὲ τόσες
ἄλλες του μελέτες καὶ ἄρθρα μᾶς ἔχει ἐξυ-
μνήσει. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι μιὰ ἀπ' τὴς
λιγοστὰς ποὺ ἔχουν τὸ προσὸν νὰ ἐνδιαφέ-

ρουν περισσότερο κόσμον, γιατί εἶναι μελέ-
τη τόπων καὶ ἀνθρώπων μετὰ τὴς συνήθει-
αὶς, τὴς ὁμορφίαις τοὺς κ.λ.π.

«ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ»

Ἐκκυκλοφόρησε εἰς δευτέραν χιλιάδα, τὸ
ἀριστοτέλειον τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνί-
ας, «Οἱ Κατακτητές», μυθιστόρημα τοῦ νέου
συγγραφέως κ. Ἀλκ. Κωτσάκη. Τὸ δι-
κλίο αὐτό, εἶναι τὸ δεύτερον τοῦ συγγραφέ-
ως τοῦ «Χαλασμοῦ» ἔχει δὲ κριθῇ ἀπὸ τοὺς
ἐκλεκτοτέρους εἰδικούς καὶ ξένους Ἑλλη-
νιστάς ὡς μοναδικὸ βιβλίον στὸ εἶδος του,
ποὺ διαγράφει ἐντονα τὴν προσωπικότητα
τοῦ συγγραφέως.

«ΗΛΕΙΑΚΑ ΦΥΛΛΑ»

Κυκλοφορεῖ εἰς τὴν Ἀμαλιάδα τὸ πρῶ-
τον φύλλον τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ
τῶν ἐκεῖ νέων «Ἡλεϊκά Φύλλα».

ΑΓΟΡΑΖΩ

γραμματόσημα τοῦ ἑναντι εἰ-
δους μόνον. Τὰ προτιμῶ ἐπὶ τῶν
φакέλλων. Εἶμαι ἐρασιτέχνης καὶ δίνω
τάς καλλιτέρας τιμὰς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Ἀθήνας.

καλὸ κτένισμα

ἐπιτυγχάνεται μετὰ

PIEATER "NIBOYF"

Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὸ σῆμα

(σωληνάριο Κόκκινο)

Ἀντιπροσωπεῖα καὶ Παρακαταθήκη

Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΔΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στοῦ Ραξή 6

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλεφ. 24.300

ΔΙΤΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ ΠΛΥΣΙΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Τὸ λουλάκι

Εἰς πανάκεια

"ΝΤΕΣΤΡΕ"

εἶναι τὸ ἄριστον καὶ λευκαίνει
θαυμασίως

Πωλεῖται παντοῦ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις καὶ

προσέχετε τὴν μάρκα

"DESTREE"

STÉ AME DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

Δοκιμάσατε Αὐτὴν τὴν νέαν Πούδραν Ὠραιότητος ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει ὁ-
ριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς γυαλάδας
τῆς ἐπιδερμίδος, διότι περιέχει ἓν
θαυμάσιον συστατικόν, ὀνομαζόμενον
DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη
σας τὴν δοκιμὴν δι' αὐτοῦ τοῦ ἀ-
πλοῦ τρόπου. Καλύψατε τὸ ἓνα
δάκτυλόν σας ἀπὸ τὴν Νέαν Πού-
δραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ
τὸ ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὅταν
τὸ ἀποσύρετε, θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι
τὸ δάκτυλό σας δὲν εἶναι οὔτε
ὕγρὸν, οὔτε γυαλιστερόν, ἀλλὰ ἀ-
πολύτως ξηρὸν καὶ «μάτ». Ἡ πού-
δρα ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑγρασίαν,
διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE.
Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Πούδρα ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ κρατᾷ 8 συνεχεῖς ὥρας.
Μπορεῖτε νὰ χορεύετε δλόκληρον τὸ
βράδυ ἐντὸς ὑπερθερμασμένης αἰ-
θούσης καὶ νὰ ἔχετε ἓνα χρῶμα τό-
σον δροσερὸ καὶ θαυμαστό, ὅπως
καὶ ὅταν ἀρχίσατε τὸν χορὸ. Ἡ
νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δὲν ἀλλοι-
οῦται ἀπὸ τὸν ἄνεμον, τὴν βροχὴν
ἢ τὴν ἐφίδρωσιν. Ἐγγυᾶται ἀπαλ-
λογὴν ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γὰρ ζητήματα ὑγι-
εινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ
συμβουλῶν τοῦ διακεκομένου δερματο-
λόγου τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδᾷ (Σόλωνος 40).

Ἐλπιδοφόρον, Θεσ/νίκη. Πρῶ-
τα-πρῶτα νὰ προφυλάττεσθε ἀπὸ τὸν ἥλιο
καὶ νὰ κάνετε σπῆρ, ἂν δὲν θέλετε νὰ κατα-
στρέψετε τὸ δέρμα σας. Μετὰ τὸ πλῆσιμο τὸ
πρῶτον νὰ βάξετε μ' ἓνα βαμβάκι στὰ μέρη
τῶν τῆς ἐξῆς λωσιῶν, τρίτοντας ελαφρῶς:
Μισὸ κουτάλι τοῦ καφῆ λεμόνι, μισὸ ὀξυ-
γενὸ καὶ ἓνα τοῦ καφῆ γάλα κοπὸ ἄδραστο.
Τὴν νύκτα τὴν ἐξῆς ἐλοιφή.

Eau oxygenée	30 gr
Citron (φρέσκο λεμόνι)	20 >
Lanoline anhydre	70 >
Teint. de benjoin	15 >
Huile d'amandes douces	60 >
Cire blanche	20 >
Acide salicylique	0,8 cent.
Essence origan	0,50 >

Τόμ-τόμ. Διεβίβασα στὸν κ. Λαδᾷ τὸ
γράμμα σας καὶ μετὰ παρακαλεῖ νὰ σᾶς πῶ τὰ
ἐξῆς: Δὲν φαντάσθηκε ποτὲ ὅτι θὰ σᾶς ἐπι-
γεῖ ἡ ἀπάντησή του στὸ πραγματικὸ σῆμα ὀ-
νομα, ἂν καὶ μεταχειρίσθηκε συντηρημένη
διατύπωση. Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ δὲ σᾶς
προτίμησε καὶ σὴν ἀπάντησή του. Μήπως
δυσχεραιοῦσθε ποὺ δὲν σᾶς ἀπάντησε οὕτως
τόσες σας ἐρωτήσεις ἀμέσως, ἀλλὰ ἄρῃς
καὶ μερικὲς μὲ ἄλλη φράσι; Ὁπωσδήποτε
αὐτὸ τὸ ποσὸ γὰρ τὸ ὅποιο τοῦ γράφετε,
τὸ ἔχει πάντα ἀπολύτως σὴν διόρθωσίν σας.
Ἐν τῇ μετῴσῃ σας ἐμφανίσει τὴν βιβλίαν ἢ
λίστην τοῦ γὰρ ὅσα τοῦ γράφετε...

Λοῦλα, Οἰσεῖον. Γιὰ τὸ τοπικὸ
μῆκος δὲν κάνει τίποτε ἡ βία. Μόνον ποὺ
ἐννοεῖται καὶ κατασκευάζεται τὴν σαρκίδα
τὸ πρῶτον σας. Στὰ μέρη ποὺ θέλετε ν'
ἀναστήσετε ὕστερ' ἀπὸ ἓνα θερμὸ λουτρό

ἢ ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τοπικὸ ζεστὸ σιμπουήσια,
ἀλείψετε, ἀφοῦ σκουπισθῇτε, μετὰ λίγη ἀπὸ τὴν
κάτω πινακίδα καὶ κάνετε ἓνα γερὸ μασάζ
ἐπὶ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας καθημερινῶς καὶ
κατόπιν ἀναπαύεσθε μιὰ ὥρα. Μετὰ 30 τέτοιες
ἐφαρμογὰς θὰ ὑποχωρήσουν σημαντικῶς τὰ
δυσάρεστα φαινόμενα:

Iodure de potassium	20 gr.
Eau	20 >
Glyceré d'amidon	80 >

Ἀπελπισμένην Μάρθα. Νὰ παρα-
κολουθεῖτε ταχυντὰ τὴν στήλην τοῦ κ. Λαδᾷ
στὴς γυναικείας σελίδες, ὅπου γράφει γὰρ
τὴν κατὰ ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου. Πρὸ παντός,
πρέπει νὰ προφυλάττεσθε ἀπ' αὐτὸν ὅσο
μπορεῖτε. Γιὰ τὴν θεραπεία νὰ συμμορφωθῇτε
μετὰ ὅσα γράφω παραπάνω πρὸς τὴν Ἐπι-
δοφόρον Θεσ/νίκην. Μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι
σεῖς καὶ πρὸ τῆς ποίδρας θὰ βάξετε τὴν ἰ-
δια ποσάδα, γὰρ νὰ σᾶς προφυλάττῃ ἀπὸ
τὸν ἥλιο. Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου.
Ἀθανασίαν, Ἡράκλειον. Ἄν δὲν
προφυλάττεσθε ἀπὸ τὸν ἥλιο ἢ κατὰστασιν θὰ
χειροτερεύσῃ παρ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ με-
ταχειρισθῇτε. Βλέπετε τί κάνει τὸ ἡλιόκα-
μα, ποὺ τόσο πολὺ ἐπιπόλαια τὸ παίρνουν
οἱ πρὸ πολλὰ καὶ δὲν παίρνουν καμμιὰ προ-

φύλαξη. Συμμορφωθεῖτε καὶ σεῖς μετὰ ὅσα
γράφω παραπάνω πρὸς Ἀπελπισμένην Μάρ-
θα καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου ἀπο-
τελέσματα γὰρ νὰ προχωρήσωμε ἀν παρῶν
ἀνάγκη σὲ ἄλλα μέσα.

Γηρασμένην Καραδίαν. Διάβασα μετὰ
διατέτρα συγκίνηση τὸ γράμμα σας, καὶ ἐ-
πειδὴ θέλω πολὺ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, συ-
νέστησα στὸν κ. Λαδᾷ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ἀπο-
λύτως δωρεάν καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύσῃ ὅτι
πρέπει. Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα πρὸς θὰ εἴ-
σθε εὐχαριστημένη. Θὰ σᾶς δώσῃ ὅτι συν-
ταγὴ χρειάζονται σὴν περιπτώσῃ σας, ἀ-
κόμη καὶ γὰρ τὴν ἄλλη σας πάθηση. Εἶναι
ἄλλωστε τόσο καλὸς, ὥστε θὰ σᾶς περιποιη-
θῇ πολὺ. Λέγεται Σόλωνος 40 11-1 καὶ
5½-7½. Εἰς ὅτι ἄλλο μετὰ χρειασθῇτε εἶμαι
πάντα πρόθυμη.

Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν, Βό-
λον. Σᾶς δίδω μιὰ συμβουλὴν ποὺ πρέπει νὰ
τὴν ἀκολουθήσετε: νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε πο-
τὲ νὰ προδῇτε σὲ τοπικὴν θεραπείαν ἐφ' ὅσον
ἔχουν προηγηθῇ ἐγχειρήσεις, μολὲς δὲ αἰ-
σθανθῇτε καμμιὰ ἐνόχλησιν ἀπὸ τὸ στήθος
σας ἢ κανένα σβολακτικὸν ἀμέσως νὰ πάτε
στὸν γιατρό. Ἐσωτερικῶς μόνον μπορεῖτε
νὰ πάρετε τὰ εἰδικὰ ὁρμονοθεραπευτικὰ κα-
ταπότια τοῦ κ. Λαδᾷ γράφοντάς του μετὰ
δύνα μέρους γιὰτὶ ἀπὸ τὰ ὅλα ποὺ παρά-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Ἐνα μικρὸ
χρονικὸ
διάστημα.

Εἶχα παῖσαι νὰ χρησιμοποιῶ τὴν Ροδαλὴν χιόνα ἓνα μι-
κρὸ χρονικὸ διάστημα ἐπηρεασθεῖσα ἀπὸ παιδικὰς ἐκλά-
μες διαφορῶν ἄλλων καλλονικῶν. Ἐβλέπα τοὺς ἀνδρες νὰ
με βλέπουν με οἰκτό. Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω γιὰτὶ με
ἀπέφευγαν. Ἐνας πραγματικὸς μου φίλος μου ἀμολόγησε τὴν
αἰτίαν. Μετὰ ἤρπασε γιὰτὶ ἔχω ἐγκαταλείψει τὸ δέρμα μου. Τότε
ἀντιλήφθη ὅτι τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ εἶχα παῖσαι νὰ
χρησιμοποιῶ τὴν Ροδαλὴν χιόνα ἔφτασε νὰ φέρῃ τὸ δέρμα μου
σ' αὐτὴν τὴν κατὰστασιν. Ἐπειτα νὰ ξαναπάρω Ροδαλὴν καὶ ἀπὸ
τότε δὲν πῶ νὰ συνιστῶ σὲ φίλους μου νὰ τὴν χρησιμοποιῶ
ἂν θέλουν νὰ τραβοῦν ὅλα τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν.

νάγκη θεραπείας δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀνα-
φέρετε ἀλλὰ ἡ ψυχικὴ σας κατάσταση ποὺ
σὰς κάνει μὲ τὸ παραμικρὸν ἀμέσως νὰ ἀπογοη-
τεύεσθε καὶ νὰ θέλετε σῶναι καὶ καλὰ νὰ
αὐτοκτονήσετε. Ν' ἀφήσετε ὅμως κατὰ μέρος
ὅλες αὐτὲς τίς σκέψεις καὶ νὰ κυττάξετε τὴ
δουλειά σας μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον ποὺ εἶχατε
προτοῦ σὰς συμβῇ ἡ ἱστορία αὐτή. Εἶναι
τόσον ἀστεία ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ
σὰς ἀπασχολῇ τόσο. Τὰ φαινόμενα ποὺ μοῦ
λέτε εἶναι κυστίτις, ἀρκούν δὲ μερικὲς μέ-
ρες γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ αὐτά.

Θὰ πάρετε δύο φιαλίδια Ἀρεγκὸν καὶ
θὰ παίρνετε 8 καψοῦλες τὴν ἡμέρα. Ὄταν
δὲ τελειώσουν τότε μὲ ἐπισκέπτεσθε καὶ σὰς
λέγω τί πρέπει νὰ κάμετε. Ἐννοεῖται, ὅτι
δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε μὲ τίποτε
γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν.

Νησιωτοπούλα ν. Πρόκειται ἀπλῶς
γιὰ μιὰ νευρικὴ κατάσταση ποὺ προήλθε ἀ-
πὸ τὴν ἀπογοήτευση γιὰ ὅσα συνέβησαν. Εἴ-
ναι ἀκόμα ἂν θέλετε ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία ἀντα-
πεδόθηκε μὲ τὴν φυγὴ καὶ γενικὰ ὅλα ὅσα
συνέβησαν. Μπορεῖτε βέβαια τώρα νὰ γί-
νετε ὅχι καλὰ ἀλλὰ πολὺ καλὰ, ἀρκεῖ νὰ ξε-
χάσετε τὸ παρελθόν, σὰν νὰ μὴ συνέβη τί-
ποτα. Γιὰ μερικὲς ἡμέρες ἐκτὸς τοῦ φαρμά-
κου ποὺ σὰς ἀναγράφω παίρνετε καὶ ἓνα δύο
ἀσπιρίνες τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ φοβηθῇτε τὴν

καρδιά σας ἂν τυχὸν καὶ κυτῶ. Ἀπὸ δὲ τὸ
φάρμακο ποὺ σὰς γράφω θὰ παίρνετε δύο
κουταλιὰς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα στὸ μέσο
τοῦ φαγητοῦ. Τώρα δὲ ποὺ ὁ καιρὸς ἐπι-
τρέπει νὰ κάμετε κάθε πρωὶ ἓνα ντους καὶ
ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς μερικὰ θαλάσσια μπάνια.
Ὄταν τελειώσῃ τὸ φάρμακο θὰ τὸ ἐπαναλά-
βετε μετὰ θὰ κάνετε διακοπὴ 10 ἡμερῶν καὶ
πάλιν ἐπανάληψιν. Ἐν τῷ μεταξύ μοῦ γρά-
φετε τὴν κατάστασιν πὺς πάει ἂν καὶ εἶμαι
βέβαιος ὅτι θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς ὑποχωρήσῃ ἐν
τῷ μεταξύ.

1) Bromure de sodium) à 2
Bromure de potassium) 8 gr.
Chloral) 4 >
Teint. de valeriane) 7 >
Sirop de Menthe) 80 >
Eau) 220 >

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

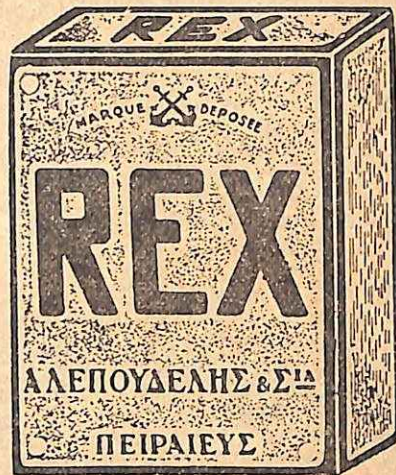
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροῦργος - Ὡτορινολα-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59-Ἀθ. Τηλ. 29-562

ΕΙΔΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

διὰ τὸ πλύσιμο
μεταζωτῶν,
φανελλῶν,
πλεκτῶν ὑφασμάτων,
κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ.-ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ.-ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

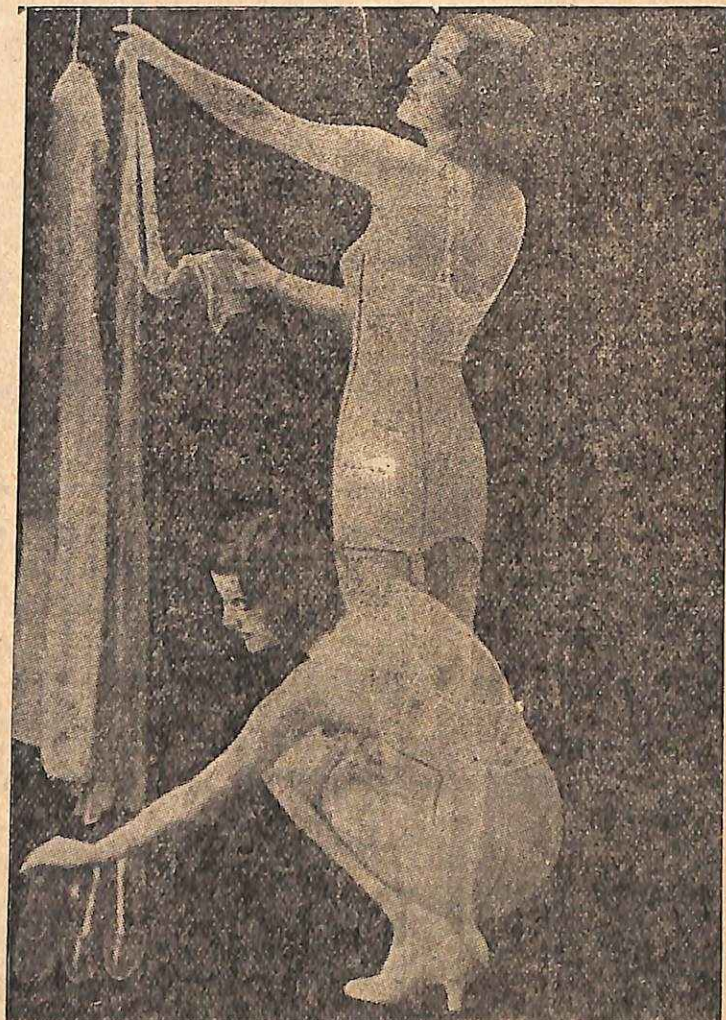
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -
ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΛΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

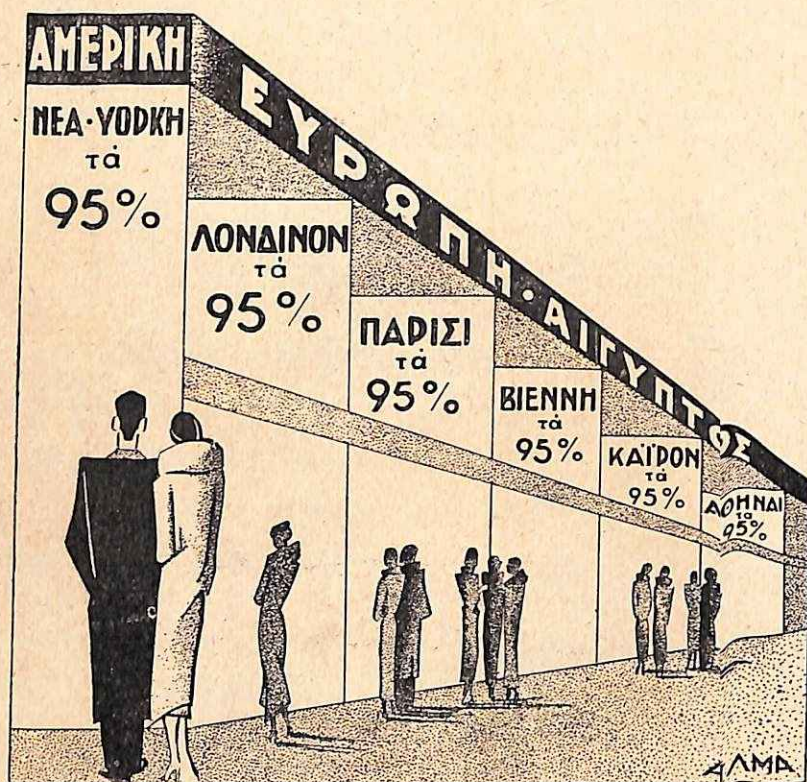
ΜΟΝΟΙΑ

ΤΑ 95 ΟΙΟ

Τῆς κομψῆς τάξεως χρησιμοποιοῦν
Τὸ

ROUGE MICHEL

Τὸ

Ἐπιστημονικὸν δαῦμα
τῆς ἐποχῆς τὸ μόνον
ποῦ δίδει τὸ φυσικὸν
χρῶμα καὶ τὴν καλλι-
τεχνικὴν γραμμὴν εἰς
τὰ χεῖλη.

Τὸ

ROUGE MICHEL

Πωλεῖται παντοῦ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ: ΓΕΡΑΣ. ΠΑΝΑΣ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ 18 - ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ